COLECTIA ROMANTIC

Anne Weale

O ALTĂ VIAŢĂ

editura alcris

ANNE WEALE

O ALTĂ VIAȚĂ

Coperta : ANDY

© Anne Weale, 1988
COMME UN CORPS SANS ÂME
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii ALCRIS – M 94

ANNE WEALE

O ALTĂ VIAŢĂ

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1995

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN : 973-9197-01-9

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

În ianuarie, la Starmouth, promenada de pe malul mării nu aduce deloc cu „Faleza de Aur", strălucitoare şi zgomotoasă, unde în timpul sezonului estival mii de turişti invadează băncile şi pavilioanele, asaltează standurile şi automatele cu îngheţată şi răcoritoare.

În timpul iernii totul este închis. Cunoscuta faleză evocă dezolarea unui oraş fantomă. Autobuzele mai circulă până la plajă, dar cu puţini pasageri ; un singur cinematograf mai rămăsese deschis în zonă. Dar în afara sezonului, singurii care mai frecventau „Faleza de Aur" erau pensionarii de la „Casa Marinei", câţiva oameni care-şi plimbau câinii... şi Jane Baron.

Lui Jane îi plăcea acest loc, aşa cum era el în lunile de iarnă. Îşi petrecea majoritatea timpului liber plimbându-se pe plaja goală sau stând sprijinită de balustrada digului şi urmărind cargourile care se profilau la orizont. Dar în mod deosebit se simţea atrasă aici în zilele când vântul se dezlănţuia, sau valurile se spăr-

geau cu putere de dig și se auzeau strigătele pescărușilor înfometați.

Într-una din aceste zile, la începutul anului, stătea pe o bancă, într-un loc mai adăpostit de la capătul digului, abandonându-se viselor ei obișnuite, imposibile dar minunate, când sosirea unui necunoscut o surprinse.

Vacarmul mării o împiedicase să-l audă apropiindu-se. Și el păru la fel de uimit să descopere aici o fată subțirică cu părul în dezordine, într-o ținută neconformistă, stând singură pe banca de lemn. Ridică dintr-o sprânceană, în timp ce schița un surâs mirat.

– Bună ziua, spuse el în cele din urmă. Regret că v-am speriat. Vă deranjează dacă mă așez și eu puțin aici ?

Jane nu-i răspunse, mulțumindu-se să-l studieze cu prudență ; se întreba dacă n-ar face mai bine să se întoarcă pe faleză, cât mai repede cu putință. Într-o zi, anul trecut, mai avusese o asemenea întâlnire „întâmplătoare" : un bărbat o urmărise din centrul orașului până aici. Din fericire fusese cineva pe aproape care-i luase apărarea. Dar azi nu se zărea nici țipenie de om.

Totuși, când necunoscutul se instală la cealaltă extremitate a băncii și își aprinse o țigară, fără să-i ofere și ei una, simți că se mai liniștește. Nu semăna cu acel oribil personaj Era mai degrabă simpatic... foarte simpatic.

Inalt şi robust, avea un păr des şi închis la culoare, zbârlit de vânt şi un chip foarte bronzat, dacă ţineai seamă de sezon. Probabil fusese de curând în străinătate, gândi ea.

Ca şi Jane, purta un impermeabil vechi, dar costumul care se putea zări dedesubt părea foarte scump, iar gulerul şi manşetele cămăşii erau de un alb imaculat. Îl privi trăgând din ţigară şi-i remarcă mâinile fine şi curate, ca ale unui doctor. Jane detesta degetele pătate de nicotină şi unghiile dubioase.

Îl observă cu coada ochiului de câteva minute, când el întoarse capul şi îi spuse prietenos :

– Îmi place grozav timpul ăsta. Cred că şi dumneavoastră ! Când eram puşti, veneam adesea aici. Îmi imaginam că mă aflu pe pasarela unei nave purtate de furtună şi că eu sunt comandantul ei.

– Locuiţi aici ? îl întrebă Jane curioasă ?

Crezuse că e străin de acest oraş. Nu avea aerul unui locuitor din Starmouth.

– Am locuit... acum mult timp şi n-am revenit aici de mulţi ani. Dar ieri, cuprins de o criză de nostalgie, m-am urcat în maşină ca să dau o fugă aici, în dorinţa de a şti dacă mai recunosc locurile. Oraşul nu mi se pare prea mult schimbat, cu excepţia a unul sau două magazine noi şi a câtorva blocuri de locuinţe în cartierele mărginaşe.

– Nu, Starmouth nu se schimbă deloc, aprobă Jane fără pic de entuziasm.

O privi mai atent.

– Nu vă place aici ? o întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Iarna, da. Dar detest vara, când străzile sunt pline de gunoaie și peste tot te ciocnești de turiștii zgomotoși. Ideea de a-mi petrece aici tot restul vieții mă îngrozește.

– Și atunci veniți pe dig, priviți vapoarele și vă visați la bordul lor, plecând spre lumi de vis, spuse el cu blândețe. Asta și făceați când sosirea mea v-a deranjat, nu-i așa ?

– Cum de ați ghicit ? îl întrebă ea surprinsă.

Fu rândul lui să ridice din umeri.

– Așaș făceam eu la vârsta asta. Mă plictiseam, nu-mi găseam locul. Vroiam să descopăr lumea.

Se întrebă cam ce vârstă îi dădea. El părea să aibă în jur de treizeci de ani.

– Și ați descoperit... lumea ? se informă ea

– În mare parte, da.

– Trebuie să fie minunat să călătorești, spuse ea pe un ton invidios. Sunt atâtea locuri pe care aș dori să le văd... dar nu cred că voi ajunge vreodată până acolo.

– De ce nu ? întrebă bărbatul. Se spune că, atunci când dorești foarte mult un lucru, reușești până la urmă să-l obții.

– Poate se spune, dar nu cred că e adevărat, declară Jane cu un aer trist. Totul ar

fi fost altfel, dacă eram băiat. Aş fi putut pleca singură şi aş fi făcut orice muncă pentru ca să-mi plătesc drumul. Dar pentru o fată, singurul mijloc de a vedea lumea este să se facă stewardesă sau infirmieră pe o navă, sau mai ştiu eu ce.

— Ei bine, şi ce v-ar putea împiedica să vă faceţi stewardesă când terminaţi şcoala ? o întrebă el. Dacă învăţaţi serios pentru a trece examenele şi a pune mâna astfel pe diplomă, nu există nici un motiv ca...

Se întrerupse când o văzu pe Jane izbucnind în râs.

— Au trecut trei ani de când am terminat şcoala, făcu ea ironică. Şi trebuie să vorbeşti cel puţin o limbă străină dacă vrei să lucrezi pentru o companie aeriană. Şi cu franceza mea...

— Doamne, am făcut o gafă, spuse el strâmbându-se. Dar m-a păcălit impermeabilul. Seamănă cu o uniformă de colegiu. V-am insultat cumva... grav ?

Vorbea pe un ton reţinut, dar o luminiţă jucăuşă îi strălucea în priviri.

Jane scutură din cap. Ştia că, nemachiată şi cu părul ei şaten încurcat de vânt, părea mai mică de nouăsprezece ani. Dar nu-i păsa de asta.

— Este într-adevăr vechiul impermeabil pe care-l purtam la colegiu, recunoscu ea. Şi o să-l mai port până se va face praf. Dar am reuşit să fac ceva economii şi voi petrece

anul viitor câteva săptămâni în Olanda. Cunoaşteţi Olanda ?

– Da, am fost acolo de mai multe ori. Este o ţară fermecătoare : O să vă placă acolo... Şi aproape toţi olandezii vorbesc englezeşte, n-o să vă fie greu să vă descurcaţi.

Îi vorbi despre clădirile impunătoare din Amsterdam, cu zidurile lor crenelate, de delicioasele mâncăruri pe care le găseai în numeroasele restaurante indoneziene din oraş. Îi mai vorbi despre New York, Singapore şi Rio de Janeiro. S-ar fi zis că fusese peste tot. Jane îl asculta fascinată.

Când începu să cadă seara, îşi dădu dintr-o dată seama că e aproape ora patru şi că rămăseseră acolo, pierduţi de lume, mai mult de două ore.

– Oh, trebuie să plec ! strigă ea speriată.

Reveniră împreună pe faleză.

– Permiteţi-mi să vă conduc în oraş cu maşina mea, îi propuse necunoscutul.

O maşină sport, de un negru strălucitor, era parcată de-a lungul trotuarului.

Jane scuturâ din cap.

– Vă mulţumesc, dar autobuzul trebuie să vină imediat. Şi mă lasă chiar în faţa porţii La revedere... şi mulţumesc pentru tot ce mi-aţi povestit.

Îi întinse mâna surâzând. Degetele bărbatului erau calde dar strânsoarea lor parcă o duru.

– La revedere !

Traversă în fugă șoseaua și ajunse la timp pentru a sări în autobuzul gol care se întorcea spre centru.

Abia după ce-și plăti biletul și vehiculul părăsi marginea mării, abia atunci își spuse că nu-l va mai revedea niciodată pe bărbatul de pe dig și această idee o deprimă în mod ciudat.

★
★ ★

Tatăl lui Jane navigase în marina comercială. Fără îndoială că de la el moștenise dragostea pentru mare și nostalgia călătoriilor îndepărtate. Fotografiile îngălbenite pe care le păstra pe noptieră îi înfățișau un Michel Baron de vreo douăzeci de ani, cu un chip frumos și deschis. Vaporul lui nu mai revenise niciodată la țărm. Jane aveva șase luni când îi murise și mama.

Cum Michel Baron fusese un copil găsit, Jane fusese crescută de bunica Brewster, pe care o adora. Ocupaseră o căsuță confortabilă într-un sătuc izolat în regiunea lacurilor din Norfolk și Jane crescuse fericită și lipsită de griji.

Dar când împlinise doisprezece ani, bunica Brewster murise. Fetița fusese luată de fratele mai mic al mamei sale și de soția acestuia.

Ţineau un hotel în centrul oraşului Starmouth şi aveau o fetiţă, Sylvia, cu doi ani mai mică decât Jane şi total diferită de verişoara ei...

★
★ ★

Când Jane reveni la hotelul „Coroana", după plăcuta escapadă de pe dig, o găsi pe Sylvia lăcuindu-şi unghiile în camera lor comună.

– Nu înţeleg cum de mai îndrăzneşti să ieşi îmbrăcată cu acest impermeabil jalnic. N-aş purta pentru nimic în lume o asemenea zdreanţă, făcu ea privind-o pe Jane cu un ochi critic.

Verişoara ei se debarasă de veşmântul care deranja gustul prea delicat al Sylviei şi apăru în fusta şi puloverul ei negre ; acum că vântul nu îi mai înroşea obrajii, negrul dădea chipului ei palid o culoare aproape bolnăvicioasă Nu catadicsi să-i răspundă că, în timp ce Sylvia lucra într-un mic magazin de modă şi îşi cheltuia toţi banii pe toalete, ea era destul de prost plătită pentru tot ce făcea în hotel şi îşi putea permite foarte rar să-şi cumpere haine noi.

– N-o să ghiceşti niciodată cine a luat o cameră la noi, în timp ce ai fost plecată, strigă Sylvia, ai cărei ochi străluceau de încântare.

Jane ridică din sprâncene. Spre deosebire de hotelurile sezoniere de la marginea mării, „Coroana" rămânea deschis tot timpul ; aici trăgeau în general oameni de afaceri. Din când în când, vreun instrumentist sau cântăreț cunoscut veneau la Starmouth pentru a se produce la unul din concertele Societății de muzică și își petrecea noaptea la hotelul „Coroana". Dar Sylvia nu aprecia decât muzica pop și era puțin probabil ca vreun reprezentant cunoscut al genului să sosească aici pe neașteptate.

— Ei, cine ? întrebă Jane luându-și peria de păr.

Sylvia studie dacă unghiile ei erau uscate, sări jos din pat și încălță niște eleganți pantofi de lac. Purta o rochie nouă, de un albastru deschis asortat cu ochii ei și un cordon de lac negru îi sublinia finețea taliei. Deasupra și dedesubtul cordonului lat, rochia se mula pe curbele provocatoare ale trupului frumos și tânăr.

— David Ransome ! anunță ea.

Numele nu-i spunea nimic lui Jane, trebui ea să mărturisească.

— Oh, Doamne, Jane, n-o să mai citești niciodată altceva decât amărâtele alea de cărți de călătorii ? făcu Sylvia nerăbdătoare. David Ransome e celebru. Ai auzit precis vorbindu-se de el.

– Nu cred. Cu ce se ocupă ?

Cu un suspin exasperat, verişoara ei cotrobăi printr-un teanc de reviste de modă care se lăfăia pe noptiera ei. Alese una.

– O să-ţi arăt, spuse ea răsfoind-o. Uite cu ce se ocupă. Vezi ? „Fotografil Ransome".

Cu unghia degetului arătător, de un roşu viu, îi arătă explicaţia dată într-un colţ al unei duble pagini în culori.

Fotografiile reprezentau rochii de seară ieşite din mâna unor croitorese de lux, purtate de un manechin cu gât de lebădă, arborând un aer trufaş, într-un salon cu mobile aurite.

– Ce rochii minunate, făcu Jane puţin invidioasă.

Partea de sus a rochiei din muselină albă era în întregime brodată cu perle de cristal, iar croiala în bie a fustei îmbrăca cu eleganţă manechinul sofisticat.

– Nu ţi-ar veni bine. Eşti prea palidă, declară Sylvia pe un ton dispreţuitor.

Jane se întoarse şi-şi dădu cu puţin ruj pe buze.

– Nu înţeleg tatuşi de ce sosirea acestui Ransome te-a aruncat într-o asemenea stare, remarcă ea cu calm. Eşti sigură în primul rând că e el ? Ce-ar putea căuta un fotograf la modă în Starmouth, în plină iarnă ?

Verişoara ei ridică din umeri.

– Chiar că nu ştiu. Dar sunt sigură că e David Ransome ; l-am văzut odată la televizor.

Ce știu oricum este că îmi joc acum cartea cea mare a vieții.

— Nu te înțeleg, făcu Jane perplexă.

— Doamne, cât poți fi de proastă ! Ascultă, David Ransome este de departe unul din cei mai buni fotografi, cum e Richard Avedon în America... dar presupun că nici de ăsta n-ai auzit vorbindu-se vreodată. Și când un manechin îi place lui Ransome, i-a surâs norocul. Urcă imediat în vârful topului. El le-a descoperit pe Margot Chase și Polly Lake și uite ce-au ajuns : Margot s-a măritat cu un milionar și Polly joacă acum în filme.

Jane era pe cale să-și facă un coc în creștetul capului, destul de îngrijit dar deloc arătos.

— Altfel zis, speri să te descopere ? se interesă ea.

— Exact. Și de ce nu ? făcu Sylvia plină de ea. Măsurile mele sunt perfecte și am un chip fotogenic. Dacă tata n-ar fi fost atât de provincial, m-ar fi lăsat să plec la Londra înainte să împlinesc optsprezece ani și acum aș fi fost deja manechin. Dar dacă reușesc să-i iau ochii lui Ransome, asta îl va decide pe tata.

Sylvia își răsfiră buclele de un blond deschis și își umezi buzele plinuțe.

— Cred că i-am făcut deja o oarecare impresie, când ne-am întâlnit în vestibul în această după-amiază, adăugă ea cu un aer satisfăcut.

Jane o studie o clipă. Nu fusese niciodată invidioasă pe frumusețea verișoarei ei și pe silueta ei voluptuoasă ; dar nu se putea împiedica să creadă că Sylvia devenise un pic cam vanitoasă de anul trecut când, îmbrăcată doar cu un bikini alb, fusese aleasă „Miss Starmouth" și încasase ca premiu o sută de lire.

— Trebuie să cobor, spuse ea mașinal.

Își lăsă verișoara în fața oglinzii, unde se admira din toate părțile, și se duse în biroul unchiului ei, aflat în spatele recepției.

O găsi aici pe mătușa ei, completând fișele de salarii. Acum douăzeci de ani, Constance Brewster fusese fără îndoială la fel de seducătoare ca fiica ei. Dar acum era o matroană plinuță, prea machiată și prea încorsetată.

— Ai întârziat cinci minute, îi reproșă ea. Presupun că iar ți-ai petrecut după-amiaza hoinărind pe dig. Aș fi avut mare nevoie de tine aici. Eliza are o criză de ficat ; a plecat acasă și ne-a lăsat descoperiți.

Puse la loc registrul gros și restul actelor și plecă în bucătărie.

Telefonul sună. Camera 16 solicita un număr. Jane îl formă, făcu legătura și trecu cheltuiala pe fișa camerei. Un puști aduse ziarele de seară și Jane se duse și așeză două în salon, două în barul încă închis și unul în micul salon particular al familiei Brewster. Revenind, aruncă o privire prin registrul de intrări. O semnătură hotărâtă „David Ransome" se detașa

clar dintre celelalte. Se întrebă cum arăta şi şi-l imagină ca pe un personaj slăbuţ, mândru şi puţin cam mărginit.

Sylvia apăru.

— Te înlocuiesc eu. Mama vrea să pregăteşti camera 24 pentru un comerciant care va sosi foarte târziu în această seară. Elsie trebuia să facă asta, dar s-a îmbolnăvit şi a plecat. Şi oricum domnul Ransome nu va întârzia să se întoarcă şi vreau să fiu la recepţie când soseşte.

Sylvia se aşeză pe taburetul de la recepţie. Se dăduse cu un parfum extravagant iar figura ei albă şi roz o făcea să semene cu o bomboană fondantă.

Jane fu ocupată pe etaj până la ora cinei, când mătuşa ei o chemă să înlocuiască o chelneriţă gripată ; îşi puse un şorţ de organdi alb şi coborî să ajute la servirea mesei. În mod oficial era recepţioneră şi secretară, dar denumirea de „bună la toate" era mult mai potrivită.

Sylvia intră în bucătărie şi o prinse de braţ.

— Am vorbit cu domnul Ransome, o anunţă ea triumfătoare. Câteva minute bune chiar ! Dar acum este în sufragerie. Nu ştiu la ce masă, dar o să-l recunoşti fără greutate.

Şi îşi roti ochii încântaţi.

— Ce mascul !

Sufrageria era destul de mare ; la mesele celorlalte chelneriţe însă nici un bărbat nu semăna cu ceea ce Sylvia numise „mascul". Toate

mesele lui Jane erau încă libere, în afară de una așezată în apropierea ferestrei ; clientul era ascuns de un ziar. Probabil că ăsta era celebrul domn Ransome.

— Doriți meniul, domnule ? îl întrebă ea politicos.

Bărbatul lăsă jurnalul. Era necunoscutul de pe dig : tresări de mirare și inima îi zvâcni într-un mod ciudat.

— Ia te uită, din nou bună ziua, spuse el surâzând. Ce surpriză plăcută ! Speram că ne vom revedea, dar am uitat să facem cunoștință Mă numesc Ransome. David Ransome.

— Iar eu, Jane Baron, spuse ea timid.

El împinse scaunul și se ridică.

— Încântat să vă cunosc, domnișoară Baron, declară el pe un ton ceremonios.

Dar ochii lui cenușii scânteiau de veselie. Din nou mâna lui o strânse pe cea a fetei.

Jane își dădu dintr-odată seama că ceilalți clienți i-ar putea observa. Își aminti în același timp cât de apropiat discutaseră puțin mai devreme și roși încurcată.

— Pot să vă iau comanda, domnule Ransome ? întrebă ea jenată.

Hotelul „Coroana" dispunea de un bucătar excelent și o pivniță remarcabilă. Serile dansante de sâmbăta și duminica atrăgeau clienți din tot orașul și chiar din împrejurimi.

David Ransome alese din meniu un aspic de peşte, o friptură la grătar cu cartofi prăjiţi şi o sticlă de jumătate de vin Clos Vougeot 1947.

Celelalte mese din sectorul lui Jane fură în curând ocupate şi Ransome nu încercă s-o reţină când îi aduse friptura iar, puţin mai târziu, platoul cu brânzeturi. Dar, o dată sau de două ori, în timp ce trecea pe lângă el servind la alte mese, îl surprinsese observând-o. Sub privirea lui atentă, se arătă mai puţin rapidă şi mai puţin indemânatică decât de obicei.

David Ransome spusese că-şi va servi cafeaua în salon, însă nu-l văzu părăsind sufrageria. Dar când debarasă masa, fu fericită să vadă că nu i-a lăsat bacşiş.

Când sala fu în sfârşit goală iar soţii Brewster serviţi în apartamentul lor, Jane mâncă în bucătărie împreună cu ceilalţi membri ai personalului. Apoi se duse să stea la recepţie, până la miezul nopţii, ora închiderii.

Sylvia îşi mai pierdu timpul pe acolo, în speranţa de a-l întâlni pe David Ransome. Dar spre marea ei decepţie şi spre uşurarea lui Jane, nu-l revăzură. Probabil că imediat ce-şi băuse cafeaua, urcase în camera lui.

★

★ ★

A doua zi de dimineaţă, Sylvia telefonă la magazinul la care lucra ; le spuse că e foarte

răcită şi nu poate veni la lucru. În mod evident îşi pusese toate speranţele în mama ei. La micul dejun, doamna Brewster o anunţă pe nepoata ei că Sylvia o va înlocui la recepţie iar Jane va ţine locul lui Elsie.

Jane se întoarse în camera ei să se schimbe. Îşi spuse cu melancolie că ar fi avut probabil o soartă mai bună dacă ar fi dat-o la un orfelinat după moartea bunicii. Ar fi fost astfel liberă să ducă viaţa care i-ar fi convenit. În loc de asta, se părea că este datoare, pentru un timp nedeterminat, să-şi slugărească unchiul şi mătuşa pentru a-i despăgubi că o primiseră atunci la ei.

I se dăduse clar de înţeles asta în timpul ultimului an de studii. Jane îşi dorise să fie infirmieră, dar familia Brewster se opusese, obligând-o să lucreze pentru ei la hotel. Ar fi fost fericită să le fie de folos, dacă i-ar fi arătat puţină afecţiune şi bunătate. Dar Constance nu se înţelesese niciodată cu cumnata ei şi n-o iubea nici pe orfană. De la început, Jane îşi dăduse seama că e doar suportată şi că se zgârie pe ochi pentru fiecare cheltuială pe care o fac pentru ea. Cu sensibilitatea crescută a adolescenţei, cunoscu un abis de singurătate şi disperare. Acum însă se obişnuise şi se resemnase, mai mult sau mai puţin, faţă de atitudinea lor.

La ora zece, după ce-şi băuse la iuţeală cafeaua, duse aspiratorul în camera lui David

Ransome. Știa că nu era acolo ; puțin mai devreme Sylvia urcase în fugă ca să-i spună că-și prelungise ședereа cu încă o noapte.

— Poate că mă invită să ies diseară cu el, spuse ea plină de speranță.

Jane găsi camera într-o perfectă ordine. Făcând patul, Jane zări sub pernă o pijama gri de mătase împăturită cu grijă. Papucii de casă erau sub noptieră și un halat de baie bleu, agățat de ușa băii.

Un muc de țigară era pus în scrumiera de pe noptieră și nu văzu nici urmă de scrum pe covor. Chiuveta parcă nici nu fusese folosită. Obiectele lui de toaletă erau cu grijă aranjate pe poliță și își pusese prosoapele la uscat pe suport.

Jane terminase de aspirat și tocmai privea titlurile celor câteva cărți puse pe comodă când auzi pași pe culoar. O clipă mai târziu, David Ransome pătrunse în cameră.

— Bună dimineața, spuse el cu amabilitate Am venit doar să scap de pachetele astea. Nu vreau să vă întrerup din lucru.

— Am terminat, se repezi ea să-i răspundă.

— Aveți o urmă de nu știu ce aici...

Întinse mâna și îi atinse fruntea cu vârful degetelor, înainte de a-și băga pachetele în valiză.

Jane se aplecă pentru o scoate aspiratorul din priză.

— S-ar zice că vă folosesc din plin, îi spuse el peste umăr.

— Suntem în criză de personal, momentan, îi explică ea. În fond eu sunt recepționera și secretara hotelului.

Se întoarse spre ea.

— Înțeleg. Dar atunci cine e blonda vorbăreață care vă înlocuiește pentru moment?

— Sylvia Brewster. Părinții ei sunt proprietarii hotelului. Scuzați-mă, domnule Ransome. Mai am câteva camere de făcut.

Și părăsi grăbită încăperea, închizând ușa după ea.

Se întreba ce-ar fi zis Sylvia dacă ar fi auzit că idolul ei o numise „blondă vorbăreață". Descrierea nu avea nimic flatant în ea.

În aceeași seară, când urcă să facă paturile, îl găsi pe Ransome în cameră; citea. Noroc că bătuse la ușă, înainte de a-și folosi cheia. Când vocea gravă îi răspunse „Intrați" se simți puțin crispată.

Văzând-o, se ridică și-i zâmbi.

— M-am refugiat aici. De fiecare dată când intru în bar sau salon, tânăra domnișoară Brewster mă ia imediat în primire. Misiunea ei în acest hotel este de a se arăta drăguță cu călătorii singuratici?

— Încercăm să menținem o atmosferă cordială, răspunse imediat Jane pe un ton hotărât. Sylvia e verișoara mea, domnule Ransome, adăugă ea.

Informația păru să-l surprindă.

— N-am avut intenția s-o ofensez în vreun fel. E foarte decorativă, dar... cam băgăreață.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Jane aranjă patul.

Dar înainte să poată părăsi camera, Ransome îi spuse :

— Aş dori să vă vorbesc, domnişoară Baron. Mă întreb... dacă dispuneţi mâine de vreun moment liber... dacă m-aţi putea ajuta.

— Să vă ajut ? repetă ea prudentă.

— Sunt fotograf şi îmi iubesc meseria. Dacă nu plouă, mâine aş vrea să fac câteva fotografii în zona dunelor, mai departe de coastă. Îmi trebuie cineva care să pozeze pentru mine. Mă întrebam dacă aţi consimţi.

— Oh, dar nu sunt deloc fotogenică, făcu Jane pe un ton de regret. De ce nu-i cereţi Sylviei să vă însoţească ? Sunt sigură că ar fi fericită să vă facă acest serviciu.

— E mai degrabă urât pe dune în acest anotimp. Nu cred că eleganta Sylvia ar fi prea încântată dacă vântul i-ar deranja coafura. Şi dealtfel, eu vă prefer. Iar dacă fotografiile vor ieşi prost, va fi numai din vina fotografului. Dar în acest caz, am nevoie doar de o siluetă care se conturează în depărtări. Fără prim planuri, vă promit.

— Regret, domnule Ransome. Nu voi putea pleca mâine din hotel. V-aş ajuta dacă aş putea, dar nu sunt liberă.

— În acest caz, să nu mai vorbim de asta, spuse el ridicând din umeri. Nu vă supăraţi că v-am întrebat, nu ?

– Nu, bineînțeles, răspunse ea repede. Ascultați, de ce nu vorbiți totuși cu Sylvia ? Cred că nu i-ar păsa prea mult de vânt. Ea... e foarte interesată de fotografii. Ar fi încântată !

Ransome își aprinse o țigară înainte de a răspunde.

– Propriu-zis, în afară de fotografii, sperам să petrecem câteva ore împreună.

Jane îl privi fără să înțeleagă. Apoi, încet, o roșeață trădătoare îi cuprinse chipul și gâtul. Neștiind ce să mai spună, șopti o scuză și se grăbi să plece.

Câteva minute mai târziu, singură în camera ei, se trânti pe pat și se întrebă dacă David Ransome dorise într-adevăr să spună ceea ce remarca lui lăsase să se înțeleagă. Cum era posibil ca un bărbat ca el, seducător, cunoscut, obișnuit cu lumea bună, să se intereseze de o fată cu nimic ieșită din comun ca ea ? Totuși, de ce îi declarase că sperase s-o revadă ?

A doua zi de dimineață, după o noapte agitată. Jane o întrebă pe mătușa ei dacă putea să-și ia liber după-amiază. Era sâmbătă și mai erau destule de făcut pentru balul săptămânal organizat la Hotelul „Coroana". Doamna Brewster se arătă de-a dreptul îngrozită.

– Nu fi caraghioasă. Nici nu se pune problema, răspunse ea prost dispusă.

– Fiindcă Sylvia nu lucrează, te-ar putea ajuta ea, îi sugeră Jane.

– Sylvia nu știe și poate are alte planuri. Mă mir că-ți pot ieși din gură asemenea lu-

cruri, răspunse cu acreală Constance Brewster.

— Dar nu e deloc greu să aranjezi niște flori și să umfli câteva baloane, continuă Jane. Țin neapărat să ies pentru o oră, două. Voi fi înapoi cel târziu la ora cinci. Amintește-ți, săptămâna trecută nu mi-am luat deloc liber.

— Și de ce mă rog trebuie să ieși neapărat azi ? o întrebă mătușa cu un aer bănuitor.

— Am avut o săptămână foarte grea. Vreau să mă destind puțin înainte de calvarul care mă așteaptă diseară.

— Bine ! Pentru că insiști, du-te. Dar găsesc că ești o egoistă. Nu ești singura care ai muncit săptămâna asta. Voi, tinerii, aveți impresia că trebuie să vi se aștearnă totul la picioare fără să faceți nimic. Ar trebui să fii fericită că ai o slujbă care nu te obosește aproape deloc.

Jane se strâmbă ușor, dar se mulțumi să răspundă :

— Mulțumesc, mătușă Constance. Îți promit că nu voi întârzia.

La ora prânzului, reuși să-l abordeze pe David Ransome, în momentul când acesta urca spre camera lui.

— Domnule Ransome, dacă mai doriți să mergeți azi la dune, eu... am câteva momente libere, îi spuse pe un ton șovăitor.

— Adevărat ? Bravo ! La ce oră am putea pleca ?

Își căută cuvintele cu grijă.

— Ei bine... mai întâi am câteva curse de făcut. Ne-am putea întâlni la ora două, în fața

supermagazinului ? E acolo şi o parcare, de cealaltă parte a străzii.

Nu ţinea deloc să fie văzută ieşind din hotel în compania lui. Iar el, chiar dacă îi ghicise intenţia, nu arătă asta.

– Voi fi acolo, îi promise el surâzând.

★

★ ★

În timp ce păraseau oraşul în maşina luxoasă şi puternică a lui David Ransome, Jane se întreba dacă era urât din partea ei să plece în compania lui, în această zi de iarnă friguroasă dar însorită. Ştia că mătuşa ei şi Sylvia ar fi furioase dacă ar afla de acest rendez-vous secret. Dar nu acceptase invitaţia doar din nişte motive egoiste.

Spera să mai vorbească cu Ransome despre verişoara ei şi despre şansele pe care le-ar avea aceasta să devină manechin... Să-l convingă poate s-o ajute pe Sylvia.

– Vă este destul de cald cu vesta asta ? Nu doriţi cumva o pătură ? o întrebă Ransome, în momentul când păraseau şoseaua pentru a o lua pe un drum care cobora spre dunele bătute de vântul iernii.

– Nu, mulţumesc. Mă simt minunat.

Jane nu mai mersese niciodată cu o maşină atât de spaţioasă, de bine încălzită.

Îmbrăcase astăzi tot ce avea mai bun în dulap, dar hainele erau departe de a fi noi. Își luorase chiar ea fusta din tweed irlandez, luat de la solduri. Iar puloverul bej de lână fusese cumpărat acum doi ani, din bacșișurile substanțiale pe care le primise servind la masă în săptămâna Crăciunului. Iar vesta din postav aparținuse Sylviei care se săturase repede de ea.

— Spuneți-mi, dacă nu vă place slujba de la hotel, de ce n-o schimbați cu alta mai convenabilă ? o întrebă brusc tovarășul ei de drum.

Coborâseră din mașină și se îndreptau spre creasta cea mai înaltă a dunelor, prin nisipul care le scârțâia sub picioare.

— N-am spus că nu-mi place, domnule Ransome.

— Spune-mi David. Nu pot continua să-ți tot spun domnișoara Baron. Ești prea tânără pentru un ton atât de ceremonios și convențional.

Se opri și o privi.

— Dar nu-ți place, nu-i așa ?

— Nu prea îmi place, recunoscu ea. Dar există milioane de oameni care nu fac ceea ce le place.

— Sigur, dar cea mai mare parte nu au de ales. Dar tu, da. Ești tânără, liberă, inteligentă. Există zeci de ocupații mai plăcute pe care le-ai putea găsi dacă ai fi cu adevărat interesată.

– Nu mă înțelegi. Nu sunt liberă, răspunse ea surâzând.

Și se trezi povestindu-i împrejurările care o aduseseră la Starmouth ; explicându-i de ce era datoare familiei Brewster.

David își încreți fruntea.

– Deci ai intenția să-ți petreci restul vieții muncind pentru ei, sub pretextul că te-au îmbrăcat și hrănit un an sau doi ?

– Presupun că o să mă mărit... cândva, spuse ea încetișor.

– Ai un cerc de tineri pe care îl frecventezi ? o întrebă el fără ocolișuri

Jane se înroși.

– Pentru moment, nu.

Crezu că deslușește în privirea tovarășului o sclipire de milă și își ridică bătăioasă bărbia pentru a-i declara :

– Dar n-am intenția să mă mărit decât peste foarte mulți ani.

Se aștepta să-l vadă surâzând și, în acest caz, toată simpatia pe care i-o inspirase până acum s-ar fi transformat pe dată în durere și ciudă. Dar el clătină din cap, fără să pară în nici un caz amuzat.

– Nu, bineînțeles... ești încă prea tânără... Câți ani ai, exact ?

– În octombrie trecut am împlinit nouăsprezece.

– Nouăsprezece ani, repetă el gânditor. Prea tânără ca să fii încorsetată de o rutină care nu-ți place.

Fără să-i aştepte răspunsul, adăugă :

— Hai, vino ! Dacă nu ne grăbim, lumina va fi prea slabă.

Şi timp de aproape o oră, o puse să umble printre tufişurile desfrunzite sau să rămână nemişcată, în faţa unei dune, cu privirea îndreptată spre mare.

Vântul sufla cu putere. Când David consideră că a luat destule poziţii, se adăpostiră într-o scobitură orientată spre mare. David îi întinse o tabletă de ciocolată şi-şi aprinse una din ţigaretele lui maron închis.

— La ce-ţi vor servi aceste fotografii ? îl întrebă ea plină de curiozitate. Credeam că nu fotografiezi decât rochii ?

— Ai văzut ceva făcut de mine ? o întrebă el cu o curiozitate ciudată în priviri.

Jane rupse în două tableta de ciocolată.

— O să fii cred foarte vexat auzind. Până zilele trecute nu auzisem niciodată vorbindu-se de tine, mărturisi ea. Dar Sylvia ştia cine eşti. E teribil de interesată de modă şi scotoceşte prin toate magazinele de lux.

— Dar pe tine nu te interesează ?

— Ba da, îmi plac toaletele frumoase... şi chiar foarte mult. Dar când nu-ţi poţi permite să le cumperi, cred că e mai bine să eviţi tentaţia.

— „Toaletele frumoase" nu sunt genul tău, declară el nonşalant. Verişoara ta e genul

care-ţi sare în ochi ; stilul tău e mult diferit... simplu, discret.

– Altfel spus, stilul meu e un impermeabil jerpelit, spuse Jane râzând. Dar nu-i aşa că Sylvia e seducătoare ? adăugă ea, redevenind serioasă.

– Cine ar putea susţine contrariul ? spuse el ridicând din umeri.

– Ei bine, să ştii că îşi doreşte grozav să devină manechin, îi explică Jane însufleţită. Ar vrea să urmeze la Londra o şcoală renumită de manechine, dar unchiul meu refuză s-o lase să plece înainte de a împlini optsprezece ani. Cred că speră să-l convingi tu că are şanse să reuşească în domeniu. Vrei să vorbeşti cu el, David ? E foarte important pentru Sylvia. Visează la asta de ani de zile.

– Aşa cum tu visezi să descoperi lumea ?

– Da. Dar pentru Sylvia nu e acelaşi lucru. Înţelegi, ea are tot ce-i trebuie pentru a deveni manechin. Ambiţiile ei sunt realizabile... ale mele nu prea.

– Poate da, poate nu.

David se lăsă pe spate sprijinindu-se într-un cot. Privea valurile de culoare întunecată, care se spărgeau cu putere de stânci.

– Ce vrei să spui ? întrebă Jane perplexă.

– Că nu vreau să mă înţelegi în mod greşit când îţi voi spune părerea mea sinceră asupra şanselor Sylviei în cariera de manechin.

– Sunt numai ochi şi urechi ! spuse ea fără să înţeleagă încă sensul vorbelor lui.

– Sylvia este o fată foarte frumoasă. Familia ei e de aceeaşi părere, ea la fel şi presupun că şi băieţii din oraş. La Starmouth e o pasăre rară. Dar la Londra e plin de fete frumoase... şi aproape toate îşi doresc să devină manechine. Iar majoritatea sunt blonde. Pentru a reuşi în această carieră, îţi mai trebuie şi altceva în afara unui chip seducător şi a unui trup frumos. Trebuie să posezi o calitate aparte... pe care Sylvia n-o are. O rezistenţă formidabilă... ceea ce cred că-i lipseşte. Şi, după părerea mea, se omoară să fie manechin aşa cum o grămadă de alte fete ne înnebunesc să fie artiste sau dansatoare. Şi după părerea mea, e mai bine pentru Sylvia să rămână regina oraşului ei până în ziua când se va mărita cu unul din numeroşii ei admiratori.

Timp de câteva minute, Jane rămase mută de uimire. Apoi îl privi pe David drept în ochi şi-l întrebă :

– Eşti sigur că n-ar reuşi ? Nu vorbeşti astfel pentru că tu personal nu te simţi deloc atras de ea ?

El întinse mâna şi o cuprinse pe a ei.

– Ţi-am spus fiindcă am văzut prea multe fete luptând să ajungă celebre, fără să aibă cea mai mică şansă, spuse el grav. Viaţa unui manechin nu e deloc atât de strălucitoare cum pare la prima vedere. Nici n-ai idee ce muncă dură este.

– Dar dacă nu te înşeli, ce-o să se aleagă de ea ? Dacă refuzi s-o ajuţi, va pleca totuşi la Londra imediat ce împlineşte optsprezece ani. Nimic din tot ce i-aş putea spune, n-ar avea efect asupra ei.

– În locul tău, nu mi-aş face griji pentru ea. Cât ai bate din palme se va îndrăgosti de vreun tânăr oarecare şi atunci îşi va uita ambiţiile de a face carieră şi va deveni obsedată de casă şi copii. Se întâmplă adesea. N-ai băgat de seamă ?

– Dar Sylvia nu are decât şaptesprezece ani şi adineaori spuneai despre mine că la nouăsprezece ani sunt prea tânără ca să mă gândesc la căsătorie, îi reaminti Jane.

– Nu-i semeni deloc verişoarei tale, îi replică el imediat. În cinci minute am ghicit-o pe Sylvia. Dar tu eşti plină de ascunzişuri secrete.

– Dacă e adevărat, înseamnă că eu nu le cunosc, spuse Jane ironică. Cred despre mine că sunt o fiinţă foarte simplă. Oh, dar cât e ceasul ? Trebuie să mă întorc devreme pentru petrecerea dansantă.

– Nu e încă patru. Nu intra în panică.

David îşi îngropă ţigara în nisip şi se sculă dintr-un salt. O ajută şi pe Jane să se ridice şi îi păstră mâna într-a lui, conducând-o pe malul mării.

– Ar contraveni regulamentului dacă te-aş invita în această seară ? întrebă el peste câteva clipe.

– Oh, mulţumesc, dar e imposibil.

– De ce ? Credeam că hotelul ţine să creeze o atmosferă plăcută pentru clienţi ? Nu pot să particip dacă n-am o parteneră. Nu-ţi place să dansezi ?

– Ba da, mult... dar nu astă-seară, David. E foarte drăguţ din partea ta că-mi propui asta, dar sunt obligată să lucrez. N-ar fi trebuit să plec nici în această după-amiază.

– Atunci o să mă bag devreme în pat cu o carte bună. Dacă nu, Sylvia mă va urmări fără încetare, declară el ironic.

Degetele lui îi strânseră şi mai puternic mâna şi fu încercată de ceva asemănător unui şoc electric când o cuprinse de umeri, mângâindu-i în trecere tot braţul. Se plimbară pe plaja goală până la ora întoarcerii când reveniră la maşină. Nori negri se adunau spre nord dar, acolo unde se aflau, soarele strălucea încă şi pescăruşii descriau cercuri largi deasupra capetelor lor. Jane avea impresia că se plimbă în celălalt capăt al lumii... Starmouth şi hotelul i se păreau foarte îndepărtate şi îi venea greu să creadă că îl cunoştea abia de alaltăieri pe bărbatul voinic şi brunet care mergea lângă ea. I se părea că-l ştie de o viaţă... sau că ştiuse dintotdeauna că îl va întâlni într-o bună zi. Simţea în inima ei o bucurie imensă, inexplicabilă.

În maşină, David îi spuse :

– Mâine trebuie să mă întorc la Londra.

– Atât de repede ? exclamă Jane dezamăgită.

– Am de lucru, întâlniri dinainte stabilite. Nu-mi pot permite să hoinăresc prea mult.

– Nu, bineînțeles, îl aprobă ea cu un ton posomorât. Și... sper că fotografiile vor ieși bine. Dar presupun că o mână de expert face întotdeauna minuni. La ce oră pleci mâine dimineață ?

– Nu prea devreme. O să ne vedem înainte.

Dar odată întors la Londra, o să mă uiți, gândi ea dezolată.

Fără ca ea să-i fi spus nimic, David o lăsă la o oarecare distanță de hotel.

– Mulțumesc că m-ai însoțit, Jane, i se adresă el înainte ca ea să coboare. Am petrecut o după-amiază foarte plăcută. Ești o persoană reconfortantă.

Ea surâse cu buzele ușor tremurânde.

– Mulțumesc că m-ai luat cu tine, spuse ea încet. Bună seara, David.

★

★ ★

Sylvia își invitase la petrecerea dansantă prietenul din acel moment, dar Jane ghici că pentru David și nu pentru Ray Stephens verișoara ei își îmbrăcase rochia ei lungă roz pal.

Privind-o pe Sylvia cum dansează în sala de bal, lui Jane nu-i prea venea să creadă că ve-

rişoara ei n-ar reuşi ca manechin. Totuşi David ştia ce vorbeşte. Chiar Sylvia declarase că era de departe cel mai bun fotograf al modei londoneze.

Era trecut de miezul nopţii când Jane putu în fine să urce în camera lor. O găsi pe Sylvia aşezată în faţa toaletei, într-o ţinută ultralejeră, periindu-şi părul.

— Ce tip ciudat, acest David Ransome, îi spuse ea înciudată, imediat ce Jane închise uşa. Credeam că va asista la bal în seara asta. Dar George mi-a zis că, după ce a băut ceva de la bar, imediat după cină, s-a retras în camera lui. Aproape nu l-am văzut toată ziua. De ce s-o fi deranjat să vină până aici când stă închis în camera lui cea mai mare parte a timpului ?

— Nu cred că petrecerile noastre de sâmbăta prezintă vreun interes pentru cineva care vine de la Londra, răspunse Jane pe un ton obosit.

Îşi reprimă un gest de iritare ; camera, pe care o lăsase în ordine când coborâse, arăta acum îngrozitor.

Rochia roz a Sylviei era aruncată cu neglijenţă pe patul lui Jane, juponul se găsea pe jos ; toaleta era plină de tampoane de vată cu care verişoara ei se demachiase şi de agrafe Jane îşi dorise întotdeauna o cameră numai a ei şi în această seară ar fi dat orice să fie

singură. Îi venea să se arunce în pat și să plângă în hohote.

— Și știi, găsesc că nu a fost prea drăguț din partea ta să-mi lași toată treaba pe cap, se plânse Sylvia. Unde te-ai dus, așa pusă la patru ace ?

— E treaba mea, Sylvia, i-o tăie Jane.

Verișoara ei adormise de mult, dar ea stătea cu ochii deschiși în întuneric. Asculta tic-tacul ceasului și bătaia ploii în ferestre.

Știa acum că se îndrăgostise nebunește de David Ransome. Dar, în mod sigur, mâine îl va vedea pentru ultima oară.

★

★ ★

A doua zi dimineață, Jane verifica lista de la spălătorie când una din cameriste veni să o caute.

— Trebuie să vă duceți la birou, domnișoară Jane.

— Cine mă cheamă, Lily ? întrebă Jane neliniștită.

Nu adormise decât pe la trei dimineața și somnul îi fusese agitat, plin de vise. Hotărâse că-i mai bine să nu-și ia rămas bun de la David. Nu dragoste simțea pentru el, își spusese ea cu severitate. Nu era vorba decât de o nebunie trecătoare.

— Mătușa dumneavoastră, domnișoară. Dar era cu un domn când mi-a spus să vă duceți

acolo. Tipul înalt de la camera 17. Pleacă în dimineaţa asta, nu ? Poate e vreo problemă cu nota de plată. Doamna Brewster nu mi-a zis nimic.

Jane îşi adună tot curajul şi coborî. Intrând în birou, nu-i aruncă nici o privire lui David. Mătuşa îi surâse dar Jane înţelese imediat că, fără a o arăta în mod deschis, doamna Brewster era enervată dintr-un motiv anume.

Îi spuse pe un ton suav :

– Domnul Ransome ne părăseşte, Jane. Dar mi-a cerut să-ţi vorbească în particular.

Şi imediat îi lăsă singuri.

– Regret că n-am fost aici ca să-ţi spun la revedere, reuşi să-i spună Jane.

Evita mereu să-l privească în ochi.

Doamna Brewster se aşezase la recepţie şi părea total absorbită de un jurnal de duminică. Dar, după o privire gânditoare aruncată spatelui acestei doamne, David închise uşa.

– Jane, am o propunere să-ţi fac, spuse el calm. Fiindcă nu eşti fericită aici, de ce n-ai veni să lucrezi pentru mine la Londra ?

– Pentru tine ? Nu înţeleg, abia reuşi ea să rostească.

– Am nevoie de o secretară. Nu numai de o stenodactilografă, ci de o persoană care ştie să primească cu amabilitate oamenii şi care ştie să facă din proprie iniţiativă o mare parte din treabă. Nu ştiu cât câştigi aici, dar pot să-ţi ofer destul ca să duci o viaţă plăcută. Pentru început poţi să iei o cameră într-o pensiune şi

apoi să-ți cauți un apartament cu chirie. Programul de lucru nu e fix, dar nu e atât de acaparator ca aici și sunt sigur că munca ți se va părea mult mai interesantă. Ce părere ai ?

Jane îl privea stupefiată.

– Eu... nu știu ce să zic, șopti ea în fine. Mi se pare minunat, David... dar n-aș putea să-mi părăsesc unchiul și mătușa atât de neașteptat. Au nevoie de mine. N-ar fi frumos să-i las când au făcut atât pentru mine.

– Și cu cât te plătesc binefăcătorii tăi ? o întrebă ironic David.

Jane îi spuse.

– Dar asta numai ca bani de buzunar, bineînțeles, adăugă ea, văzându-l că ridică din umeri. Nu uita că nu mă costă nimic casa și masa.

– Draga mea copilă, nu tu datorezi ceva familiei tale, în momentul de față. Niciodată n-am auzit de o asemenea exploatare, făcu el furios. Ar trebui să știi că nu vor găsi pe nimeni care să vrea să se angajeze la ei la un asemenea preț. Micuța mea, în ce scop continui să te supui acestui chin când în mod evident puțin le pasă de tine ? N-ai pic de mândrie, ce naiba ? Sunt sigur că niciodată n-aș accepta să slugăresc pe cineva care n-are nici un fel de sentiment pentru mine.

Îi luă mâinile cu blândețe.

– Știu că vorbele mele ar putea să-ți pară brutale, dar ele exprimă purul adevăr, Jane. Ascultă, nu îți propun să pleci acum cu mine. Dă-le unchiului și mătușii tale obișnuita săp-

tămână de preaviz. Apoi fă-ţi bagajele şi îndreaptă-te spre o viaţă nouă... o viaţă trăită pentru tine.

– Dar ce anume te face să crezi că aş putea lucra pentru tine ? De ce m-ai ales tocmai pe mine ? îl întrebă ea, încă năucită de oferta neaşteptată.

– Pentru că simt o adevărată prietenie pentru tine. Uite adresa mea de la Londra. Dacă o pierzi mă poţi găsi oricum în anuar. Contez pe tine la începutul săptămânii viitoare. Iar dacă nu vii... ei bine, voi şti că n-ai destulă minte pentru a profita de şansă. La revedere, Jane.

Şi înainte ca ea să poată protesta că problema ar necesita o discuţie mai lungă pentru a ajunge să ia o decizie, el o bătu uşurel pe obraz şi ieşi din birou. N-avu timp să-şi recapete prezenţa de spirit, că el deja îşi luase geanta de volaj şi trecea prin uşile batante ale hotelului. Ieşi în fugă în urma lui şi ajunse la timp ca să vadă maşina neagră demarând în trombă din parcare şi luând-o la dreapta pe drumul spre Londra.

Mătuşa lui Jane nu mai era la recepţie, dar George, barmanul, o anunţă că era aşteptată în salonul particular al familiei.

Erau toţi trei. Văzând expresia chipurilor lor, Jane se simţi ca o criminală de cea mai joasă speţă care, fiind deja condamnată, era pe punctul de a-şi cunoaşte sentinţa.

– Cam ce-a fost această întrevedere... dacă

ne putem permite să întrebăm ? începu doamna Brewster.

Tonul era suav, privirea dură şi bănuitoare. Jane îşi adună toate forţele pentru a le înfrunta mânia.

— Domnul Ransome mi-a oferit o slujbă la Londra, răspunse ea calm.

— Cum ? şuieră Constance Brewster stupefiată.

— Nu te cred. Inventezi ! strigă Sylvia pe un ton furios.

— Nu. Mi-a oferit un post de secretară. Mi-a sugerat să vă dau o săptămână de preaviz, spunându-mi că mă aşteaptă la Londra duminica viitoare.

— Secretară ? Preaviz ?

Harold Brewster părea că e gata să-l lovească dambloua.

— Doamne, niciodată n-am auzit asemenea prostii, exclamă el cu violenţă. Ce naiba doreşte tipul ăsta ?

Până în această clipă, Jane avusese doar intenţia să-i şocheze, să producă o impresie de moment şi apoi să convină de comun acord cu ei că o asemenea aventură nu poate fi luată în considerare. Dar văzându-şi unchiul furios ca un taur rănit, iar pe mătuşă şi Sylvia fixând-o cu nişte priviri încărcate de venin, simţi că-i sare şi ei ţandăra.

— Vorbea serios, unchiule Harold. Şi de ce ar fi toate astea nişte prostii ?

Furtuna dură vreo jumătate de oră. Îi arun-

cară în față lui Jane că e ipocrită, ingrată, proastă. Îi mai spuseră că David și-a bătut joc de ea, că nu e deloc făcută pentru o slujbă atât de pasionantă și că, ducându-se la Londra, se va trezi repede într-o poziție foarte neplăcută. Îi mai spuseră că, oricum, n-are dreptul să părăsească hotelul fără consimțământul lor, pe care nu au intenția să i-l dea ; că, dacă pleacă, ei se spălau pe mâini de tot ceea ce i se putea întâmpla, că niciodată nu mai auziseră vorbindu-se de atâta nerecunoștință.

Când Jane putu și ea în sfârșit să scoată un cuvânt, se hotărâse deja și nimic n-o mai putea abate din drumul ales. David avusese dreptate : puțin le păsa de ea. Ceea ce nu vroiau să piardă erau serviciile pe care ea le făcea la un preț de nimic.

— Dacă ați terminat să mă forfecați, spuse ea liniștită, aș face mai bine să mă întorc la recepție. Și o să plec duminica viitoare... e irevocabil. Am nouăsprezece ani și mi se oferă perspectiva unei slujbe excelente, nu puteți face nimic care să mă poată reține. Regret că trebuie să ne despărțim în termeni proști dar, în realitate nu mi-ați dorit niciodată prezența. Sunt convinsă că îmi veți găsi repede o înlocuitoare. Evident, va trebui s-o plătiți mai mult.

★

★ ★

Nu exista duminica un tren expres între Starmouth și Londra, dar lui Jane puțin îi păsa

că face mai mult. Va găsi astfel timpul necesar să-şi tragă sufletul între vechea şi noua viaţă. Avea impresia că trece peste un abis. Când va fi de cealaltă parte, va atinge punctul de unde nu mai există întoarcere. Nu era sigură ce o să găsească, dar era plină de speranţe... şi nu resimţea nici un regret pentru ce lăsase în urma ei.

In cursul ultimei săptămâni pe care o petrecuse la hotel, familia Brewster abia îi adresase cuvântul. După scena care se desfăşurase în salon după plecarea lui David, nu mai încercaseră s-o facă să se răzgândească, dar o trataseră cu ostilitate. O dată sau de două ori mătuşa ei o informase — cu o undă de bucurie răutăcioasă în priviri — de toate motivele ce se puteau ascunde în spatele propunerii lui David. Trebuise să suporte şi din partea Sylviei tot felul de acuzaţii. Verişoara ei părea să creadă că, dacă David nu i-a oferit ei perspectiva unui viitor strălucit, vina era numai şi numai a lui Jane. Dar, într-un anume fel, tânăra era fericită de duşmănia lor evidentă. Fără asta, i-ar fi putut lipsi curajul şi s-ar fi răzgândit.

Trenul ajunsese la Londra şi intră în penumbra gării imediat după ora patru. Jane găsi un taxi şi dădu şoferului adresa de pe cartea de vizită. Nu mai fusese niciodată în capitală şi, plină de curiozitate, se aşeză pe marginea banchetei pentru a nu pierde nimic din spectacolul care îi defila prin faţa ochilor. Circulaţia nu era

prea intensă şi taxiul traversă repede cartierul oamenilor de afaceri şi o luă pe cheiul Tamisei.

Dar adresa lui David era departe de gară şi interesul lui Jane pentru Londra fu repede înlocuit de nervozitate. Şi dacă David se răzgândise ? Dacă nu se aşteptase să-i primească oferta ? Se simţea de-a dreptul bolnavă de teamă.

Taxiul se opri în sfârşit în faţa unui imobil modern, plante uriaşe străjuiau intrarea. Jane plăti cursa, îşi luă modesta valiză nouă, urcă scările şi intră.

Un portar în uniformă ieşi din cabina lui şi o însoţi în ascensor. Ca şi holul imobilului, culoarele erau mochetate, pereţii erau împodobiţi cu oglinzi şi gravuri, pe console erau superbe vase cu flori. Portarul îi aşeză valiza în faţa uneia din cele patru uşi, sună şi se întoarse la ascensor. Jane încercă să-şi stăpânească emoţia.

Nu David fu acela care-i deschise uşa o clipă mai târziu, ci o femeie mică cu părul argintiu, care purta o rochie bleumarin cu guler şi manşeta albe.

– Oh, bună ziua, spuse Jane cu un ton şovăitor. Aş dori să-l văd pe domnul Ransome. Aici locuieşte, nu-i aşa ?

Femeia îi surâse.

– Probabil că eşti domnişoara Baron din Starmouth. Intră, copila mea. Sunt doamna MacDonald, menajera domnului David. Acum

e plecat, dar va veni pentru cină. Mi-a spus că trebuie să soseşti într-una din aceste zile.

O conduse pe Jane de-a lungul unui culoar şi o introduse într-o încăpere care nu semăna întru nimic cu ideea pe care şi-o făcuse şi cu locuinţa unui celibatar. Cădea noaptea şi un foc de buturugi scântela vesel în şemineu, aruncând o lumină caldă şi primitoare pe pereţii lambrisaţi din pin şi pe rafturile pline de cărţi.

— Probabil că eşti obosită după această lungă călătorie. O să-ţi arăt unde e baia ; te simţi întotdeauna atât de prăfuit după ce cobori din tren... Apoi o să bei o ceaşcă de ceai cu nişte prăjiturele pe care tocmai le-am scos din cuptor.

Menajera traversă camera pentru a trage draperiile de catifea de culoarea tabacului ; fereastra dădea spre o imensă grădină în terasă.

După ce îşi făcu la repezeală toaleta în cea mai luxoasă baie pe care o văzuse vreodată, Jane reveni în salon unde doamna MacDonald era pe cale să instaleze un platou garnisit pe o măsuţă joasă trasă în faţa canapelei.

— Hai, aşează-te în faţa focului şi odihneşte-te puţin, spuse femeia cu bunăvoinţă. Sper că nu te superi dacă te las un pic singură ; am ceva în cuptor şi trebuie să mai arunc câte o privire.

Camera încântătoare, luminată de foc, oferea o atmosferă liniştită ; sandvişurile şi prăjiturile care ar fi săturat cel puţin trei persoane, erau

delicioase. Jane începu să-şi dea uitării temerile.

Avusese doar intenţia să se destindă puţin, dar aţipi. Când deschise ochii, platoul dispăruse, mai multe lămpi erau aprinse şi David, aşezat în faţa ei, citea un ziar fumând una din ţigările lui subţiri.

— Deci ai venit, făcu el surâzând, când ea tresări speriată. Regret că n-am fost aici să te primesc. Ţi-a fost greu să scapi de acolo ?

— Da, puţin, spuse Jane tristă.

Dar revăzându-l, înţelese că furtunoasa despărţire de familia Brewster era fără importanţă ; va lucra pentru bărbatul pe care-l iubea.

Aranjase, îi spunea el, ca să-şi petreacă noaptea la Heather Stuart, o tânără care locuia singură într-un apartament, după plecarea colegei ei.

— Şi dacă îţi place, adăugă el, poţi să te instalezi definitiv la ea.

Doamna MacDonald intră ca să-i anunţe că cina e servită şi Jane descoperi astfel că dormise vreo două ore.

Cinară în faţa focului şi, după două păhărele de vin, Jane simţi că i s-a făcut din nou somn. Când menajera strânse masa şi închise uşa în urma ei, David stinse toate lămpile în afară de una şi puse un disc stereo ; veni apoi să se aşeze pe canapea alături de Jane.

— Ţi-ar plăcea un lichior, alături de cafea ? o întrebă el.

– Oh, nu, îți mulțumesc, nu sunt obișnuită cu alcoolul, îi răspunse cu timiditate.

– Îmi place asta. Alcoolul și tutunul ar dăuna acestui ten de școlăriță, spuse el surâzând. Ascultă, Jane, trebuie să-ți fac o mărturisire.

– O mărturisire ? Ce vrei să spui ?

Își încrucișă picioarele lungi și se întoarse spre ea. Își sprijinise un braț pe spetează canapelei și mâna lui atingea ușor umărul lui Jane.

– Ei bine, ca să-ți spun tot adevărul, te-am făcut să vii la Londra sub un pretext fals, reluă el rar, ca și cum își căuta cu grijă cuvintele. Jane simți că o trece un fior. Își aminti brusc de spusele mătușii ei.

– Nu înțeleg, rostii ea cu o voce tremurătoare.

Un surâs ușor se așternu pe buzele frumos desenate ale lui David.

– N-am deloc nevoie de o secretară ; am deja una care este perfectă. Dar am niște proiecte de viitor pentru tine. Ideea mea te va scandaliza poate la început... și de aceea am ținut să vii aici, înainte să-ți vorbesc despre asta.

CAPITOLUL II

– Ce fel de proiecte ?

Fără voia ei, se trăsese înapoi şi corpul ei se încordase din cauza neliniştii.

David se încruntă şi ea surprinse pe figura bronzată o expresie pe care nu i-o cunoştea. Brusc, el se ridică şi se îndreptă spre o masă pe care se găsea un pachet de ţigări, apoi se întoarse spre ea.

– Nu sunt expert în telepatie, dar ideile care-ţi trec prin cap sunt destul de uşor de ghicit, făcu el pe un ton sarcastic. Totuşi nu era nevoie să te retragi atât de îngrozită. Am destule vicii... dar nu încerc niciodată să seduc şoricei de câmp lipsiţi de experienţă.

Şi îşi aprinse ţigara.

Jane se făcu roşie ca para focului. Niciodată nu se simţise atât de ruşinată.

Peste câteva clipe, David se apropie de ea. Îi prinse bărbia între degete, îi ridică faţa şi îşi scufundă privirea în ochii ei căprui înfricoşaţi.

– Dar n-o să mai ai nimic dintr-un şoricel de câmp când o să termin cu tine, reluă cu o voce joasă. Vezi, o să devii ceea ce-şi dorea verişoara ta să fie. O să ajungi un manechin cunoscut.

Îi lăsă bărbia şi se reaşeză. Timp de un lung minut, Jane, neîncrezătoare, îl privi cu gura căscată.

– Nu... nu vorbeşti serios ! Nu sunt nici măcar frumoasă, protestă ea când îi reveni glasul.

– Nu, e adevărat. Ţi-am zis-o chiar eu în acea faimoasă după-amiază de pe dune. Dar eu ştiu ce am de făcut, micuţă Jane. Ţie nu-ţi rămâne decât să mă asculţi. Nu ţi-ar place să câştigi bani mulţi şi să-ţi realizezi astfel visul de a descoperi lumea ?

– Ba da, desigur... dar e o nebunie, declară ea tulburată. Îţi baţi joc de mine... sunt sigură de asta. Mii de ani n-ar fi de ajuns ca să faci din mine un manechin.

– Crezi ? spuse calm David. Eu sunt gata să-ţi garantez că, de acum în şase luni, nu numai că vei fi manechin, dar vei fi chiar printre cele mai bune. Şi sunt în măsură s-o ştiu, nu crezi ? Dar orice ar fi, nu e acum momentul potrivit pentru o discuţie. Trebuie să te bagi în pat. Hai, o să te conduc până la Heather. Şi să ştii că ea e secretara perfectă despre care ţi-am vorbit. Unde ţi-a pus doamna MacDonald bagajele ?

Apartamentul secretarei nu era decât la cinci minute de mers cu maşina. Uşa le fu deschisă

de o mică roşcată surâzătoare, îmbrăcată într-un capot matlasat şi încălţată în nişte papuci cu pampoane.

– Heather, ţi-o prezint pe Jane Baron. Ai grijă te rog să se culce imediat. A avut o zi foarte grea. Şi noapte bună la amândouă. Voi fi aici mâine la ora opt.

David îi dădu valiza lui Jane, o bătu uşurel pe umăr şi dispăru în ascensor.

– Intră şi fă-te comodă, o invită Heather cu un surâs larg. Mi-e teamă că apartametul meu nu e la fel de luxos ca cel al lui David, dar vei găsi totuşi confortul necesar. Tocmai vroiam să-mi fac o cacao. Ai vrea şi tu una ?

– Da, mulţumesc, mi-ar prinde bine.

Jane îşi puse valiza jos şi o urmă într-o bucătărie mică, aranjată cu gust.

– Cred că o să-mi fac şi un sandviş cu sardele. Vrei ? o întrebă Heather.

– Am cinat deja, îţi mulţumesc. O să beau numai cacao.

Jane se aşeză pe scaunul pe care i-l împinse gazda ei.

– Eşti într-adevăr amabilă că m-ai primit la tine, spuse ea pe un ton şovăitor. Sper că nu ţi-am dat prea mare bătaie de cap.

– Absolut deloc. M-am mulţumit să fac din nou patul în camera pe care a ocupat-o Mary, am mai cumpărat un ou pentru micul dejun şi... asta a fost totul, afirmă Heather.

Atitudinea ei amicală şi nepăsătoare nu întârzie s-o facă pe Jane să se simtă în largul ei şi o încurajă să ceară părerea gazdei ei asupra incredibilului proiect al lui David.

– Crezi că am ce-mi trebuie pentru a deveni manechin ? o întrebă ea în timp ce-şi beau cacaoa fierbinte şi dulce.

Heather o privi gânditoare.

– Dacă vrei să fiu sinceră, n-aş crede, recunoscu ea. Dar n-am flerul lui David. Dacă el crede că ai ce-ţi trebuie... înseamnă că ai ! Nu s-a înşelat niciodată până acum. Oricum, în locul tău nu mi-aş face griji. El trebuie să şi le facă.

După ce îi arătă lui Jane camera ei, mică dar plăcută şi îi ură noapte bună, se retrase. Jane îşi desfăcu valiza ; se simţea epuizată, fizic şi psihic. Totuşi, înainte să se culce pe patul atât de primitor cu lenjeria lui curată, într-o nuanţă bleu lavand, petrecu un moment examinându-se cu atenţie în oglindă.

Cu cât se privea mai mult, cu atât i se părea mai improbabil ca David, cu tot flerul lui, să poată vreodată transforma într-un elegant manechin silueta pe care o zărea în oglindă.

Părul drept, de un şaten banal ; o gură mare puţin neregulată ; nişte sâni acceptabili, dar altceva nimic... şi cum, cu atât de puţin, să fie fermecătoare, seducătoare ? Ceea ce avea frumos erau dinţii şi tenul. Dar şi aceste avantaje erau probabil anulate de pistruii de pe nas şi de linia un pic prea voluntară a bărbiei.

Totuşi, nu se mai putea întoarce la Starmouth, la familia Brewster. Şi dacă nu vroia să ajungă cobaiul lui David, singura soluţie era aceea de a-l anunţa că-i refuză propunerea şi apoi să se descurce singură. Perspectiva nu părea deloc atrăgătoare ; nu avea decât vreo sută de lire economie şi nu va reuşi să-şi găsească atât de repede o slujbă de pe urma căreia să poată trăi.

În mod aparent, fie că vroia fie că nu, trebuia să se supună planurilor lui David.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Heather şi ea tocmai terminau de spălat vasele când sosi David.

— Bună, Jane. Ei, te-ai hotărât ? o întrebă el imediat.

Ea clătină din cap.

— Voi face tot ce doreşti.

— Bravo ! îţi promit că nu vei regreta.

Se întoarse spre secretara lui.

— Heather, înainte de a veni la studio, du-o pe Jane în Bond Street, vrei ? Am dat dispoziţiile necesare, îi explică el lui Jane, ca să urmezi timp de trei săptămâni cursurile unei excelente şcoli pentru manechine... O grupă nouă începe chiar astăzi.

Cum Heather ieşise din cameră, Jane putu să-l întrebe :

– David, e un lucru pe care nu-l înțeleg deloc. În ce mod îmi voi putea plăti cursurile și partea mea de cheltuieli dacă rămân la Heather ? Cred că nu-ți dai seama de situația mea : nu am decât o sută de lire. Poate ai crezut că am mai mult, când ți-am vorbit despre proiectele mele pentru Olanda.

– Nu-ți mai face probleme în legătură cu banii. O să-ți plătesc toate cheltuielile până o să fii pe propriile tale picioare. Și să nu-ți imaginezi că-mi vei rămâne obligată, așa cum gândea familia ta. Bagă-ți bine în cap, Jane, că nu-ți cer nimic în schimb. Mă crezi, nu-i așa ? Am impresia că ideile care ți-au trecut ieri prin minte în legătură cu mine, ți-au fost șoptite de mătușa ta. Pot să te asigur că n-am nici o intenție rea. Singurul lucru care mă interesează este să fac din tine un manechin de mare clasă. Imediat ce vei câștiga primii bani, îți vei putea rambursa cheltuielile până la ultimul bănuț. O să-i spun lui Heather să țină socoteala cu grijă.

– Și dacă nu voi câștiga niciodată bani ? Dacă nu reușesc ? insistă ea. Ai putea să te înșeli asupra mea, nu crezi ?

– Posibil... dar sunt sigur că nu. Orice ar fi, sunt gata să-mi asum riscul.

Își consultă ceasul.

– Trebuie să plec. Nu prea știu când o să te mai văd. Dar, în așteptare, o să fii prinsă toată ziua la școală și Heather va veghea asupra ta în restul timpului. Și vreau să fii în

pat, în fiecare seară, la ora zece. O noapte pierdută te face să arăţi groaznic a doua zi. Un manechin ca şi un atlet, trebuie să aibă o viaţă ordonată. Ar fi bine să te previn de pe acum : săptămânile viitoare vor fi dure, fără multe distracţii. Să nu crezi că l-ai luat pe Dumnezeu de-un picior !

*
* *

Prima zi petrecută de Jane la şcoala pentru manechine reprezentă o încercare mai grea chiar decât se temuse. Cea mai mare parte a elevelor erau mult mai frumoase decât ea, mult mai bine îmbrăcate şi sigure pe ele. De fiecare dată când era privită, era convinsă că se întrebau cum de trecuse de prima probă eliminatorie. Doar o candidată din opt, îi spusese Heather, era acceptată la cursuri ; şi chiar după această selecţie iniţială, unele erau sfătuite să renunţe dacă directoarea considera că nu făceau progrese suficiente.

Fiecare zi începea cu un curs de „mişcare", în sala mare, cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi, unde la sfârşitul stagiului urma o prezentare de modă, înainte de înmânarea diplomelor. Un fizioterapeut examina fiecare elevă şi punea la punct un set de exerciţii pentru a-i modela silueta sau ameliora ţinuta.

In timpul cursurilor de machiaj, consultanții trimiși de marile firme de cosmetice le explicau diferitele metode și făceau demonstrații. Spre marea surpriză a lui Jane, fetele care păreau deja experte în arta machiajului fură sever criticate pentru că-și puneau pe față un strat prea gros de fond de ten.

– Punctele negre și coșurile sunt semne de lenevie, le spunea specialistul. Oricât ați fi de obosite seara, trebuie să vă curățați pielea, mai bine de două ori decât deloc.

În timpul ședințelor de manichiură și pedichiură, câteva eleve ale căror mâini erau bine îngrijite se văzură certate fiindcă își neglijaseră picioarele. La primul curs de îngrijire, specialistul le consultă pe fiecare în parte și le recomandă un tratament. Și aici câte unele, coafate după ultima modă, fură puse în gardă asupra urmărilor negative date de folosirea prea frecventă a diverselor soluții chimice.

Și ca urmare, la sfârșitul primei săptămâni, câte unele din candidate își mai pierduseră din îngâmfare și n-o mai tratau pe Jane ca pe „ruda săracă de la țară".

Continua totuși să facă impresia unui pește scos din apă. Când se ducea în fiecare dimineață la cursuri cu metroul sau explora împrejurimile în timpul pauzei de prânz, îmbrăcată tot în vechiul impermeabil bleumarin pus peste rochia neagră de la hotel, era din ce în ce mai conștientă de lipsa ei de stil și eleganță.

La început, în naivitatea ei i se păruse că aproape toate tinerele pe care le văzuse, au stofă de manechin. După câteva zile, își dădu seama că erau doar niște secretare sau vânzătoare care se pricepeau cât de cât la modă. Veritabilele manechine aveau o altă alură, un alt șic și Jane era din ce în ce mai convinsă că David comisese în privința ei o mare greșeală.

Era la Londra de șase zile și nu-l mai revăzuse pe David, când Heather o anunță că dorește s-o vadă la el acasă în această seară. Cele două fete cinară împreună. Apoi, Heather plecă la întâlnire cu prietenul ei, în timp ce Jane se îndreptă spre apartamentul lui David.

— Cum îți merge, micuță domnișoară ? Dă-mi te rog mantoul, o întâmpină doamna MacDonald. Domnul David te așteaptă în salon. Am făcut un foc bun acolo și o să te poți încălzi.

— Bună seara, Jane. Cum te-ai descurcat ? o întrebă David, ridicându-se la intrarea ei.

— Oh, nu prea rău, cred.

Își mai spuse că el părea obosit și că probabil nu se culcase atât de devreme cum îi recomandase ei.

— Hai să văd puțin, îi zise atunci apropiindu-se de ea.

O luă de umeri și o întoarse spre lumină.

— Hmm, da... e un progres vizibil. Ai aerul mult mai puțin obosit decât la venire. Vă înțelegeți bine, tu și Heather ?

— Oh, da. Îmi place foarte mult... și cred că e reciproc.

– Adevărat. Fosta locatară o scotea din minți cu ordinea. Îmi spune că ești foarte ordonată și conștiincioasă. Bine. Ți-am cerut să vii pentru că vreau să-ți dau câteva lecții particulare. Când te vei lansa, o să te trezești într-o serie de situații în care nu te-ai mai aflat niciodată. Îți va fi astfel mai ușor și vei face o impresie mai bună asupra celorlalți dacă vei ști să te comporți în mod potrivit circumstanțelor. De exemplu, dacă te duci într-un restaurant de lux, trebuie să știi să alegi meniul, cum se mănâncă anumite feluri și așa mai departe. Nu susțin că aces gen de cunoștințe este esențial pentru cariera ta și nu-ți imagina că o să iei zilnic masa într-un restaurant de mâna întâi ; dar dacă tot transformăm în lebădă o rățușcă, să mergem până la capăt.

– Am remarcat că omiți adjectivul obișnuit, spuse ea surâzând.

– Oh... o rățușcă „urâtă". În schimb nu există o mizăr. Nu ești poate frumoasă, în sensul convențional al termenului, dar ești departe de a fi urâtă, micuță Jane.

Ochii lui străluciră în mod ciudat.

– În orice caz, ochiul camerei în mâinile unui fotograf experimentat, este acela al unui îndrăgostit. El vede frumusețea acolo unde nimeni n-a observat-o încă.

Pe la nouă și jumătate, după o lecție asupra modului de a se comporta într-un restaurant la modă, David o conduse spre locuința lui Heather.

– Revino vineri, îi spuse el. O să văd ce ai mai realizat.

Şi îi ură din prag noapte bună.

Jane îl urmări din ochi în timp ce se îndepărta, înalt şi zvelt în impermeabilul său. Paşii lui răsunau pe trotuar. Ea urcă, îşi făcu baie şi se băgă în pat cu „lecţiile" ei. Un dicţionar de termeni culinari francezi şi o carte despre vinuri şi brânzeturi.

Vineri, David se arătă satisfăcut că studiase cu atenţie cele două cărţi şi că reţinuse mai mult decât sperase el. În faţa aprecierii lui, Jane se lumină la faţă şi, pentru întâia oară, începu să creadă că, dacă îi va urma cu fidelitate sfaturile, va deveni poate „lebăda" în care el dorea s-o transforme.

David îi dădu o altă lecţie de învăţat pentru săptămâna următoare dar, când ajunse luni seara la el, nu era acasă.

– A plecat, micuţă domnişoară, îi spuse doamna MacDonald. Probabil că nu şi-a amintit că te-a rugat să vii astăzi. Uită totuşi rar aşa ceva. În fond, cunosc puţini domni atât de atenţi ca domnul David. Pobabil că a avut o întâlnire urgentă şi nu ţi-a putut telefona. Vrei să bei o ceaşcă de ceai cu mine, micuţa mea ?

– Mulţumesc, dar mai bine mă duc acasă să mai lucrez puţin. Bună seara.

Jane reveni acasă la ea, dezamăgită ca un copil care nu şi-a primit jucăria promisă.

Când îi povesti lui Heather despre eşecul el, noua ei prietenă îi declară.

– Nu-ţi face probleme din nimic. Dar să ştii că David este un bărbat ciudat, crede-mă. Într-o seară vizitează un mare duce însoţit de o tipă senzaţională şi, a doua zi, pleacă singur cu maşina şi face zeci de kilometri pe drumuri de ţară sau se instalează şi citeşte câte o carte de care n-a auzit nimeni. Cred că asta s-a întâmplat astă-seară. Ori a avut o întâlnire neaşteptată, ori a plecat într-o călătorie de lup singuratic. Să conducă noaptea e una din marile lui pasiuni. De necrezut, nu-i aşa ?

– Şi cunoaşte multe fete senzaţionale ? întrebă Jane pe un ton voit nepăsător.

– Destule... dar nu se lasă niciodată cu adevărat prins în joc. E un amestec curios. Nu pot spune chiar că e un mare seducător, dar a zdrobit câteva inimi.

Jane se întrebă dacă Heather avea şi ea o slăbiciune pentru patronul ei. Ca şi cum îi citea gândurile, tânăra reluă :

– Ce curios însă că, deşi sunt mereu în compania lui, nu m-am simţit niciodată atrasă de el. Ţin mult la el, dar nu cum iubeşte o femeie un bărbat. E drept însă că prefer tipul nordic, ştii blonzii cu ochi albaştri. Şi cu atât mai bine, cred. După părerea mea, dragostea şi munca nu fac casă bună. Fetele care sunt moarte după patronul lor au tendinţa să viseze când trebuie să stenografieze o scrisoare.

A doua zi de dimineață, când Jane se pregătea să plece spre școală, sună telefonul. Era David.

— Îți cer iertare pentru aseară, îl spuse el. Mi-e teamă că am uitat. Ascultă, vrei să ieșim împreună diseară ? Am putea merge la film și apoi la un restaurant.

— Oh, David, aș fi încântată, spuse ea fericită.

— Bine. Trec să te iau pe la șapte.

Și închise.

Merseră să vadă un western și apoi o duse într-un mic restaurant italienesc, unde mesele erau acoperite cu fețe de masă cadrilate și lumânările roșii erau înfipte în sticle de Chianti. Erau singurii clienți ; plouase toată ziua și străzile erau pustii. David comandă un Risotto alla Casalinga, udat de un vin Lacrima Christi.

— Vrei puțină muzică ? o întrebă el, arătându-i tonomatul dintr-un colț.

— Da, dacă-ți face și ție plăcere.

Îl privi cum bagă o monedă și apasă pe un buton.

Din întâmplare bineînțeles, alesese o melodie cu multă priză la public cu puțin timp în urmă : „Aceasta este dragostea". Jane ascultă melodia fără să îndrăznească să-l privească pe David ; ar fi putut ghici că vorbele cântecului exprimau propriile ei sentimente.

— Plec mâine în Irlanda, o anunță el.

Terminaseră de mâncat risotto-ul și băuseră tot vinul alb și parfumat.

– Voi lipsi timp de cinci sau şase zile. La întoarcerea mea, vei fi pregătită pentru transformarea definitivă.

Jane îşi sprijini bărbia în mâini.

– Am văzut-o azi pe Pat Knight în Bond Street.

Colinda magazinele de modă şi cunoştea acum figurile manechinelor în vogă.

– Este absolut încântătoare, David. Niciodată nu voi arăta aşa.

– E adevărat, Pat este o fată remarcabilă. Dar nu există un model standard pentru manechine. ţine minte asta, Jane. Fiecare fată are stilul ei. Peste câteva luni de zile o să vezi pe străzi dactilografe şi vânzătoare încercând să imite noul stil al lui Jane Baron.

– Sper. Cred că-ţi datorez deja o groază de bani, făcu ea cu un aer îngrijorat.

– O să ai ocazia să mi-i dai înapoi când vei câştiga două sute de lire pe zi.

Făcu semn băiatului să aducă nota.

– Ai grijă de tine în absenţa mea. Nu vreau să-mi pierd plasamentul înainte să obţin dividendele.

Nu era decât ora unsprezece. Când o lăsă jos în faţa porţii, lumina de la fereastra salonului demonstra că Heather nu se culcase încă. Dar David refuză invitaţia lui Jane de a urca să bea o cafea cu ele.

– Plec mâine dis-de-dimineaţă, îi explică el. Noapte bună, micuţă Jane. Somn uşor!

– Noapte bună, David. Călătorie plăcută.

Îi întinse mâna, dar în loc să i-o strângă, se aplecă şi-i sărută încheietura. După care urcă în maşină, fără să mai privească înapoi şi demară în trombă.

★

★ ★

Chiar în ziua când David urma să revină din Irlanda, Jane se duse pentru ultima oară la şcoala pentru manechine. Seara se examină în oglindă, aşa cum făcuse şi în seara sosirii ei la Londra. Cele trei săptămâni care se scurseseră de atunci aduseseră cu adevărat o schimbare considerabilă, constată ea cu satisfacţie.

Nopţile mai lungi de odihnă, viaţa mai uşoară dăduseră o nouă strălucire ochilor şi o senzaţie de bine pusese stăpânire pe ea. Un regim alimentar dirijat şi exerciţiile de gimnastică o făcuseră să piardă vreo cinci centimetri în talie ; niciodată nu avusese o asemenea supleţe şi alură. Părul ei era strălucitor, iar mâinile, pe vremuri neglijate, erau acum netede şi albe, cu unghiile lungi şi frumos îngrijite. David îi ceruse să se rezume, până la noi ordine, la machiajul foarte simplu pe care îl folosea la Starmouth, adică puţină pudră şi ruj, dar ea învăţase arta delicată de a-şi aplica puţin fard pe pleoape şi de a combina mai multe tonuri de fond de ten pentru a-şi sublinia trăsăturile

chipului. Se ţinea mai dreaptă şi reuşise să scape de nişte ticuri, cum ar fi obiceiul de a-şi încrunta sprâncenele sau a-şi muşca buzele când era nervoasă sau tulburată. E drept că în ultimul timp nu mai avusese motive să fie aşa.

A doua zi de dimineaţă, puţin înainte de ora nouă, David trecu s-o ia ca să meargă la cumpărături. Era probabil ziua pe care o numise cea a „transformării totale".

După cum îi indicase el, şi cu Heather ca s-o ghideze, Jane îşi cumpărase deja lenjerie, ciorapi şi mai multe perechi de mănuşi, lungi sau scurte.

El o duse într-un magazin, mic dar foarte şic, unde, ca şi cum ar fi fost vorba de o internă care se pregăteşte pentru primul ei trimestru de şcoală, îi alese o garderobă completă ; unele toalete aveau nevoie de câteva retuşuri şi urmau să fie trimise mai târziu acasă, dar Jane părăsi magazinul într-un taior de tweed turcoaz, cu o bluză de mătase italienească asortată.

La un alt magazin, David îi alese opt perechi de pantofi. Apoi se duseră să bea o cafea, într-un local liniştit.

— Ei bine, spuse el când fură instalaţi la o masă, consider că din cap până în picioare, te-ai transformat într-o manieră deosebit de satisfăcătoare.

Erau la începutul lui februarie ; dar soarele strălucea şi părea că trăiesc o frumoasă dimineaţă de primăvară.

– Şi acum ce facem ? se interesă Jane.

– Îţi mai trebuie câteva poşete şi apoi mergem să-ţi alegem câteva bijuterii.

David îşi consultă ceasul.

– Nu mai avem timp să luăm prânzul înainte de ora stabilită la coafor, dar poţi să mănânci ceva cât stai la cască. Vin să te iau pe la trei.

Îl privi răsfoindu-şi agenda. Era frumos şi radia o senzaţie de forţă şi virilitate. Purta un costum admirabil croit, o cămaşă gri cu o cravată de mătase neagră.

– Ce curios să vezi un bărbat care cunoaşte atât de bine îmbrăcămintea de damă, remarcă ea gânditoare.

O lumină amuzată se aprinse în ochii cenuşii.

– Puţin efeminat ? sugeră el.

– Nici gând, nu asta vroiam să spun, răspunse repede Jane, îngrozită de ideea că l-ar fi putut ofensa. Doamne, dar nu eşti deloc efeminat.

– Mulţumesc, spuse el grav.

Apoi izbucni în râs şi o ciupi de obraz.

– După câte văd, nu ţi-ai pierdut deloc obiceiul de a te înroşi.

– Îţi cer iertare. Nu mă pot împiedica, spuse ea şi mai încurcată încă.

– Nu te mai scuza. Găsesc că este un obicei fermecător. N-am intenţia să te schimb chiar de tot, să ştii asta, adăugă el cu o drăgălăşenie neaşteptată care făcu să-i bată inima lui Jane.

In taxi își întinse picioarele pentru a-și mai admira încă o dată pantofii noi. În picioarele goale măsura un metru șaptezeci și purtase întotdeauna pantofi fără tocuri fiindcă tocurile înalte, credea ea, o făceau să pară ca o prăjină. Azi era la fel de înaltă ca mulți bărbați și mai înaltă chiar decât unii. Dar nu se neliniști. David avea mai mult de un metru optzeci și cinci, lângă el se simțea totdeauna mică.

— Foarte frumoase, spuse el dintr-o dată, întorcându-și capul spre ea.

— Da, nu-i așa ?

— Vorbeam de picioarele tale, spuse el malițios.

Jane rezistă dorinței de a și le ascunde și reuși, de data asta, să nu roșească.

— Oh, îți mulțumesc, răspunse ea liniștită.

David își întoarse privirea spre geam. Sigur că nu-și dădea seama ce efect avusese asupra el acest compliment aruncat în treacăt.

Își reaminti de conversația lor de la cafenea și surâse : cine l-ar fi putut bănui că este efeminat, doar sub pretextul că cunoaște îmbrăcămintea de damă ? Nu-și amintea să mai fi întâlnit un bărbat atât de viril. Chiar când purta, ca acum, costumul convențional al bărbatului elegant, se puteau ghici lărgimea umerilor, musculatura ascunsă de stofa bine croită. Heather îi mărturisise că David se specializase în fotografie de modă fiindcă îi plăcea să câștige mult. Pentru plăcerea lui fotografia peisaje,

animale sau figurile ridate, uzate de muncă ale țăranilor bătrâni.

Cu o geantă nouă și strălucitoare și cu o broșă de coral la rever, Jane se văzu lăsată pe mâinile unui coafor cunoscut căruia David îi dădu instrucțiuni precise.

Dar ea nu auzi detaliile ; fu condusă la un vestiar unde taiorul și bluza fură așezate pe un umeraș. Înfășurată într-o mantie ca de mătase, fu șamponată întîi, apoi „maestrul" îi tăie părul. Trei ore mai târziu când se privi în oglindă, văzu în luciul ei... o necunoscută, o tânără care semăna cu Jane dar nu era ea.

Părul blond, de culoarea mierii, ușor întors la vârfuri, cădea în șuvițe mătăsoase pe umeri. Forma sprâncenelor fusese cu delicatețe modificată, iar linia lor avântată îi accentua pomeții înalți dându-i o notă orientală. Buzele și unghiile aveau aceeași nuanță corai iar cosmeticiana îi machiase discret pleoapele cu un bleu-turcoaz, înainte de a-i aplica niște gene false de o lungime rezonabilă. Noua nuanță a părului făcea ca ochii ei căprui să pară mai mari și mai întunecați la culoare, dându-i totodată tenului o delicată transparență de porțelan.

— Sunteți mulțumită, domnișoară Baron ? o întrebă coaforul surâzând.

— Oh, da ! Este... incredibil, șopti Jane.

— Nu, deloc. Aveți toate calitățile necesare. Ne-am mulțumit doar să le punem în valoare.

Când David reveni, era așezată în apropierea intrării. Se ridică și buzele i se întredeschiseră într-un surâs puțin nesigur, în timp ce inima îi bătea nebunește în așteptarea reacției lui David. După un lung moment de tăcere, îl întrebă cu o voce pierită :

– Deci nu ești mulțumit ?

El își scoase portofelul și plăti.

– Ba da. Mi-au urmat cu strictețe instrucțiunile. Această nuanță de păr îți stă de minune.

Jane se dădu înapoi ca și cum ar fi pălmuit-o. Toată bucuria îi dispăru. Avea impresia că tocmai i s-a smuls din mâini un obiect frumos și prețios pentru a-l arunca jos și a-l transforma în fărâme. Simți un nod în gât și lacrimi fierbinți îi încețoșară privirea.

Din fericire, David se întreținea cu patroana și n-o văzu bătând repede din pleoape pentru a-și reține lacrimile. Când se întoarse spre ea, își recăpătase sângele rece și nu-i arătă cu nimic că se simțise rănită de moarte.

– Cred că vrei să-ți dezmorțești puțin p'-cioarele. O să mergem pe jos până la Claridge unde vom lua ceaiul, îi spuse David.

Privirea îi căzu spre o măsuță plină de parfumur' scumpe franțuzești. O întrebă pe patroană :

– Ați putea să-mi dați un flacon de Arpège ? Nu-l mai împachetați. Domnișoara Baron îl va pune în poșetă.

Se adresă apoi lui Jane :

— Arpège este unul din cele mai fine parfumuri clasice. Cred că-ţi va conveni.

— Mulţumesc foarte mult, răspunse ea cu o voce neutră.

Ştia că nu-i cumpăra parfumul pentru a-i face plăcere. Era pur şi simplu ultimul retuş adus noii ei personalităţi profesionale. Pentru el, ea nu era o tânără obişnuită ; reprezenta creaţia lui sau mai bine zis... o investiţie.

— Când vom fi afară, te rog să mergi cu câţiva paşi înaintea mea, reluă el. O să te prind din urmă înainte să ajungem la Claridge ; dar vreau să văd ce efect produci asupra oamenilor de pe stradă.

Ii deschise uşa şi, fără a-i mai arunca vreo privire, ea trecu înaintea lui şi începu să meargă repede pe trotuar.

Acum era furioasă foc. Ochii ei scânteiau şi grăbi pasul. In această clipă îl detesta pe David Ransome.

Din gândurile ei o smulse şuieratul prelungit al unui tânăr care trecea cu bicicleta. Îşi încetini puţin mersul şi îşi dădu seama că e privită cu admiraţie. Era pentru ea o experienţă nouă să vadă fetele dându-şi coate şi bărbaţii întorcând capul după ea ; totuşi, spre marea ei mirare, nu se simţi grozav de satisfăcută.

Ajunsese la un colţ de stradă când un bărbat se repezi să oprească un taxi liber. Jane nu avu timp să se ferească din calea lui şi o lovi în plin. Noroc că, din instinct, o apucase de braţ

așa încât nu-și pierdu echilibrul. Dar poșeta nouă îi scăpă din mână și conținutul ei se răspândi pe jos.

– Sunt dezolat. V-am lovit rău ? Vă rog, domnișoară, iertați-mi neîndemânarea. Nu mă uitam pe unde merg. Sper că nu s-a spart nimic.

Înainte ca Jane să-și revină din șoc, bărbatul strânsese totul la loc în geantă.

– Trebuie să vă uitați cu atenție. Dacă v-am produs vreo pagubă.

Vocea i se stinse în timp ce-o privea.

În graba lui de a-i strânge lucrurile răspândite pe jos, nici nu se uitase încă la ea. Chipul lui avea acum exact expresia pe care Jane își dorise s-o vadă pe cel al lui David. Era aerul atent, puțin năucit al unui bărbat ce zărește o femeie care îi taie literalmente răsuflarea.

– Vă rog, nu vă faceți probleme, îi spuse ea surâzând. Nu mi s-a întâmplat nimic, nu mi s-a spart nimic.

– Sunteți sigură ? Poate trebuie să intrăm undeva și să controlați.

– Nu. Totul e în regulă !

– Sunteți prea generoasă, domnișoară. Sunt convins că v-am făcut rău. Mă puteți ierta oare ? Ar trebui să fiu împușcat pentru atâta brutalitate.

Dintr-odată expresia lui încordată făcu loc unui surâs fermecător, puțin malițios.

– Nu, sunt poate prea sever cu mine însumi. Ar fi prea crud să împuști un bărbat exact în momentul când viitorul lui ia o întorsătură atât de promițătoare.

Ochii lui albaștri aveau o strălucire poznașă și te puteai înșela asupra sensului vorbelor sale.

Jane începu să râdă.

– Taxiul dumneavoastră vă așteaptă și în mod evident sunteți foarte grăbit, domnule. Vă rog să nu întârziați din cauza mea, răspunse pe un ton modest.

– Să vă spun ceva : am uitat complet unde vroiam să merg. Sunt sigur că era lipsit de importanță. Permiteți-mi să vă însoțesc, domnișoară. Cel puțin atâta să fac, ținând seama de împrejurare.

Jane se întrebă ce-ar face David dacă ar vedea-o urcându-se într-un taxi împreună cu un necunoscut și fu tentată să accepte oferta francezului. Nu avea decât un accent ușor, dar era sigură de asta. După cât se părea, avea cam aceeași vârstă cu David și, deși nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului, multe femei l-ar fi găsit nespus de atrăgător, cu părul lui blond și ochii albaștri care luminau un chip încă tânăr.

Totuși, înainte să poată da ascultare primului ei impuls, David o ajunse din urmă și o prinse de braț.

– Ransome. Ce mai faci, bătrâne ? Ce şansă extraordinară s-o cunoşti pe această tânără încântătoare. Ai putea să mă prezinţi, spuse bucuros francezul.

David avea un aer posomorât, iar prezentările fură sumare.

– Domnul Saint-Cyr, Jane, rosti el cu răceală. Yves, ţi-o prezint pe domnişoara Baron.

– Încântat, domnişoară Baron.

Francezul îi sărută cu galanterie mâna.

– Sunt sigur că aţi dori să luaţi ceva după spaima pe care aţi tras-o. Hotelul meu se află la câţiva paşi pe această străduţă. Haideţi să mergem şi să luăm un ceai în stil englezesc.

– Mă tem că astăzi nu e posibil, Yves. Jane şi cu mine avem o întâlnire peste câteva minute. Te rugăm să ne ierţi.

O luă pe Jane de cot şi o ajută să se urce în taxiul oprit de francez, apoi se instală lângă ea. Dar nu îi ceru şoferului să-i ducă la Claridge : era probabil hotelul la care trăsese Yves Saint-Cyr. Dădu adresa apartamentului lui Heather.

În momentul când taxiul demară, Jane surâse francezului prin portieră. El îşi îndepărtă mâinile cu un gest dezolat, înainte de a surâde şi a-i trimite un sărut.

– Mă întreb de ce te-ai arătat atât de dezagreabil, îi spuse ea lui David.

El n-o privi, dar ea văzu o cută severă în colţul buzelor lui.

— Nu este un bărbat pe care aș dori să-l frecventezi, îi răspunse scurt.

Făcură în tăcere restul drumului. Lăsând-o în fața porții, îi spuse în treacăt că se poate odihni a doua zi. Dar poimâine trebuia să vină la studio pentru niște probe.

★

★ ★

A doua zi de dimineață, după plecarea lui Heather, Jane își căută ceva de făcut prin apartament. Se întreba cu ce o să-și umple întreaga zi. În cele din urmă se decise să viziteze National Gallery, cel mai mare muzeu din Londra.

După ce se machie și se îmbrăcă la fel ca în ajun, închise ușa cu cheia pe care i-o făcuse Heather și cobori scările în grabă.

Stătea pe trotuar întrebându-se dacă să ia metroul sau autobuzul, când un Alpha-Romeo alb se opri în fața ei.

— Bună dimineața, domnișoară Baron. Unde mergeți ? Pot să vă conduc ? întrebă Yves Saint-Cyr surâzând.

— Domnule Saint-Cyr ! Ce faceți prin coclaurile astea ? strigă ea uimită.

— Vă supraveghez ușa de pe la nouă dimineața. Începuse să-mi fie frică că v-am pierdut. Să nu-mi spuneți că așteptarea mea va rămâne nerăsplătită. Lăsați-mă măcar să vă conduc.

Jane ezita. Nu știa deloc de ce David considera că Yves nu e un bărbat cu care ar trebui să se întâlnească, dar părerile lui David nu contau deloc pentru ea în momentul de față. Decise să-și urmeze instinctul care îi comanda să se urce în mașină și să vadă ce va urma.

– Mulțumesc mult. Sunt încântată de propunerea dumneavoastră, spuse ea cu amabilitate

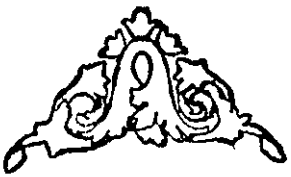

CAPITOLUL III

– Unde doriți să vă conduc, domnișoară ? o întrebă Yves, după ce o ajutase să urce în mașină și se reașezase la volan.

– Sunt în vacanță astăzi și mă duceam să văd tablourile expuse la National Gallery. Mă aflu la Londra doar de câteva săptămâni și n-am avut ocazia să văd încă nimic.

– În acest caz, cred că ar trebui să începeți cu celebrul Hyde Park. E prea frumos în dimineața asta ca să ne închidem într-un muzeu. Traversăm parcul și admirăm frumusețile naturii.

– Nu cred că natura este prea frumoasă în februarie, spuse Jane surâzând.

– Aveți poate dreptate. Dar aerul ne va face precis bine și am putea face o cunoștință mai amplă.

– Foarte bine, consimți ea râzând. Să mergem în Hyde Park. Cunoașteți drumul, domnule ?

– Oh, da. Cunosc Londra aproape la fel de bine ca Parisul. Vin adesea aici.

– Şi cum de mi-aţi aflat adresa ? se interesă ea.

– V-am urmărit, ieri după-amiază ; din fericire, am prins imediat alt taxi. După ce am văzut unde aţi intrat, m-am întors la hotel ca să-mi întâlnesc prietenii, dar cel puţin ştiam unde locuiţi.

Îl văzuse deci pe David lăsând-o în faţa casei şi ghicise că aşa-zisa întâlnire nu fusese decât un pretext.

– Dar frumuseţea dumneavoastră şi faptul că vă aflaţi împreună cu Ransome îmi indicau că sunteţi manechin, reluă Yves. Dacă nu v-aş fi putut urmări, v-aş fi găsit oricum în curând.

– Mă îndoiesc, domnule. După cum v-am mai spus, am sosit la Londra de puţin timp. Şi nu sunt încă manechin, mă pregătesc doar.

– În acest caz, e un mare noroc că sunt un om de acţiune, făcu Yves cu un surâs fermecător. Destinul ar fi fost prea crud ca să ne despartă imediat ce ne-a pus faţă în faţă. Credeţi în destin, domnişoară Baron ?

– Nu prea m-am gândit la asta.

– Eu da. Sunt convins că soarta a dictat întâlnirea noastră. Imediat ce ochii mei s-au încrucişat cu ochii dumneavoastră – nişte ochi foarte frumoşi dacă îmi permiteţi să v-o spun – am ştiut că eram sortiţi să ne întâlnim într-o zi.

Jane izbucni în râs, iar pe figura lui se întipări o dureroasă surpriză.

— Nu credeți ? N-ați simțit... oh, cum să spun ?... că acel moment era important pentru dumneavoastră ?

— Într-adevăr am simțit ceva.

— Ah, vedeți ! strigă el triumfător.

— Da, am avut impresia că mi s-a tăiat răsuflarea. Dar era înainte de a ni se încrucișa privirile, domnule Saint-Cyr.

— Vă bateți joc de mine ! Sunteți frumoasă... dar crudă. Ce spunea acel poem „Frumoasa fără inimă" ? Nu sunteți mai miloasă ca ea...

— „Oh, cât suferi, frumosule cavaler, care rătăcești palid și singuratic... dezamăgit în dragoste..." cită Jane. Nu-mi imaginez că ați putea ajunge într-un asemenea hal.

Fiindcă se opriră la un stop, Yves se întoarse spre ea.

— Ați făcut să-mi renască speranțele, domnișoară. Dacă iubiți poezia, trebuie să existe și un loc pentru dragoste în inima dumneavoastră.

— A trebuit să învăț la școală pe dinafară acest poem, răspunse Jane prozaică. Mai știu și altele. Vreți să vă recit ceva ?

— Nu, mulțumesc. Aș prefera să-mi vorbiți despre dumneavoastră. Unde vă aflați, înainte de a veni la Londra ?

Sub privirea lui admirativă, simți că se înroșește.

— S-a schimbat stopul, îl anunță ea ușurată.

Câteva clipe mai târziu ajunseră în Hyde Park. Yves găsi un loc de parcare și opri motorul.

– Aici putem sta de vorbă fără să fim deranjați, spuse el întinzându-i lui Jane portțigaretul.

– Nu, mulțumesc. Nu fumez, se grăbi Jane să refuze.

– Cu atât mai bine. Nu prea apreciez la femei acest obicei. Dar sper că totuși mâncați și beți. Am intenția să vă duc într-un restaurant foarte plăcut unde bucătăria e aproape la fel de bună ca în localul meu preferat de la Paris. Vă rog să nu-mi spuneți că delicata dumneavoastră siluetă impune un regim bazat numai pe foi de salată, sau că sunteți înscrisă la Liga antialcoolicilor.

– Nu, am o poftă grozavă de mâncare și nu sunt o fanatică a abstinenței.

– Bravo ! În acest caz, vom petrece aici câteva clipe pentru a face cunoștință, apoi vom da împreună gata un prânz delicios. După aceea, poate veți fi atât de drăguță să mă ajutați în alegerea unor cadouri pentru sora mea și copiii ei. Apoi vă conduc acasă ca să vă puteți schimba pentru seară. Mă gândesc să vă duc la „La Ronde"... dacă nu cumva preferați în altă parte ?

– Nu sunteți puțin cam pretențios, domnule ? îl întrebă Jane ironică. Aș putea avea foarte bine o altă întâlnire diseară.

– Care ar putea fi contramandată, nu-i așa ? Mă aflu aici doar pentru câteva zile. N-avem deci timp de pierdut. Voi reveni cât mai curând posibil, dar dacă relațiile noastre nu sunt destul de strânse, m-ați putea da foarte repede uitării.

– Ce înțelegeți prin „relații destul de strânse" ? întrebă cu prudență Jane.

Francezul îi plăcea, galanteria lui extravagantă o amuza. Dar era conștientă de lipsa ei de experiență și se temea că se va pierde prea ușor.

– Știți foarte bine, domnișoară Baron : nu există decât un singur fel de relații posibile între un bărbat ca mine și o fată încântătoare ca dumneavoastră. Caut cu tot dinadinsul să vă răpesc inima, ca s-o spun de-a dreptul !

– Dar poate că inima mea e deja răpită... de un altul, făcu Jane pe un ton nepăsător, ca să nu-și trădeze suferința care o cuprinsese deodată.

– Vreți să-mi spuneți că sunteți prinsă deja într-o adevărată poveste de dragoste ? întrebă el încruntându-și sprâncenele.

– Cred că acordăm un înțeles diferit cuvintelor „poveste de dragoste"... Dar nu, nu sunt legată pentru moment de nimeni, nici mult, nici puțin.

– Mă gândeam eu. Când o femeie e îndrăgostită și totul merge bine, ea o arată fără să vrea. Surâde fără motiv, e foarte veselă și sigură pe ea. Are o strălucire deosebită a întregii ființe. Când încerci s-o seduci, nu reușești fiindcă

e atât de absorbită de bărbatul pe care-l iubește, încât toți ceilalți sunt pentru ea simple umbre.

— Și când „totul" nu merge bine ?

— Ah, când dragostea ei nu e împărtășită, când bărbatul e indiferent, semnele sunt exact contrarii. Câte un rid, o expresie descurajată, spuse el atingând rând pe rând fruntea și buzele lui Jane. Încearcă să aibă o mină veselă, dar totul nu este decât o fațadă. Privirea ei este lipsită de strălucire și n-are chef de nimic. Răspunde la avansurile altor bărbați, dar numai pentru a-l face gelos pe cel pe care-l iubește sau pentru a se convinge singură că nu-i pasă de el nici cât negru sub unghie.

— Îmi face impresia că sunteți expert în psihologia feminină, domnule.

— Oh, te rog, mă numesc Yves. Nu vrei să-mi spui așa și... să-mi permiți să-ți zic Jane ?

— Foarte bine. Ești un expert... Yves ?

— N-aș vrea să mi se dea acest titlu. Nici un bărbat nu poate pretinde că înțelege toate misterele sufletului feminin. Dar nu-mi lipsește experiența, declară el, cu privirea strălucitoare.

Jane avu o idee neașteptată și-l întrebă franc :

— Ești căsătorit ?

— Nu, categoric nu ! răspunse el imediat. O să mă căsătoresc cândva, bineînțeles, trebuie să ai băieți cărora să le transmiți numele și moștenirea. Și, din nenorocire, vine un timp, când simți că puterile îți slăbesc. Dar pentru

moment prefer libertatea. Iar în ceea ce te privește, scumpa mea Jane, cred că nu te gândești să te supui prea repede rigorilor măritișului ? Tinerele englezoaice sunt mult mai libere decât franțuzoaicele de familie bună. Doar n-o să-mi spui că-ți dorești să devii imediat soție și bună mamă de familie ? Câți ani ai ?

— Nouăsprezece. Nu, nu mă gândesc la măritat. Abia mi-am cucerit libertatea.

Dar e adevărat asta, acum că David a început să mă trateze ca pe o sclavă ?

— Fără îndoială, spuse Yves, ți-ai sfârșit de puțin timp educația într-un pension pentru tinerele din lumea bună ?

Jane îl privi uimită.

— Doamne, dar nu sunt fată de milionar ! Muncesc deja de trei ani. Părinții mei au murit, dar și dacă ar fi trăit ar fi trebuit să-mi câștig pâinea.

— Nu înțeleg, spuse el încruntându-se puțin. Spuneai că ți-ai cucerit de curând libertatea.

— Vezi, slujba mea, înainte de a veni la Londra, nu mi-a plăcut niciodată și locuiam la niște rude cu care nu prea mă înțelegeam bine. Acum împart un apartament cu o altă tânără și viața a început să mi se pară frumoasă. Și tu ? Cu ce te ocupi ?

— Profit de viață, spuse el surâzând. Ți-e foame ? Dacă am merge să mâncăm ? Am reținut o masă, în speranța că vei fi liberă.

– Dar trebuie să faci şi altceva în afara faptului că profiţi de viaţă, insistă ea după pornirea maşinii. Ce fel de muncă faci ?

– Nu lucrez. Am venituri suficiente pentru a mă consacra în întregime plăcerii, spuse el nonşalant.

– Dar nu e teribil de plicticos ?

– Cum ar putea fi plicticoasă plăcerea ?

– Aş fi crezut că, după un anumit timp, plăcerea devine şi ea obositoare. Nu trebuie să existe şi ceva serios în viaţă ?

– Dar am, replică el... herghelia şi iahtul meu sunt lucruri foarte serioase pentru mine

★

★ ★

După dejun, intrară într-un mare magazin de lux. Yves îi ceru lui Jane să aleagă un pulovăr din angora pentru sora lui şi cumpără, pentru cele două nepoţele, un serviciu de ceai pentru păpuşi, dintr-un porţelan delicat.

Era trecut de ora patru când o conduse acasă.

Câteva minute după întoarcerea lui Jane, un comisionar îi aduse o cutie mare. Aceasta conţinea câteva din toaletele pe care David i le cumpărase cu o seară înainte printre care şi o rochie neagră mulată pe trup. Avusese intenţia s-o roage pe Heather să-i împrumute ceva, dar acum avea exact ce-i trebuia pentru o seară

cu Yves. O atârnă pe un umeraș și se băgă în baie.

Heather ajunse târziu acasă. Jane era deja îmbrăcată când o auzi urcând scara. Se grăbi să-i deschidă.

Heather scoase o fluierătură admirativă.

— Nu-i deloc rău ! spuse ea. Îți lipsește o broșă mare pe care s-o pui... poate la cordon. Așteaptă puțin. Am exact ce-ți trebuie. O caut imediat.

Reveni după câteva clipe cu o bijuterie strălucitoare din piatră de culoarea topazului.

— Ce părere ai ? E de la Christian Dior. Am primit-o cadou la ultimul Crăciun.

— Nemaipomenită... Dar dacă o pierd ?

— Imposibil ; are o închizătoare de siguranță. Ia-o ! Face un efect grozav pe negru. Unde te duce David ?

— Merg la „La Ronde". Heather, ai auzit vreodată vorbindu-se de un francez pe nume Yves Saint-Cyr ?

— Toată lumea îl cunoaște.

— În afară de mine. Ce știi de el ?

— Numai ce-am citit prin cronicile mondene. Este un play-boy internațional... Își petrece iarna la Saint Moritz și vara pe Riviera. Între timp se plimbă pe la Roma, New York sau Paris, după pofta inimii. Dar de ce mă întrebi ?

— L-am întâlnit ieri. Eram cu David.

— Ah, da ; David a fotografiat la castelul Saint-Cyr în primăvara anului trecut. Mi se pare

că Yves le-a făcut o curte grozavă tuturor manechinelor. Ele erau încântate... dar nu şi David. Îi ştii pe englezi, chiar dacă sunt şi ei fustangii, nu le place ca un străin să le calce pe urme... făcu Heather ridicând în mod expresiv din umeri.

– Cinez în seara asta cu Yves, o anunţă Jane.

– Cum ? Doar nu vorbeşti serios !

Jane aruncă o privire spre ceas.

– Va fi aici cam în vreun sfert de oră.

– Dar Jane, protestă Heather, e imposibil !

– De ce ?

– Fiindcă David se va înfuria grozav.

– Nu-i aparţin lui David. N-are nimic de a face cu asta. Deja am luat prânzul cu Yves şi îmi place foarte mult de el.

Heather rămase trăsnită.

– Bine, presupun că nu te pot împiedica. Dar sincer vorbind, eşti cam nebună. Dacă David află, va vedea roşu în faţa ochilor de furie. Şi, lăsându-l pe el la o parte, cum poţi fi sigură că o să te descurci cu Yves ? Dacă sare pe tine ?

– E într-adevăr un risc. Dar nu face din ţânţar armăsar. Nu sunt chiar o provincială prostuţă. Dealtfel, îl consider pe Yves prea civilizat ca să sară pe mine. Ah, cred că e el, adăugă ea fugind la fereastră. Da, el e ! Cobor în întâmpinarea lui. Noapte bună, Heather. Şi nu te nelinişti : voi sosi înapoi nevătămată !

Își puse mantia de mătase neagră pe care tot David i-o alesese și ieși grăbită.

Două ore mai târziu, Yves o strângea de mână pe Jane șoptindu-i :

— Știi că ești cea mai frumoasă femeie din tot localul ? Toți bărbații te privesc și și-ar dori să fie în locul meu.

— Mă îndoiesc, făcu ea ironică. Mai degrabă cred că femeile și-ar dori să fie în locul meu, adăugă ea dezgustată.

În timpul cinei remarcase că aproape toate celelalte femei erau însoțite de bărbați destul de în vârstă ca să le fie tați sau chiar bunici. Puținii tineri aveau niște plete lungi și slinoase, figurile șterse și manierele blazate.

Dansând aproape pe loc în brațele lui Yves, își spuse deodată că ar fi preferat să se afle în altă parte. Se așteptase să se distreze dar se simțea deprimată și dezamăgită. Era prea multă lume, prea mult zgomot și zăpușeală. Chiar și șampania pe care o comandase Yves avea un gust rău, parcă acru ; i se făcuse o poftă grozavă de un pahar de oranjadă. Oriunde i se oprea privirea, descoperea câte un bătrânel, trăgând din țigară, în timp ce mângâia brațul unei tinere. Jane se simțea umilită chiar prin simpla ei prezență în acest loc. Așa că fu fericită când după miezul nopții, Yves îi propusese s-o conducă acasă. Când se aflară în stradă, strigă :

— Oh, ce minunat e să respiri din nou un aer proaspăt ! Am putea merge puțin pe jos ?

– Da, bineînțeles. Dar riști să-ți strici aceste frumoase sandale, fiindcă a plouat.

– E adevărat, îl aprobă ea, și nici nu trebuie să ajung prea târziu acasă.

Portarul fluieră după un taxi și Yves o ajută să se urce.

– Mi-e teamă că seara n-a fost o reușită, spuse el luându-i mâna.

Jane își stăpâni pornirea de a-și trage mâna și a se îndepărta de el.

– Cred că nu sunt genul de fată care se simte bine într-un local de noapte. Regret, Yves.

– Eu trebuie să-mi cer scuze. Data viitoare voi proceda cu totul altfel.

Spre marea surpriză a lui Jane, el îi lăsă mâna și își aprinse o țigară. În lumina fugară a brichetei, observă că surâde.

Când taxiul se opri, sări jos și o ajută să coboare. Dar nu achită cursa. Îi deschise poarta și îi spuse :

– Din nefericire, nu sunt liber mâine. Ți-aș putea telefona poimâine ?

– Bineînțeles. Și mulțumesc, Yves.

Îi întinse mâna pe care el i-o sărută ușor. Când intră în apartament rămase surprinsă zărind lumină în camera de zi ; doar Heather îi spusese că se culcă devreme. Deschise ușa zicând :

– Încă trează ?

Dar nu Heather fu aceea care se ridică din fotoliul de lângă şemineu... ci David. Jane întrebă speriată :

— Ce faci aici ? I s-a întâmplat ceva lui Heather ?

— Heather e de mult în pat. Închide te rog uşa, ca să n-o deranjăm.

Nici vocea, nici expresia lui David nu arătau că ar fi furios. Totuşi Jane ar fi dat orice ca să fugă şi să se închidă în camera ei.

— Aşează-te, îi spuse David arătându-i celălalt fotoliu şi stând în picioare până o văzu stând jos. Ei bine ? o întrebă el apoi cu mult calm.

— Ei bine, ce ? spuse ea cu o voce puţin tremurătoare.

— Ce ai de spus în apărarea ta ?

— Nu înţeleg, răspunse ea simţindu-şi gura uscată.

Cu un ton amabil, David îi explică :

— Ţi-am zis ieri că Yves Saint-Cyr nu poate reprezenta o relaţie pentru tine. În această după-amiază te-am văzut în compania lui. Am înţeles că aţi ieşit din nou împreună seara. Asta ar cere o explicaţie, nu crezi ?

Jane îşi adună tot curajul.

— Adevărat ? Nu văd de ce. Nu mai sunt un copil. Am vârsta când pot să judec singură oamenii. Yves îmi place. De ce n-aş ieşi atunci cu el ? Pentru că-mi interzici tu ?

Îl văzu cum se încruntă.

– Exact, spuse el cu o voce dură. E trecut de miezul nopții. Trebuia să fii de mult culcată. Vreau ca mâine să ajungi la studio la ora nouă fix. Deci mai ai doar vreo șase ore de somn și vei fi obligată să te trezești și să te aranjezi. Cum crezi că vei arăta mâine ? Proaspătă și în formă ?

În fața acestui sarcasm neașteptat, simți că-i piere glasul. Reuși să îngaime :

– O singură noapte pierdută n-o să mă omoare.

– Nu asta e problema, făcu el pe un ton glacial. Atâta timp cât mă voi ocupa de cariera ta, vei face tot ce-ți spun... fără discuții. Dacă nu, s-a terminat. Vei putea alege între întoarcerea la Sarmouth sau viața la Londra pe cont propriu. Dar te avertizez de pe acum că a-ți petrece nopțile prin localuri cu tipi ca Saint-Cyr poate să-ți ruineze cariera chiar înainte de a o începe. Du-te la culcare și gândește-te. Ori faci ce ți-am spus, ori îmi iau mâinile de pe tine. Noapte bună.

Câteva minute după plecarea lui David, Heather intră în cameră. Era în cămașă de noapte și legată cu un voal peste bigudiuri.

– Îmi pare nespus de rău, dar David m-a obligat să-i spun cu cine ai ieșit în oraș. Ți-a făcut o scenă ? o întrebă ea neliniștită.

– Da, mărturisi Jane cu o voce tremurătoare. Dar nu din vina ta, Heather.

– Hai, nu mai fi abătută ! David e uneori diabolic, când e furios. Dar e mai mult gura de el. Să vezi, mâine se va arăta amabil ca de obicei.

Totuşi, Jane era foarte încordată când ajunse a doua zi de dimineaţă la studio, împreună cu Heather.

– Oh, a ajuns deja, spuse Heather constatând că uşa nu e încuiată cu cheia.

Şi intră prima în secretariat, indicându-i una din cele trei uşi.

– Hai, du-te. Doar n-o să te mănânce.

Studioul era o încăpere vastă, una din extremităţi fiind ocupată de o estradă iar cealaltă de o serie de aparate şi accesorii. Jane remarcă în trecere o pereche de schiuri nautice, un fotoliu cu basculă şi o oglindă veneţiană. Cabluri şi fire electrice şerpuiau pe sol şi o întreagă baterie de proiectoare era suspendată de plafon.

În timp ce privea în jurul ei, David ieşi din camera obscură şi închise uşa în urma lui.

– Bună, spuse el, trăgându-şi în jos mânecile cămăşii şi închizându-şi butonii de la manşete.

– Bună, răspunse Jane.

Se îndreptă spre biroul mare care ocupa un colţ al încăperii şi scotoci prin mai multe sertare. Când găsi dosarul pe care-l căuta, se aşeză pe fotoliul turnant şi întinse mâna spre o cutie de ţigări.

Jane își umezi buzele și se apropie.

– David, îți cer iertare, spuse ea cu umilință. Am fost... foarte nepoliticoasă cu tine aseară. N-o să se mai întâmple, îți promit. Dacă îmi mai dai o șansă, o să fac tot ce dorești.

O clipă crezu că nu vrea să-i ia în seamă scuzele și roși de ciudă. Dar el puse deoparte dosarul, se sprijini de spătarul fotoliului și o privi cu atenție ; sub focul acestei priviri critice Jane simți că moare de rușine, dar reuși totuși să nu-și plece ochii.

– Foarte bine, rosti el în cele din urmă. Să uităm ce s-a întâmplat. Așează-te și destinde-te un pic. O să-ți explic imediat ce avem de făcut.

În acest moment, doi tineri cam de vârsta lui Jane intrară în studio. David îi prezentă : Pete și Sam, asistenții lui. Sam dispăru în camera obscură iar David îi spuse lui Pete să instaleze câteva ecrane pe estradă.

– În această dimineață vom face câteva fotografii. Apoi vom lua legătura cu un impresar, îi explică el. Dar vei avea mult mai puține greutăți decât restul începătorilor ; în această după-amiază o să te folosesc pentru o comandă făcută de una din cele mai mari reviste de modă. Imediat ce vor apărea fotografiile, ofertele vor curge.

– N-o să lucrez numai pentru tine ?

– Nu, o să te folosesc mult dar nu în exclusivitate. De aceea îți trebuie un impresar. Gata, Pete ? La treabă !

Pe seară, Yves îi telefonă lui Jane pentru a-i cere să mănânce împreună la prânz a doua zi.

— Regret, Yves, dar îmi este imposibil. Nu, nici la cină.

— Atunci poate după-amiază. Nu mă mai întorc la Paris atât de repede cum credeam. Mai stau vreo trei zile la Londra.

— Regret, îi repetă ea. Sunt foarte prinsă toată săptămâna.

Yves păstră un moment de tăcere înainte de a întreba :

— Vrei să spui că nu dorești să mă revezi ?

— Nu, bineînțeles că nu. Mi-ești... foarte simpatic, se bâlbâi ea. Dar n-am o clipă liberă, Yves. Poate data viitoare când vei veni la Londra...

— Ah, cred că înțeleg... Fie așa cum vrei, nu ne spunem adio... ci la revedere.

Și înainte ca ea să mai poată spune ceva, Yves închise.

Foarte devreme, a doua zi de dimineață, un buchet enorm de trandafiri albi îi fu adus la ușă de un comisionar. Nici o carte de vizită nu-i însoțea, dar nu puteau fi trimiși de Yves. În timp ce-i aranja, Jane se gândi că nu-l va mai revedea probabil niciodată pe francez.

★

★ ★

Câteva săptămâni mai târziu, Jane avea prima ei deplasare în străinătate : patruzeci și opt

de ore la Amsterdam pentru un articol intitulat „Voiaj de nuntă la preț convenabil". Urmau să fie însoțiți de reprezentanta revistei de lux care comandase fotografiile, precum și de manechinul care fusese ales să joace rolul tânărului căsătorit.

— Să nu crezi că va fi o plimbare, o avertiză Heather. Să te consideri norocoasă dacă vei avea câteva clipe să-ți tragi sufletul.

Erau în ajunul plecării și Jane tocmai își făcea valiza.

— Da, știi... dar sunt încântată. E prima oară când merg cu avionul și o să fac tot posibilul ca să văd un pic orașul.

— În locul tău, n-aș fi deloc sigură de asta.

Jane se duse totuși la culcare cu inima plină de speranță și îl aștepta deja pe David jos la poartă, a doua zi de dimineață, când trecu s-o ia în drum spre aeroport.

— Sper că te-ai culcat devreme aseară. Următoarele două zile vor fi foarte obositoare pentru tine, îi spuse el după ce se instală în mașină.

— Da... dar n-am prea dormit bine, îi mărturisi ea surâzând. Ce ciudat că prima mea călătorie ca manechin mă poartă tocmai la Amsterdam, nu-i așa ? Când făceam economii la sânge în Starmouth, nici nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că voi fi plătită ca să plec în Olanda.

— Să nu crezi că va fi un voiaj de plăcere, făcu David ironic. Mi-e teamă că n-o să avem un minut de odihnă.

— Exact ce mi-a zis şi Heather... dar asta nu mă împiedică deloc să fiu fericită, ripostă veselă Jane. Cât timp va dura zborul ?

— Doar o oră. Dar ne vom începe munca chiar înainte de decolare. Lena vrea o fotografie a „plecării".

— Dar ea cum e ? îl întrebă curioasă Jane.

Era pentru prima oară când lucra pentru revista „Moda", dar David cunoştea pe toată lumea din branşă.

— Lena ? foarte competentă, răspunse el laconic.

Dar când îşi întâlniră tovarăşii de drum la aeroport, Jane avu impresia că David o întâmpină pe eleganta domnişoară Harris mai mult decât prietenos. Iar ziarista nu-şi ascundea deloc sentimetele pe care i le purta.

„Tânărul căsătorit" era un băiat blond, pe care îl chema Neal Eversham, ale cărui fotografii Jane le văzuse deja prin reviste. O dată făcute prezentările, domnişoara Harris o luă pe Jane şi o puse să îmbrace un costum de mătase, completat de o încântătoare pălărie garnisită cu petale de flori.

Jane şi Neal, aşezaţi unul în faţa celuilalt la o masă de restaurant, se priveau ochi în ochi ; apoi ţinându-se de mână, prezentară paşapoartele la control ; se fotografiară surâzând

și tăcând semne de rămas bun de pe scara avionului.

Jane abia mai avu timp apoi să-și îmbrace la iuțeală costumul de călătorie.

In avion fu invitată să se așeze lângă Neal. David și Lena Harris erau instalați în spatele lor

— Ascultă, n-aș vrea să par necioplit dar m-am culcat tare târziu aseară și nu mi-ar strica un pui de somn, îi spuse deschis Neal imediat după decolare.

— Nici o problemă, îl asigură Jane.

Avea chef să privească prin hublou și să vadă pământul îndepărtându-se. Peste puțin timp se aflau deasupra mării. In spatele ei, Jane îi auzea flecărind pe David și Lena ; se întreba dacă mai avuseseră ocazia să călătorească împreună și dacă erau legați numai și numai pe plan profesional.

Neal se trezi cu câteva minute înainte de aterizarea pe aeroportul Schipol.

— Îți cer iertare, dar eram mort de oboseală îi spuse el în chip de scuză. Aseară, unul din prietenii mei și-a luat adio de la viața de burlac Se căsătorește în această după-amiază. Amuzant, nu ? făcu el surâzând. Sper că e într-o formă mai bună ca mine. Nu cred că o adevărată tânără căsătorită ar muri de plăcere văzându-și soțul atipind în timpul voiajului de nuntă.

— Nu, nici eu nu cred, răspunse Jane râzând. Ești căsătorit, domnule Eversham ?

– Spune-mi Neal. Nu, nici gând. Mi-e destul de greu să câştig cât îmi trebuie mie. Nu mă pot gândi la căsătorie înainte să-mi iau diploma.

– Diploma ? repetă Jane, uimită.

– Vreau să fiu doctor veterinar. Fac pe manechinul ca să câştig bani.

Două ore mai târziu, după ce prânziseră la hotel, se puseră serios pe lucru. Ora şase îi găsi la grandiosul Rijksmuseum pentru a face fotografii în faţa celebrului „Rond de noapte" al lui Rembrandt ; mai fuseseră la un magazin de bijuterii, ale cărui vitrine scânteiau de diamante ; se fotografiaseră şi la o masă de pe terasa unei cafenele situată în largul Damrakului, foarte animat la acea oră ; apoi se plimbaseră pe o serie de străzi mici şi liniştite, străjuite de arbori bătrâni. Trecătorii se opriseră să-i privească pe Jane şi Neal, aşezaţi pe parapetul unui pod miniatural sau mergând mână în mână de-a lungul cheiurilor, dar Jane era deja obişnuită cu spectatorii, acum n-o mai deranjau.

– Bine. O oră pauză, decise David, părăsind magazinul de antichităţi unde o fotografiase prin vitrină. Pe urmă mergem la Hotelul Amstel şi la „Cinci muşte".

La întoarcerea la hotel, o duse pe Lena la bar. Jane şi Neal urcară în cameră ca să se pregătească pentru lucrul de seară.

Ieşind din baie, Jane găsi pe măsuţa de la fereastră sandvişuri şi cafea. Tot întrebându-se cine, David sau Neal, le comandase, se hotărî să se trântească vreo zece minute în pat.

Când coborî, proaspăt machiată, cu părul prins într-o coafură sofisticată, îmbrăcată într-o rochie de cocktail de mătase naturală de culoare turcoaz, Neal se găsea deja în compania celor doi. Văzând-o pe Jane, spuse cu un surâs :

— Încep să cred că mi-ar place să fiu un adevărat tânăr căsătorit.

Dar David nu făcu nici un comentariu, iar Lena Harris care şi ea se schimbase, se mulţumi s-o cântărească cu o privire rece şi critică.

Se duseră întâi la restaurantul „Cinci muşte" iar apoi la cel mai luxos hotel din oraş, unde ghirlandele de lampioane colorate luminau terasele care dădeau spre râul Amstel.

Lena o ajută pe Jane să îmbrace o rochie de bal dintr-o muselină de culoarea şampaniei şi îi spuse să-şi pună cerceii şi broşa de topaze pe care i le alesese special pentru această toaletă. Nu schimbară decât cele câteva cuvinte strict necesare momentului şi Jane găsi că ziarista e cam dură şi puţin artificială. Îl atrăgea ea într-adevăr pe David ?

Lena vroia o poză care să pună în valoare liniile fluide ale rochiei şi totodată să fie destul de romantică pentru a ilustra tema articolului care va însoţi fotografiile ; îi sugeră lui Jane să se

așeze pe unul din șezlongurile de pe terasă iar Neal, aplecat tandru spre ea, s-o țină de mână.

Trecu un timp până când David să fie mulțumit de lumină. Lena spuse apoi :

— Cred că ar ieși o fotografie mult mai reușită dacă ar săruta-o.

— Și eu cred, spuse Neal sărutând-o ușor pe buze. Merge, nu-i așa ? se interesă el apoi îndepărtându-se puțin.

Jane avu impresia că trăsăturile lui David se înăspriseră pentru o clipă. Dar fusese probabil doar efectul propriei ei imaginații, fiindcă el se mulțumi să clatine din cap și să declare pe un ton neutru :

— Foarte bine. Repetați !

— Cu plăcere... dacă pe Jane n-o deranjează

De data asta Neal o sărută prelung.

Cu obrajii în flăcări, Jane se întrebă imediat dacă ceilalți doi își dăduseră seama că nu fusese un simplu sărut „de poză". Tremura ușor.

David mai făcu o serie de fotografii în alte părți ale hotelului și cu asta munca pentru acea zi se încheie.

— Ai un aer obosit, Jane. Ar fi bine să te culci devreme ; și mâine vom avea o zi încărcată. Vrei s-o conduci la hotel, Neal ? întrebă Lena în timp ce David schimba câteva cuvinte cu directorul.

— Bineînțeles. Pe mâine.

Neal luă brațul lui Jane și traversară astfel împreună holul.

– Am vaga impresie că domnișoara Harris a vrut să se descotorosească de noi, șopti el. Din punctul meu de vedere nu văd nici un inconvenient. Dacă ne-am întoarce la „Cinci muște" ?

– Oh, Neal, mă simt într-adevăr foarte obosită.

– Dar n-ai mâncat nimic de la prânz. Probabil că mori de foame, ca și mine dealtfel.

Deci David fusese cel care-i comandase sandvișurile, își spuse Jane.

– Nu, mi-e doar somn, îl asigură ea pe Neal.

Atunci o instală într-un taxi și dădu șoferului adresa lor.

– Ești supărată pe mine din cauza acelui sărut ? se interesă el.

– Deloc. Dar nu mai sunt în stare de nimic în seara asta. Du-te singur. O să întâlnești poate o olandeză superbă.

– Am întâlnit deja o englezoaică superbă Dar, ducă ești cu adevărat obosită, bat în retragere. Poate o lăsăm pe mâine seară.

– Poate.

Jane se întreba dacă Lena și David erau pe cale să cineze împreună la Amstel. Și se trezi dintr-odată că își dorește să fie la Londra.

Ajunsă în cameră, își aranjă cu grijă rochia în dulap, se demachie, își perie părul și își puse o elegantă rochie de casă care făcea parte din noua ei garderobă. Se așeză în fața ferestrei și rămase acolo gânditoare vreo jumătate de oră, când auzi pe cineva bătându-i la ușă.

– Pot să intru o clipă, Jane ?

Era vocea lui David. Se ridică repede și fugi să-i deschidă.

Remarcându-i ținuta de interior, o întrebă :

– Te-am scos din pat ? Îmi cer iertare. Văzând lumina aprinsă, m-am gândit că nu te-ai culcat încă.

– Nu. Mă uitam pe fereastră.

– Lena mi-a spus că te durea capul. Ai luat ceva ?

– Nu... mi-a trecut acum.

– Ai cinat ?

Jane clătină din cap.

– Neal vroia să mă ducă la „Cinci muște", dar m-am gândit că te vei supăra dacă ne vom întoarce târziu. Și nici nu prea îmi era foame.

– Trebuie totuși să mănânci ceva. E pe aici pe aproape un restaurant indonezian. Pune repede ceva pe tine și mergem împreună. Dacă ideea unui rijstaffel te sperie, iei o omletă Te aștept în hol, spuse el închizând ușa.

In patru minute, Jane își pusese deja o fustă, un pulovăr, niște sandale fără toc și se dăduse cu ruj pe buze. Își luă mantoul, poșeta și ieși din camera ei.

Când ajunse în hol, David stătea de vorbă cu funcționarul de la recepție. Auzind că se deschide ușa liftului, se întoarse și-i surâse. Jane simți că-i trece un fior pe șira spinării. Când o privea așa...

– Unde e domnișoara Harris ? îl întrebă ea, când ajunseră în stradă.

– S-a hotărât să se ducă în vizită la niște prieteni.

Restaurantul era situat pe o străduță întunecoasă, între două depozite. O reclamă luminoasă clipea deasupra intrării strâmte. Dar în interior, lămpi în formă de dragoni auriți luminau mesele imaculate și pereții îmbrăcați în mătase verde. Un băiețel indonezian îi conduse la o masă izolată de cea vecină printr-un desiș de plante tropicale. În sală nu mai erau decât două perechi.

– Cât de mult m-am schimbat ! Parcă mă simt dezbrăcată când nu sunt machiată, constată Jane cu ironie.

David o privi gânditor o clipă.

– Puteai să mănânci cu Neal. Ai dreptul să te destinzi puțin.

– Prefer să mă aflu aici. Ce loc plăcut. Cum l-ai descoperit ?

– Niște prieteni mi l-au recomandat. Bucătăria indoneziană e una din slăbiciunile mele. Ei, ce părere ți-ai făcut despre Amsterdam ?

Jane tocmai gusta dintr-un amestec de sucuri din fructe tropicale.

– Nu seamănă cu un mare oraș... spuse ea rar. Nu e ca Londra. Probabil că există și cartiere mai urâte, dar nu le-am descoperit încă. Seamănă cu un oraș de provincie, iar mirosul mării se simte peste tot.

– Îți lipsește marea ?

— Da, adesea. Nu Starmouth. Doar marea.

Rijstaffelul sosi. În jurul unei piramide de orez, erau așezate farfurii mai mici cu friptură de pui, creveți, crochete de carne condimentată și alte feluri pe care Jane nu le putu recunoaște. Unele erau atât de picante încât simți că-i vin lacrimile în ochi și trebui să bea repede mai multe înghițituri de bere rece.

Își terminară cina cu ananas și cafea. Jane o auzea pe Heather spunându-i că voiajul va fi probabil un adevărat infern. Pentru moment era însă paradisul, își spuse ea visătoare. Încerca o ciudată dar delicioasă impresie de intimitate găsindu-se așa cu David într-un oraș străin. Nu vorbiseră prea mult, dar și tăcerea lor părea într-un fel intimă.

În această seară, pentru prima oară de multe săptămâni, o trata din nou ca pe o ființă umană și nu ca pe o păpușă însuflețită.

Prea repede după părerea ei, el își termină țigara și ceru nota de plată. În stradă, Jane întrebă :

— Am mâncat prea mult ca să pot adormi imediat. N-am putea merge pe jos până la Damrak ?

Încercase să folosească un ton dezinvolt.

— Dacă vrei.

— Cu un urlet care-ți făcea părul măciucă, o formă neagră sări și i se frecă de picioare. Tresări, își înăbuși un strigăt de groază și se agăță de gâtul lui David. Lângă zid urmă o luptă

scurtă şi violentă, apoi pisicile se despărţiră şi o luară la goană.

— Eu... îţi cer iertare, spuse Jane după câteva clipe.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nu din cauza fricii. Îşi dăduse seama că David o înlănţuise cu braţele şi era lipită de pieptul lui ca pentru o îmbrăţişare pasionată.

Timp de câteva clipe nu mişcară nici unul, nici celălalt. Dar uşa restaurantului se deschise şi câteva persoane ieşiră. Imediat David îi dădu drumul şi Jane se trase înapoi cu un pas. Dar probabil că fuseseră văzuţi, fiindcă îi auziră râzând şi schimbând câteva remarci amuzate.

— Te-ai liniştit acum ? o întrebă blând David.

— Da... desigur.

Cu obrajii în flăcări, începu să meargă repede. Se întrebă dacă îşi dăduse seama că dorise s-o sărute ? Când ajunseră în strada principală, el îi spuse :

— S-a făcut frig şi e aproape ora unsprezece. Ar trebui să ne întoarcem la hotel.

Deci băgase de seamă. De ce luase acum un alt ton ? Era jenat, iritat. În mod sigur, ideea de a o săruta nici nu-i trecuse prin minte. Probabil că va crede că e genul de fată care se lasă uşor sărutată de oricine.

Tot timpul drumului se simţi bolnavă de ruşine. Cum de nu se putuse stăpâni ? Chiar dacă nu-i zărise chipul, simţise probabil că se

abandonase cu totul în acea îmbrățișare, cu inima bătând nebunește. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat de el.

Când ajunseră la hotel, Neal tocmai cobora dintr-un taxi.

— Credeam că trebuia să te bagi în pat, Jane ? spuse el surprins.

— Mi-am schimbat părerea.

Neal plăti cursa, și urcă cu ei în hol.

— Bea cineva ceva ? propuse el.

— Eu nu. Noapte bună, Neal. Noapte bună, David. Mulțumesc pentru masă.

Și fără a mai arunca vreo privire celor doi bărbați, Jane traversă holul și urcă în camera ei.

*

* *

A doua zi de dimineață, se duseră cu o barcă cu motor până la insula Marken : era o mică comunitate de pescari unde oamenii mai purtau costumul tradițional ; nu puteai deosebi fetițele de băieți fiindcă toți purtau, până la vârsta de patru ani, fustițe și bucle lungi.

— Ransome nu prea e în apele lui în această dimineață, îi șopti Neal lui Jane, când reveneau de pe insulă. S-a întâmplat ceva aseară ?

— Ce vrei să spui ? întrebă ea prudentă.

– Păreai un pic tulburată când v-am întâlnit aseară, spuse el ridicând din umeri. M-am gândit că s-o fi arătat cam îndrăzneț față de tine și l-ai pus la punct.

– Câtuși de puțin, declară ea pe un ton rece.

– N-o lua și tu așa, scumpa mea. S-ar fi putut foarte bine întâmpla, nu-i așa ? Mi s-a spus că e foarte întreprinzător.

– Și tu la fel, ripostă ea.

– Da, făcu el surâzător, dar eu nu sunt un Casanova blazat. Sunt doar un fiu de fermier. Când o să te revăd, Jane ? Ai vreo clipă liberă săptămâna viitoare ? Vrei să-mi dai numărul tău de telefon ?

– Dacă vrei. Dar nu prea sunt liberă. Îmi petrec cea mai mare parte a serilor pregătindu-mă pentru întâlnirile de a doua zi.

– Dar trebuie să te relaxezi și tu din când în când. Oricum, o să te sun.

În acea seară, în timpul zborului spre Londra, Jane întrebă pe un ton nepăsător :

– De ce ai zis, Neal, că David e un Casanova blazat ? Nu e așa bătrân și nu-mi face impresia că e un... un...

– Un animal de pradă ? Poate l-am calomniat. Dar când un tip depășește treizeci de ani fără să aibă soție sau copii, ori nu e prea normal, ori nu trăiește decât pentru propriile lui plăceri. Dar de ce atâta interes ? Doar n-ai vreo slăbiciune pentru el ?

— Deloc... lucrez doar foarte mult cu el, răspunse ea nonșalant.

Neal păru convins.

— Atunci hai să-l uităm pe Ransome și să vorbim despre noi.

Trei săptămâni mai târziu, Jane își făcea din nou valiza pentru o altă călătorie, în Bermude de data asta. De când reveniseră de la Amsterdam, ieșise de câteva ori cu Neal dar pe David nu-l mai revăzuse decât în studio. Venea și el în Bermude. Dar acum erau mai multe manechine și un director care urma să organizeze totul ; nu spera să se găsească vreun moment singură cu el.

— Mă întreb dacă frumoasa Margot își va face apariția, spuse Heather în ajunul p'ecării.

Erau așezate amândouă pe un cearșaf de plajă întins pe parchetul din salon, stăteau numai în bikini și purtau ochelari de soare pentru a se proteja de lumina prea puternică a lămpii cu ultraviolete cumpărată de Jane.

— Cine e Margot ? se interesă aceasta.

— Margot Chase. A fost prima descoperire a lui David... și singura care i-a intrat pe sub piele. Dar în acel timp el nu era așa celebru iar Margot era o arivistă. S-a măritat cu un milionar din Bermude, destul de bătrân ca să-i fie bunic. Îmi imaginez că se și vedea ajungând repede o văduvă tânără, fericită și bogată.

— Ce oroare, făcu Jane cutremurându-se.

Şi... David era cu adevărat îndrăgostit ?

– Şi încă cum ! Când a auzit vestea, Margot era atunci la New York, era gata să facă moarte de om. Nu sunt sigură că s-a vindecat încă. Dar ea îşi petrece, cred, cea mai mare parte a timpului în Statele Unite şi n-o să daţi de ea. Acum se numeşte Frensham.

Jane se sculă să stingă lampa. O folosea în fiecare seară de două săptămâni şi pielea ei prinsese un bronz delicat care îi punea în valoare culoarea de aur a părului.

– Când s-au întâmplat toate astea ? întrebă ea.

– Oh, acum vreo patru ani. Lucram pentru David de puţin timp. Din nefericire pentru Margot, bătrânelul ei nu era atât de senil pe cât părea şi e bine mersi şi acum.

– Dar David poate continua să iubească o femeie capabilă să se vândă ?

– Nu ştiu, făcu gânditoare Heather. Nu încetezi neapărat să iubeşti pe cineva care-ţi face o figură urâtă. Şi Margot nu este doar seducătoare, e o adevărată vrăjitoare. Nici femeile nu-şi pot desprinde privirile de la ea. Naiba ştie de ce a ales calea asta, fiindcă ar fi făcut oricum avere. Dacă este în Bermude în acest moment, vă va contacta precis. Şi dacă o face, va fi interesant să observi reacţiile lui David.

★

★ ★

Două zile mai târziu, Jane și alte două manechine lucrau pe terasa unuia din cele mai luxoase hoteluri, când o micuță mașină sport de culoare argintie sosi în trombă ; frânele scrâșniră și se opri în fața intrării principale.

— Ia te uită ! strigă Paula Carr, așezată pe balustrada lată de piatră.

Linda și Jane părăsiră în grabă fotoliile instalate sub o umbrelă uriașă și se alăturară Paulei.

Șoferița mașinii coborâse deja și-și aruncă pe banchetă un fular din muselină albă. Își scutură pletele negre și lucioase și-și întinse mâna spre poșeta de pe scaunul îmbrăcat într-o piele albastru pal. Se îndreptă încet spre hotel. Era o femeie înaltă și subțire, îmbrăcată într-un pantalon alb cu o linie perfectă și un pulovăr alb mulat pe bust.

Ochii îi erau ascunși de o pereche de ochelari imenși de soare, dar Jane o recunoscu imediat Înainte de a părăsi Londra frunzărise câteva numere mai vechi ale unor mari reviste de modă. Femeia în alb era fără nici o îndoială Margot Frensham.

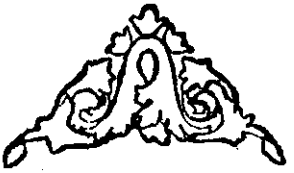

CAPITOLUL IV

— Mă întreb cine este, şopti Linda.

Jane îl observă pe David. Se găsea puţin mai încolo pe terasă şi, la fel ca ele, privea sosirea lui Margot Frensham. Dar expresia chipului său era absolut indescifrabilă.

Când să intre în hotel, Margot îi văzu şi-şi schimbă direcţia.

— David, ce faci ? Am auzit că vă aflaţi aici pentru câteva zile şi v-am luat urmele. Oh, David, e minunat să te pot revedea !

Vorbea cu o voce gravă, puţin răguşită. Îşi aruncă poşeta pe un fotoliu şi-i întinse mâinile lui David. Buzele roşii îi surâdeau şi-şi aplecase puţin capul într-o parte pentru a-l putea examina mai bine prin ochelarii de soare.

— Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea dulce.

— Bună Margot. Te credeam în America, spuse el fără să-i zâmbească.

— Mi-ai telefonat ? Servitorii nu mi-au spus nimic. Da, am petrecut un scurt sejur în Florida. M-am întors aseară... şi prima veste pe care am aflat-o a fost aceea a venirii voastre

aici. Cât timp rămâneți ? Aceeași cursă contra cronometru ca totdeauna ? N-are importanță. Trebuie să-ți faci puțin timp liber. Avem atâtea să ne spunem.

– Mai stăm încă trei zile, dar avem o groază de lucruri de făcut, spuse David repede.

Se întoarse spre ele.

– Doamna Fensham a fost manechin ca voi, le explică el. Permite-mi, Margot, să ți le prezint pe cele ce te-au urmat.

Le strânse mâna la fiecare.

– Presupun că abia aveți timp să vă trageți sufletul, iar de distracții nici nu se pune problema, spuse ea plină de simpatie. Ascultați, am o idee senzațională. Sunteți libere în această seară ?

Paula și Linda dădură din cap.

– Oh, minunat. Atunci trebuie să veniți pentru cină la Horizons, spuse hotărâtă Margot. O să organizez o mică petrecere la care o să aduc trei celibatari seducători cu care veți dansa și înota. În acest timp, David și cu mine vom vorbi despre timpurile trecute.

– Într-adevăr senzațional ! făcu entuziasmată Paula. E formidabil de drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Frensham.

– Oh, vă rog, spuneți-mi Margot, ca toată lumea. Și n-o fac ca să fiu drăguță, ci fiindcă îmi face plăcere. Doar n-o să părăsiți Bermudele fără să vă și fi distrat puțin... Nu ești de acord, David ? Și acum plec ca să pun totul

la punct. Pe diseară... pe la ora opt. La revedere.

O privire îndepărtându-se cu un pas iute. Se mai întoarse o dată ca să le facă semn cu mâna. Câteva clipe mai târziu, mașina argintie se îndepărta în viteză pe alee, ridicând un vârtej de pietriș.

— Horizons... ce nume frumos pentru o casă, spuse Linda. Și ce amabil din partea ei să dea o petrecere pentru noi, când abia s-a întors din vacanță. Este măritată cu vreun bogătaș, David ?

Jane se strâmbă puțin la auzul acestei întrebări, dar David rămase impasibil.

— Da, răspunse el scurt. Și acum la treabă, fetelor !

— Ah, să se bronzeze tot anul sub acest soare minunat, spuse visătoare Paula. Aș rămâne și eu aici. O să-mi pun toate farmecele la bătaie ca să dau gata pe unul din acești celibatari senzaționali. M-ar aranja grozav o casă pe marginea mării și o trupă de servitori cărora să le dau ordine.

— În așteptare, nu uita, trebuie să lucrezi

Era acum o nuanță dură în vocea lui David iar un rid amar îi apăruse la colțul buzelor.

Oh, David, doar n-o poți iubi încă, după tot ce ți-a făcut. Au trecut patru ani de atunci, gândi Jane, bolnavă de gelozie.

★

★ ★

Erau deja peste zece mașini parcate pe aleea largă, când Jane și tovarășii ei ajunseră la Horizons.

Cădea seara și locuința vastă era puternic luminată. În grădină, proiectoare ascunse cu abilitate aruncau valuri de lumină peste vegetația luxuriantă. Efectul produs era magnific și, în același timp, puțin teatral, ca un decor de cinema.

Ușa de intrare se deschidea în centrul unei terase imense cu coloane, care părea să înconjoare întreaga casă și forma un balcon la primul etaj. Ici și colo, balustrada de piatră era acoperită de plante cățărătoare înflorite.

O cameristă le aștepta pe tinere ca să le ia mantourile când intrară în vestibulul strălucitor de marmură neagră. O scară ducea spre etaj, curbându-se armonios. Lustrele de cristal aruncau fulgere. Pereții erau ocoperiți cu o mătase de culoarea aurului și pe două console de lemn aurit se aflau vase enorme de alabastru pline cu trandafiri galbeni.

Un valet indigen apăru și îi conduse de-a lungul unui culoar, spre un salon mare unde se aflau bărbați și femei în ținută de seară. Și aici pereții erau îmbrăcați în mătase, de data asta verde, și peste tot erau răspândite flori.

Când cele trei fete intrară în încăpere, zgomotul voios al vocilor se mai atenuă puțin și gazda lor le ieși în întâmpinare.

In această seară purta o rochie foarte simplă, dintr-o mătase plină de culoare albă, pe gât și fără mâneci. O broșă superbă cu smaralde era prinsă pe umărul ei stâng și avea pe mână o brățară cu aceleași pietre. Dar ceea ce atrase privirea lui Jane nu fură bijuteriile ci ochii ei. Erau primii ochi cu adevărat verzi pe care-i văzuse vreodată. Nu numai că aveau această culoare rară, mai fascinantă decât a smaraldelor, dar erau împodobiți de niște gene negre, lungi și dese. Gene care nu ieșiseră precis dintr-o cutie.

— Ah, iată-vă în sfârșit. Toată lumea moare de nerăbdare să vă cunoască, dar veniți întâi să beți ceva. Sunteți proaspete și încântătoare, dar sunt sigură că aveți nevoie de un întăritor înainte să faceți turul salonului. Îl cunosc prea bine pe acest negustor de sclavi care este David.

Și Margot îi aruncă acestuia un surâs glumeț, înainte de a conduce spre bar micul grup.

Cinci minute mai târziu, Jane vorbea despre schi nautic cu un tânăr bronzat, în smoching alb, numit Guy Anstey. Tovarășele ei își primiseră și ele partenerii promiși. Margot și David se zăreau în cealaltă parte a salonului.

Curioasă să-l vadă pe bărbatul pentru care Margot îl părăsise pe David, Jane se interesă peste puțin timp :

— Care dintre acești domni este domnul Frensham ?

– Tipul bătrân de colo, cu femeia în roşu, răspunse Guy însoţindu-şi spusele şi cu un gest al mâinii în care ţinea paharul.

Tânăra zări o femeie voinică într-o rochie de muselină de culoarea flăcării, care se întreţinea cu un om mic şi gras, cu o chelie lucitoare. Constată cu scârbă că nu era numai bătrân dar şi respingător. Obrajii moi îi atârnau peste gulerul tare şi avea o burtă proeminentă. Într-una din mâini ţinea un pahar de coniac, iar în cealaltă o ţigară ; erau netede şi cu gropiţe, având o manichiură îngrijită. Semăna cu o lipitoare grasă, umflat de excesele vieţii uşoare, gândi Jane.

Dezgustul i se citi probabil pe faţă.

– Frumoasa şi bestia, nu-i aşa ? îi şopti Guy la ureche.

Jane se prefăcu că n-a auzit. Acum că-l văzuse pe Lucas Frensham, era mai convinsă că niciodată că nici un bărbat – mai ales un bărbat de valoarea lui David – n-ar putea continua să iubească o femeie care procedase ca Margot.

Dar mai târziu, când dansa cu Guy pe terasa care dădea spre mare, luminată de lampioane, îi văzu pe Margot şi David coborând scările care duceau spre grădină şi dispărând. Din nou nesiguranţa puse stăpânire pe ea şi începu s-o chinuiască.

Margot era atât de frumoasă. Poseda un fel de fascinaţie hipnotică. Cu ciudaţii ei ochi

verzi, tenul palid și vocea dulce și puțin răgușită, era capabilă să facă pe un bărbat să uite că trebuia s-o disprețuiască.

De ce David, dacă nu mai avea nici un sentiment pentru ea, se plimba cu ea în grădină ? Și despre ce puteau vorbi, singuri acolo, sub lumina lunii ?

Jane avu brusc impresia că nu va mai putea suporta această recepție nici un minut mai mult ; după o zi de muncă dură, efortul pe care trebuia să-l facă pentru a-și ascunde sentimentele era prea greu. Nu dorea decât să se găsească din nou singură.

— Domnule Anstey, sunt dezolată, dar am o migrenă îngrozitoare. Cred că o să iau un taxi și o să mă întorc la hotel ca să mă bag în pat, declară ea pe un ton de scuză.

— Oh, adevărat ? De ce nu încerci să iei două aspirine ? Nu poți să pleci așa de repede, făcu el dezamăgit.

— Cred că trebuie. Știi că nu sunt aici în vacanță. Mâine voi avea din nou o zi obositoare și nu vreau să arăt ca o stafie.

— Atunci o să te conduc chiar eu... Ba da, te rog. Când ieșeau, Jane o văzu pe Linda și-i spuse că pleacă.

— Oh, ce păcat. Dar sigur, dacă nu te simți bine, mai bine bagă-te în pat, o aprobă Linda. Nu știu când o să vin cu Paula, dar o să încercăm să nu te trezim.

Mașina lui Guy Anstey era decapotabilă, cu o serie de insigne ale diverselor cluburi prinse pe bara de protecție. În drum spre hotelul Hamilton, Guy îi spuse pe un ton convingător.

— Ascultă, știu un bar liniștit în apropiere de hotelul vostru. Dacă am merge să luăm un pahar ? Ai putea gusta băutura mea preferată. E formidabilă când ești mahmur și cred că e eficace și împotriva migrenei.

Dar în ciuda eforturilor lui, Jane rămase de neclintit. Își reînnoi scuzele, îi mulțumi că a condus-o și îi ură noapte bună.

În cameră, se dezbrăcă și se demachie. Își puse un pantalon ușor și o bluză peste costumul de baie, își luă prosopul și coborî cu ascensorul pe plaja particulară a hotelului. Nu întâlni pe nimeni acolo. Își lăsă hainele într-o cabină și coborî până la apă, punându-și în drum casca. Ar fi preferat să se lipsească de ea, dar își udă părul și ar fi trebuit să se coafeze din nou a doua zi.

Marea strălucea sub lumina lunii. Avansă până ce apa îi ajunse la talie, apoi se lansă într-un înot viguros spre plutele ancorate de geamanduri.

Se găsea acolo de câtva timp, întinsă pe spate, cu ochii fixați pe norișorii care se fugăreau pe cerul înstelat, când un zgomot o făcu să tresară.

Cineva înota spre ea... Un bărbat, cu un craul puternic. Doar când ajunse la ea și se urcă pe plută îl recunoscu.

– David ! exclamă ea stupefiată.

Se întinse lângă ea. Apa se scurgea de pe trupul lui puternic care strălucea în clarul argintat de lună.

– Ce naiba faci aici singură ? întrebă el cu o voce aspră.

– Am coborât să înot puțin. Ce cauți aici ?

– Linda mi-a spus că ai plecat. Am venit să văd cum îți merge, dar camera era goală. O cameristă mi-a spus că ai coborât spre plajă. Cred că ești nebună să vii aici singură, noaptea. Dacă ți se punea vreun cârcel ?

– De ce ? protestă ea, în defensivă. Apa nu e rece... Și n-am mâncat mult. La Starmouth înotam mereu singură.

– Dar nu noaptea. Credeam că ai migrenă !

Jane se așează pe marginea plutei și se bălăci cu piciorul în apă.

– Era un pretext. Nu mă distram deloc. I-am cerut atunci domnului Anstey să mă conducă. Nu trebuia să-ți faci probleme pentru mine. Nu mai sunt o fetiță.

– Dar se întâmplă câteodată să te porți așa, îi replică el.

– Oh, de ce nu te ocupi de propriile tale probleme ?! explodă ea exasperată.

Și înainte ca el să-i poată răspunde, se aruncă în apă și se îndepărtă.

Făcuse câțiva metri când îl auzi plonjând în urma ei. Degeaba încercă să înoate din toate puterile, David o ajunse înainte de mal.

Nu putea să ajungă încă cu piciorul la fund când el o prinse de umăr şi o imobiliză.

— După ce te schimbi, am ceva să-ţi vorbesc, spuse el cu un ton care nu suferea replică.

Era aşezat pe un prosop şi fuma una din ţigaretele lui preferate, când Jane ieşi din cabină cu costumul de baie şi casca în mână.

— Mă duc să mă culc. N-ai face mai bine să te întorci la recepţie ? îi sugeră ea.

Îi răspunse fără s-o privească :

— Mi-am luat rămas bun de la familia Frensham înainte de a pleca în căutarea ta. Paula şi Linda vor mai rămâne vreo oră, două. Stai jos, Jane.

Ea se lăsă să cadă pe nisip, la o oarecare distanţă de el.

— Ei bine ?

David îşi întoarse faţa sprea ea, dar expresia lui rămase impenetrabilă ; trecerea unui nor întuneca puţin lumina lunii.

— Eşti mai fericită acum decât la Starmouth ? o întrebă pe neaşteptate.

— Bineînţeles, îi răspunse ea imediat.

— Adevărat ? insistă el parcă cu îndoială. Nu pari întotdeauna să ai aerul unei persoane fericite.

— Nimeni nu e mereu fericit, spuse ea, începând să nu prea se mai simtă în largul ei. Se întreba de ce toate aceste întrebări şi ce va urma. O idee îi veni pe neaşteptate şi cuprinsă de spaimă, îl întrebă repede :

— Ți-ai schimbat părerea asupra mea ? Găsești că sunt un fiasco ?

În fața reacției lui, se simți însă cuprinsă de ușurare.

— Nu fi absurdă ! Te descurci foarte bine. Dar succesul nu aduce întotdeauna fericirea.

Crezu că distinge în vocea lui o nuanță de amărăciune și se întrebă dacă se folosise de acest pretext, care i se oferise pe neașteptate, pentru a părăsi recepția. Poate se întâmplase ceva între el și Margot în timp ce se plimbau prin grădină. Poate îi fusese imposibil să mai rămână.

Oh, la naiba cu această femeie ! se gândi amărâtă Jane. De ce nu s-a ținut acum departe la el ? Doar a luat această hotărâre acum patru ani...

Rămaseră tăcuți până în momentul când David își termină țigareta și îngropă mucul în nisip. Se ridică, își aruncă porosopul pe umăr și îi întinse și ei mâna ca s-o ajute.

— Ai face mai bine acum să te duci în camera ta. Noapte bună, Jane.

Tânăra ezită. Era tulburată și și-ar fi dorit din tot sufletul să se simtă cuprinsă de brațele lui David iar buzele lui să se lipească de ale ei într-un sărut... ca în filme.

— Noapte bună, îi ură și ea cu o voce înăbușită.

*

* *

N-o mai revăzură pe Margot şi în restul sejurului lor din Bermude, atitudinea lui David rămase perfect normală. Jane sfârşi prin a-şi spune că lăsase prea mult frâu liber imaginaţiei.

După întoarcerea la Londra, cariera ei făcu progrese rapide. Zilele deveniră în curând o succesiune neîntreruptă de întâlniri prin studiouri răspândite în toată Londra. Se părea că David nu s-a înşelat asupra ei.

Înţelese că a reuşit, că nu mai există nici un dubiu asupra succesului ei, într-o dimineaţă când se găsea la coafor. Începuse să frunzărească ultimul număr al unei reviste de modă de mare tiraj când descoperi o mulţime de fotografii de-ale ei, atât în paginile publicitare cât şi în alte rubrici.

Am reuşit, gândi ea surescitată. Din acel moment nu mai avu sentimentul că e vorba doar de o iluzie care putea să dispară dintr-un moment într-altul, ca un vis minunat.

Dar tot de atunci, începu să simtă că s-a săturat de rolul pasiv pe care-l avea în relaţiile cu David. Nu-l mai vedea acum decât când lucrau împreună. De fiecare dată când se întâlneau, aştepta în zadar s-o invite să mănânce împreună, la el acasă sau la restaurant.

Şi de fiecare dată se simţea dezamăgită. Putea să aştepte aşa la nesfârşit. Se părea că trebuie să ia ea iniţiativa, să-l oblige s-o considere ca pe o femeie, nu ca pe protejata lui, ca pe cobaiul lui. În ciuda noii siguranţe de sine pe care o dobândise, îi trebui o săptămână ca să se lanseze în campania pe care o plănuise. Într-o dimineaţă, în timp ce Heather se ocupa de micul dejun, se închise în salon şi formă numărul de telefon al lui David.

Doamna MacDonald fu cea care îi răspunse. Se duse să-l caute pe David şi Jane aşteptă. Ar fi renunţat bucuroasă acum la proiectul ei, dacă ar fi putut găsi un pretext plauzibil pentru telefon. Căuta cu disperare ceva când îi auzi vocea în receptor :

— Jane ? S-a întâmplat ceva ? întrebă el neliniştit.

— Nu, nu. Te rog să mă ierţi dacă te-am deranjat de la micul dejun.

— Înghiţi din greu şi-şi umezi buzele cu limba.

— David, mă întrebam... dacă eşti liber în seara asta... şi ai putea veni să cinezi... aici, cu mine ?

— Astă-seară ?

Urmă o scurtă tăcere. Răspunse în cele din urmă :

— Da, aş putea. La ce oră ?

— În jur de opt, dacă îţi convine.

După o nouă tăcere, el aprobă :

– Foarte bine, la ora opt. Sunt încântat.

– Oh, cu atât mai bine. Atunci, la revedere.

Închise repede. Se simțea mai puțin încordată. Totul fusese mai simplu decât se așteptase. N-o întrebase de ce îl invită. Nici măcar nu păruse surprins.

Jane nu acceptase nici o întâlnire pentru această după-amiază : întâi se gândise să profite de libertate pentru a-și face bagajele în vederea voiajului din Scoția, care începea a doua zi. Dacă seara lua o întorsătură nedorită, cel puțin nu va mai fi nevoită să dea ochii cu el până la întoarcerea din Scoția.

Heather se ducea direct la niște prieteni, după terminarea lucrului. Pe la ora șase, Jane terminase toate preparativele pentru primirea lui David. Luase masa din bucătărie și o dusese în sufrageria micuță. O așezase în fața ferestrei și pusese tacâmuri pentru două persoane pe o față de masă turcoaz. În centru plasase un vas cu garoafe. O sticlă de Montracher se răcorea în frigider, iar un pui se frigea încetișor în cuptor. Un nou disc al lui Nat King Cole aștepta discret lângă pick-up.

Jane umplu cada și stătu douzeci de minute în apa caldă și parfumată, până se simți complet destinsă. Deși mai avea o oră de așteptat, inima ei bătea deja precipitat.

Cumpărase o rochie la începutul săptămânii, când proiectul ei începuse să se contureze.

Pe umeraş, rochia nu părea decât o bucată oarecare de muselină. Dar când o îmbrăcai... Heather, căreia Jane i-o arătase, bătuse cu subînţeles din gene.

— Ohoo ! exclamase ea. Sper că ai permis. Asta e o adevărată dinamită, pisicuţa mea.

După ce petrecu vreo douăzeci de minute cu machiatul şi pieptănatul, Jane îşi trase fermoarul şi se întrebă dacă nu va avea cumva aerul unei proaste. Se simţea bolnavă de frică. Dacă David va izbucni în râs văzând-o ? Nu, nu va râde. Va ridica din sprâncene şi un surâs uşor îi va apare pe buze. Şi ea va dori ca podeaua să i se deschidă sub picioare.

Foarte bine... dacă încep să tremur de frică, de ce nu-l sun pe David ca să anulez întâlnirea. Ce am de pierdut ? Nu pot să trăiesc la infinit numai cu speranţe. În felul ăsta aflu exact cum stau lucrurile. Chiar dacă îmi ghiceşte intenţiile... În faţa vinului, a muzicii languroase şi a rochiei mele de femeie fatală... e doar un bărbat, nu ? În sinea lui va fi flatat.

Era opt fără zece când se auzi soneria Jane, care mergea nervoasă de colo până colo, se opri ca paralizată din cauza tracului. Respiră adânc şi făcu un efort considerabil să-şi regăsească sângele rece. Se întoarse din drum ca să pună pinck-up-ul în funcţiune.

— Am venit prea devreme ? Mai pot să fac un tur în jurul casei, îi spuse David când îi deschise uşa.

– Bineînțeles că nu. Intră... sunt bucuroasă că ai acceptat să vii.

O urmă în sufragerie. Jane își dădea seama că surâsul ei fusese prea strălucitor, vocea ei prea indiferentă. Trebuia ca totul să iasă bine.

David avea în mână o sticlă înfășurată în hârtie cafenie și un buchet. I-l întinse, iar sticla o puse pe masă.

– Xeres, o anunță el.

Jane observă că-i privea rochia și se grăbi să scoată hârtia care învelea buchetul.

– Oh, orhidee... ce frumoase sunt! Mulțumesc. Vrei să bei un pahar în timp ce le aranjez? Nu-mi ia mai mult de un minut.

Fugi în bucătărie, luă o vază și deschise robinetul. Nu se gândise că-i va aduce flori. Dar probabil că așa obișnuia el când cina cu o femeie. Oricum, nu avea de unde să știe că orhideele erau florile ei preferate. Era sigură că nu-i spusese niciodată asta.

Tocmai le aranja în vas, cu fața plecată spre ele ca să inspire mireasma proaspătă, când David apăru în prag cu câte un pahar de Xeres în fiecare mână.

– Ceva miroase bine aici, făcu el.

– Oh, mă tem că nimic foarte original. Doar un pui la cuptor. Nu sunt prea pricepută ca să încerc ceva mai spectaculos.

Îi întinse un pahar și îi puse întrebarea la care se aștepta :

– Ai avut vreun motiv special, Jane, ca să mă inviți în această seară ?

Avea răspunsul pregătit, dar fu incapabilă să-i susțină privirea.

– Mda. Niciodată nu avem destul timp ca să stăm de vorbă la studio. Vroiam să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, David... să-ți arăt că îți sunt cu adevărat recunoscătoare.

– Îți dai seama acum că nu m-am înșelat asupra ta ? Mai ai vreo îndoială ?

– Nu.

– Iată un lucru care merită să fie sărbătorit ! spuse el malițios. Hai să bem pentru succesul... acțiunii noastre comune și pentru reușita din ce în ce mai remarcabilă în viitor.

Fu obligată atunci să-și ridice ochii spre el. Și în timp ce-și ciocneau paharele, un pic din nervozitatea ei dispăru.

Se schimbase, își spuse ea dintr-odată. În această seară era diferit. Nu, nu diferit... era la fel ca la prima lor întâlnire. Prietenos, accesibil. Nici rezervat, nici rece. Brusc, bariera intangibilă, care se ridicase pe nesimțite între ei de la sosirea lui Jane la Londra, dispăruse. Privirea lui nu mai avea, în sfârșit, acea nuanță de apreciere severă, care o băga în sperieți.

– Hai să mergem în sufragerie, vrei ? sugeră ea. Am prevăzut cina pentru ora opt și jumătate, gândindu-mă că ai putea fi reținut. Heather e invitată la o aniversare. Ți-a spus asta, nu ?

El aprobă din cap.

– Pleci mâine în Scoţia, nu ?

În sufragerie, Jane puse vasul de flori pe un raft de cărţi.

– Da. E vorba despre nişte taioare din tweed şi tricotaje diverse pentru un catalog de toamnă. La întoarcere trebuie să mă opresc în York şi să fac nişte fotografii pentru revista „Moda". Călătoria se va încheia cu o prezentare de modele, în cadrul unei serbări de caritate organizată la castelul Norfolk. Asta mă sperie cel mai mult... nu sunt obişnuită să fiu văzută... în carne şi oase. În total voi fi absentă vreo zece zile. Tu ce ai în vedere ?

David umpluse din nou paharele. După ce se instalară pe canapea în faţa focului, îi spuse :

– Nimic deosebit. Vreau să-mi iau o săptămână de vacanţă. Săptămâna când o să te întorci tu. Mai târziu n-o să mai reuşesc.

– Şi unde te-ai gândit să te duci ?

– În Franţa. Nu am o destinaţie precisă, o să colind pe unde o să am chef. Pot să-ţi aduc nişte parfumuri, dacă asta îţi face plăcere. Arpège, sau altceva ?

– Îţi place cel pe care l-am folosit azi ?

Se apropie de el şi-şi înclină capul, ridicându-şi părul de pe ceafă.

După o clipă, David rosti :

– Foarte plăcut. Cum se numeşte ?

– Scandal... al casei Lanvin. Mi se pare că mi se potrivește mai bine decât Arpège. Dar expertul în materie ești tu.

Își îndreptase capul, dar fără să se îndepărteze de el. Îl privi așa cum o învățase el, când purta anumite rochii : o privire gravă cu ochii larg deschiși, cu o ușoară umbră de ironie.

Era pentru prima oară când îndrăznea să-l tachineze și, pentru o clipă, își reținu răsuflarea. Dar el îi surâse și ea simți că se destinde.

– Ar fi bine să mă mai uit la pui, spuse ea. Nu, nu veni cu mine. Mă pot descurca foarte bine și singură.

Când terminară cina, se făcuse noapte. Lumina focului și lumina veiozei de pe masă dădeau o notă intimă atmosferei, lăsându-le fețele în penumbră.

Jane trase perdelele fără să mai aprindă o altă lampă. David se oferi s-o ajute la spălatul vaselor. Dar ea refuză și îl lăsă singur, dând o fugă să prepare cafelele și să se mai rujeze puțin.

– N-ar trebui să te reții prea târziu. La ce oră plecați mâine dimineață ? o întrebă când ea reveni cu tava.

Se întrebă dacă era rândul lui s-o tachineze acum.

– Oh, nu înainte de ora unsprezece și jumătate. Și Heather n-o să apară înainte de mie-

zul nopții, răspunse ea pe un ton ușor. Vrei puțin lapte ?

– Fără lapte, mulțumesc. Pot să fumez ?

– Bineînțeles.

Puse jos cafetiera și-i aprinse un chibrit.

– Mulțumesc.

Trăgea din țigaretă, observând-o pe Jane cu o privire care-i dădea un mic tremur interior. Totuși îi surâse o clipă, înainte să se așeze lângă el ca să-l servească.

Curând, îngrozitor de repede, acele pendulei se urcară spre ora unsprezece. Cafetiera era goală. David fumase încă o țigaretă. În câteva minute, ultimul disc se va sfârși și tăcerea l-ar putea determina pe David să plece.

Jane simți că o apucă disperarea. Poate doar își închipuise că astă-seară o vede într-o nouă lumină. Își sprijini capul de speteaza canapelei și închise ochii. Doamne, de s-ar întâmpla ceva.

Parcă cineva o auzi și-i îndeplini dorința. Mâna lui David îi cuprinse încheietura.

Jane bătu din pleoape și deschise ochii. Sângele îi bătea cu putere în tâmple.

– Încerci cumva să mă seduci, Jane ?

Vocea lui era batjocoritoare, privirea de asemenea. Jane vru să se îndepărteze, dar cealaltă mână a lui David o prinse de umăr și o împinse spre speteză.

– Dorești să te sărut ? Plăcerea va fi de partea mea.

Buzele lui atinseră ușor obrazul, apoi buzele tinerei fete.

Dar imediat, nu mai fu vorba de un simplu joc. Cu un geamăt înfundat, o strânse în brațe și o sărută din nou.

O clipă îi fu teamă de schimbarea brutală survenită în el. Își dădu seama că provocase o situație care-i scăpa de sub control. Probabil că el îi simți rezistența instinctivă, căci își slăbi strânsoarea pentru a-i privi chipul roșu, tulburat. Dacă ea ar fi dorit, el i-ar fi dat drumul. Dar, dintr-odată, momentul de panică trecu. Era David... ea îl iubea, avea încredere în el.

Timid, își ridică mâna pentru a-i mângâia la rândul ei obrazul.

La început când se auzi soneria, nici unul nici celălalt nu reacționă în vreun fel. Soneria răsună pentru a doua oară. Se separară cu regret și David bombăni câteva cuvinte.

— Cine naiba poate fi la ora asta ? șopti el.

— Nu știu. Poate proprietăreasa.

Soneria sună din nou poruncitor. Jane se ridică repede și-și netezi părul cu mâna.

În momentul când se îndrepta spre ușă, David îi prinse mâna.

— Nu întârzia mult !

Și-i depuse în podul palmei un sărut rapid și apăsat.

Nu era proprietăreasa, ci Heather. Imediat ce-i deschise ușa, se repezi pe lângă Jane și fugi spre baie.

Când, zece minute mai târziu, Jane apăru în sufragerie, David, în picioare în faţa şemineului, fuma încă una din ţigaretele lui.

– Ce se întâmplă ? întrebă el intrigat.

– Heather... e bolnavă, răspunse Jane cu un ton neliniştit. Cred că s-a intoxicat cu ceva. A vomitat de mai multe ori şi e palidă ca o stafie. Trebuie s-o ajut să se bage în pat.

– Chemi doctorul ?

– Nu în seara asta. E prea târziu acum şi nici nu cred că poate face mare lucru. Dacă nu se va simţi mai bine, mâine dimineaţă...

– Pot să fac ceva ?

Ea clătină din cap.

– Cred că ai face mai bine să pleci, David. Îmi pare... nespus de rău.

Se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Degetele lui o strânseră mai puternic.

– Poate e mai bine aşa. Ascultă, n-o să te pot vedea mâine. Am întâlniri fixate pentru toată dimineaţa. Dar, când te vei întoarce...

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Noapte bună, Jane.

Trecuse de ora unu noaptea, când Jane se băgă în pat şi-şi potrivi deşteptătorul. Lăsase uşa camerei deschisă pentru a putea auzi ce se petrece la Heather. Aceasta dormea acum, epuizată de mai multe crize urmate de vomă.

Jane era obosită, dar somnul se lăsa totuşi aşteptat. Întinsă pe o parte, în semiobscuritate,

cu un braţ băgat sub pernă, retrăia clipă cu clipă sfârşitul serii, dinaintea sosirii prietenei sale.

Sărutările lui David fuseseră ca-n visele ei, ba chiar şi mai mult. Numai la amintirea lor şi inima începea să-i bată nebuneşte. Şi când îşi amintea cu câtă spontaneitate le răspunsese, îşi simţea obrajii în flăcări.

Oh, dacă Heather n-ar fi revenit atât de devreme. Şi dacă ar fi putut anula călătoria din Scoţia. Dar era imposibil. Trebuia să găsească un mijloc care să facă suportabile următoarele zece zile... sau mai mult, fiindcă David va pleca în Franţa. Apoi se vor revedea. Nişte zile care i se vor părea ani.

*
* *

A doua zi de dimineaţă, Heather se simţea mai bine.

– Probabil de la escalopul cu ciuperci pe care l-am mâncat ieri la prânz, spuse ea când Jane îi aduse la pat nişte lapte cald cu biscuiţi. Am avut eu impresia că ceva nu e în regulă cu ciupercile. Îmi pare rău că te-am ţinut până atât de târziu noaptea, în loc să te odihneşti pentru plecare.

– Nu mai spune prostii. Şi tu ai fi făcut la fel. O să stai toată ziua în pat, declară Jane fermă.

– Da, cred. Mă simt îngrozitor de slăbită. Vrei să-l suni pe David ?

– E deja la curent. Era aici aseară când ai venit tu. Fii convinsă că nu te aşteptă în această dimineaţă.

– Ah ? Dar ce făcea aici atât de târziu ? întrebă Heather surprinsă.

– Stăteam de vorbă.

Cineva sună şi Jane tresări.

– Poate e el... vine să se intereseze cum te mai simţi, şopti ea.

Dar o găsi pe palier pe doamna MacDonald.

– Bună, mititica mea. Am venit să te ajut s-o îngrijeşti pe domnişoara Heather, îi explică ea. Domnul David mi-a spus că biata copilă s-a simţit foarte rău aseară. Ai chemat doctorul ?

– Nu, acum se simte mult mai bine, doamnă MacDonald, spuse Jane recunoscătoare.

Puţin mai târziu, când îşi făcea valiza, Heather o strigă.

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă Jane venind în goană.

– Uită-te singură.

Heather îi întinse ziarul indicându-i un articol situat pe pagina din mijloc.

– Asta ? „Un milionar mort în avion" ?

Heather dădu din cap, în timp ce-şi bea supa pe care o adusese doamna MacDonald.

Sub titlu se putea citi : Insulele Bermude, joi. Lucas Frensham, 70 de ani, magnat al industriei, a murit în urma unei crize cardiace noaptea

trecută în timpul zborului New York – Bermude citi Jane. Începând ca simplu funcționar într-un depozit, a acumulat o avere uriașă ; căsătorit de patru ori dar fără copii. Văduva sa, 26 de ani, cu care s-a căsătorit acum patru ani, a fost Margot Chase, unul din cele mai celebre manechine ale Londrei. I-a oferit drept cadou de nuntă „Horizons" o luxoasă locuință compusă din douăzeci de camere, situată într-unul din cartierele șic ale orașului.

Când Jane îi dădu înapoi ziarul, Heather spuse cu un ton ironic :

— Vrei să pariezi că va reveni grăbită la Londra și va porni în urmărirea lui David ?

— Poate că va încerca... dar nu cred că va reuși, răspunse Jane, cu o voce indiferentă.

Și se întoarse pentru a-și ascunde un surâs. Heather ar rămâne praf dacă ar ști adevărul. Poate peste cincisprezece zile...

*
* *

În aceeași seară, din camera hotelului de la Edinburgh, Jane îi telefonă lui Heather. Aceasta îi spuse că se simte complet refăcută și că a doua zi se va duce la lucru.

— David a trecut să te vadă ? se interesă Jane.

— Nu. Doamna MacDonald crede că se va întoarce foarte târziu de la Newmarket, îi răs-

punse Heather. Ce drăguț din partea ta că m-ai sunat, scumpo. Nu fi neliniștită, mă simt într-adevăr bine. Și nu te obosi prea mult pe acolo.

După ce închise, tânăra își făcu toaleta meticuloasă care acum îi intrase în obicei. Nu-i spusese lui David unde va sta, deci nu putea spera la un telefon în acea seară. Dar mâine precis îi va cere lui Heather adresa și îi va scrie sau telefona.

Dar a doua zi, telefonul așezat pe noptieră rămase mut și, după încă o zi, funcționara de la recepție scutură din cap în semn că nu, când o întrebă dacă sosise vreo scrisoare pentru ea.

Nu-i nimic, îi va telefona diseară, se încurajă singură.

Dar decepția aruncă o umbră asupra întregii zile. Când cea de a treia seară în Scoția se scurse fără să primească telefonul atât de așteptat de la Londra, nu-și mai putu stăpâni neliniștea.

După a cincea și a șasea seară petrecute la Edinburgh era atât de nervoasă, atât de tulburată încât fu gata să ceară legătura cu apartamentul lui David. Dar, de fiecare dată când întinse mâna spre telefon, ceva o reținu.

Cele trei zile pe care le petrecu în York, fură o adevărată tortură pentru ea. La Londra, în ultima seară, ea fusese aceea care îi făcuse avansuri și această idee o sâcâia. Ea îl incitase pe David s-o sărute... făcuse practic în așa fel în-

cât îi fusese imposibil să n-o sărute. Ceea ce se petrecuse după primul sărut nu fusese o dovadă de dragoste din partea lui, abia acum își dădea seama de asta. Așa dorise să creadă, dar asta dovedea doar cât de naivă este.

În timpul călătoriei de la York spre Norfolk își dădu seama că, în loc să aștepte plină de nerăbdare întoarcerea la Londra, se temea de asta. Dacă David plecase în Franța, după cum își propusese, asta va însemna sfârșitul speranțelor ei.

* * *

Jane ajunse acasă în timpul după-amiezii. Își desfăcu bagajele și făcu o baie. După care, nu-și găsi locul prin casă așteptând venirea lui Heather.

Preparase ceaiul și prăjise deja pâine, slănină și cârnăciori când își auzi prietena urcând pe scară. Se repezi să-i deschidă ușa.

— Oh, ai venit. Nu te așteptam decât diseară. Cum a fost ? se interesă Heather.

— Foarte bine, se mulțumi să-i spună Jane. Dar pe aici ?

Fără să-i lase însă lui Heather timp să-i răspundă, adăugă repede.

— Masa e servită. Slănină și cârnați... merge ?

— Oh, mă copleșești, scumpa mea, dar n-am timp de masă. Îmi pare rău că plec tocmai în

seara întoarcerii tale, dar am o întâlnire... interesantă. Ascultă, fac repede o baie şi putem sta de vorbă în timp ce mă îmbrac.

– Cu cine ieşi ? o întrebă Jane când, după un sfert de oră, Heather veni după ea în bucătărie cu trusa de machiaj.

– Se numeşte Bill Lancing. M-a condus acasă în seara când m-am simţit rău. Este pilot la B.O.A.C., deci absent în cea mai mare parte a timpului.

Heather umezi un burete şi începu să-şi întindă fondul de ten.

– S-ar zice că ţi s-au cam aprins călcâiele, remarcă Jane care n-o scăpa din ochi.

– Nu chiar... dar aproape. Aşteaptă să-l cunoşti, scumpo. Vei fi obligată să recunoşti că e deosebit de seducător.

Heather era pe cale să-şi facă genele când, pe un ton voit neglijent, Jane întrebă :

– Când revine David în Franţa ?

– Nu e în Franţa. S-a răzgândit.

Cu o mână tremurătoare, Jane îşi turnă puţin lapte în ceai. Simţea că i s-a luat o piatră de pe inimă.

– Oh, adevărat ? De ce ? o întrebă ea, cu o voce puţin răguşită de emoţie.

Heather se strâmbă, ridicând din umeri.

– Nu e greu de ghicit, spuse ea. Ţi-am spus ce se va întâmpla, şi am câştigat pariul. Margot şi-a făcut apariţia.

— Ea... dar nu e posibil. Sunt abia cincisprezece zile de când i-a murit bărbatul.

— Ei şi ce ? Margot nu s-a împiedicat niciodată de convenienţe. Şi dacă poartă negru, e numai fiindcă îi stă bine. A venit cu avionul acum trei zile. Nu l-ai văzut fotografiile ? Toate ziarele au publicat câte una. A anunţat că-şi va relua profesiunea de manechin. Inutil să te întrebi de ce... Îţi sare în ochi.

Heather lăsă perla de păr şi întinse mâna spre ceainic.

— Ai un aer obosit, Jane. Turneul a fost deci foarte obositor ? o chestionă ea.

— Puţin cam agitat.

Jane se ridică brusc, în mod aparent pentru a căuta nişte brânză în bufet.

— David a renunţat la concediu înainte de sosirea lui Margot ? se mai interesă ea.

— Da... dar după anunţul că bătrânul Frensham a dat ortul popii, sublinie prietena ei. Se poartă cam ciudat în ultimul timp.

— A văzut-o ?

— Bineînţeles. Tipa a sunat la studio imediat după aterizarea avionului. A descins la Hotelul Mayfair... presupun că ocupă unul din cele mai luxoase apartamente. Nu prea sunt mândră de mine, dar n-am putut rezista tentaţiei de a le asculta convorbirea telefonică. Ştiu că e un lucru dezgustător, dar nu m-am putut împiedica.

— Şi... ? insistă Jane, care scotocea în continuare prin bufet.

— Margot i-a cerut lui David să cineze cu ea şi el a acceptat. Fără mare entuziasm, trebuie s-o recunosc, dar asta te face totuşi să crezi că mai are o oarecare influenţă asupra lui. În locul lui, aş fi dat-o naibii.

— Da, dar asta nu ne prea priveşte pe noi două, nu-i aşa ? spuse Jane. Ai face mai bine să te grăbeşti puţin, dacă nu, vei fi încă în furou când va sosi amicul tău.

Câteva secunde înainte de ora stabilită, Heather constată că i s-a dus un fir la ciorap.

— Bagă-l tu în casă şi dă-i te rog ceva de băut ! În două secunde sunt gata, îi strigă ea disperată.

Încă tulburată de ce-i povestise Heather, Jane abia îl băgă în seamă pe Bill Lancing. Era blond, voinic şi nu prea înalt. După ce făcură cunoştinţă şi îi oferi un pahar, pe care el îl refuză, o aşteptară pe Heather într-o tăcere mormântală.

Imediat ce perechea părăsi apartamentul, Jane nu se mai putu stăpâni mult timp. Se repezi în camera ei, se trânti pe pat şi plânse după pofta inimii.

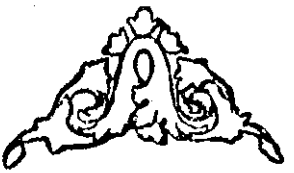

CAPITOLUL V

Cam după vreo oră, Jane tocmai își călca o bluză când cineva sună la ușă. Se demachiase deja și se spălase cu puțină apă rece pe față când constatase că e umflată de plâns. Crezând că e proprietăreasa care venise să le încaseze chiria, nu-și mai dădu osteneala să se pudreze și să-și dea cu puțin ruj pe buze. Își puse la iuțeală un halat peste furou, luă banii de chirie din cutia de pe etajera din bucătărie și fugi să deschidă ușa.

— Bună seara, Jane.

De pe palier, David îi surâdea.

— Pot să intru ? întrebă el, văzând-o că a rămas cu gura căscată.

Conștientă că nu arată prea bine, își reveni repede și îngăimă :

— Intră te rog în sufragerie. Vin și eu imediat.

Iar ea se repezi în bucătărie și închise ușa după ea.

Puse banii la loc în cutie și repede își retușă înfățișarea cu puțină pudră și ruj din trusa pe care Heather o lăsase acolo.

Să-l ia naiba ! De ce venise tocmai acum, când nu era deloc în avantajul ei ? Şi nu era pregătită să-i spună ceea ce ar fi dorit ?

Când îl revăzu câteva clipe mai târziu, David o întrebă :

— Ei, cum a decurs călătoria ?

— Oh... a fost foarte obositor. Vrei să bei ceva ?

El aprobă din cap şi ea prepară două pahare cu gin tonic.

— Mulţumesc.

Când luă paharul pe care ea i-l întinsese, degetele lor se atinseră.

Acest scurt contact făcu să-i treacă parcă o descărcare electrică prin braţ, dar figura ei rămase impasibilă când îl spuse :

— Aşează-te, te rog. Ce gând te aduce pe la mine ?

El ridică o sprânceană.

— Eşti surprinsă că mă vezi ?

Fără a-i răspunde, Jane deschise cutia de ţigarete pe care ea şi Heather o ţineau pentru musafiri. David se servi, clătinând din cap.

— De când fumezi ? o întrebă el încruntându-se uşor, în timp ce-şi aprindea ţigareta.

— Oh, iau câte una din când în când, minţi ea. Vezi vreun inconvenient ?

— Nu, fără îndoială... cu condiţia să nu devină un obicei.

Jane se aşeză turceşte pe canapea, în aşa fel încât el să nu mai aibă loc lângă ea. Bău o înghiţitură din ginul tonic. Gustul nu-i plăcea, dar încercă să nu se strâmbe.

– Ce mai e nou pe la Londra ? întrebă ea ca să întreţină o conversaţie.

El ridică din umeri.

– Nu mare lucru. Aveam de gând să-ţi scriu.

Se întrerupse ; nu se atinsese încă de pahar. Un rid vertical i se săpase între sprâncenele bine desenate.

– Dar se pare că o scrisoare sau o convorbire telefonică nu sunt niciodată satisfăcătoare. Jane, ultima oară când ne-am văzut...

– Ultima oară ? repetă ea, fără a părea că înţelege.

– Seara când am mâncat împreună aici.

Era pentru prima oară când nu-l vedea în largul lui şi, în acest moment simţea că-l detesta. De ce trebuia să-i dea explicaţii... să se scuze ? De ce să agraveze lucrurile declarând că „ultima oară" a fost o greşeală ? O credea atât de proastă încât se simţea obligat să pună punctul pe i ?

Ea replică indiferentă :

– Oh, asta era. Să nu-mi spui că te-ai frământat din cauza asta, David ! Mi-a ieşit practic din minte. Te temeai că m-am îndrăgostit de tine ? Dar e absurd ! Nu mai sunt micul şoricel de câmp pe care-l ştiai. Au început să-mi placă asemenea clipe, dar nu le iau în serios. M-au sărutat deja o mulţime de bărbaţi Şi de ce nu ? Doar nu e ceva important.

Trase şi ea un fum din ţigareta pe care şi-o aprinsese între timp, mai bău o înghiţitură de gin, dar fără a-l privi pe David.

— Eşti sinceră? spuse el cu o duritate neaşteptată.

Jane încercă să-i susţină privirea.

— Dar bineînţeles, spuse ea nerăbdătoare. Şi în fond, sunt răspunzătoare de tot ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Eu te-am determinat mai mult sau mai puţin, să procedezi aşa.

— Şi pot să te întreb şi în ce scop?

Vocea lui o plesnise ca un bici.

Dar ea nici nu clipi. Se ridică să caute o scrumieră şi rămase în picioare, într-o atitudine aparent indiferentă.

Sigur, gândi ea, ai dreptul să mă disprețuieşti, dar probabil că simţi un adevărat şoc găsindu-te în aceeaşi situaţie.

— Oh, răspunse cu glas tare, era vorba de un simplu impuls. Numeşte asta o provocare dacă vrei.

— Înţeleg, spuse el tăios. În alţi termeni, un scalp în plus la centura ta.

Ea reuşi să râdă puţin provocator, dar îşi simţea gâtul uscat.

— Pari indignat. Te-am şocat cumva? Nu văd de ce.

David sări şi din doi paşi ajunse lângă ea. Îi trebui mult sânge rece ca să nu cedeze când mâinile lui îi cuprinseră umerii. Ochii lui cenuşii scânteiau de furie, iar muşchii crispaţi ai

maxilarelor dădeau o duritate deosebită chipului său.

— Impulsurile tale s-ar putea dovedi periculoase, îi delcară el pe un ton muşcător.

Acest neaşteptat acces de furie o îngrozi. Îl văzuse sub multe aspecte, dar niciodată aşa. Părea lipsit de scrupule, capabil de orice. Degetele lui se înfipseseră cu putere în carnea ei.

— Eu... îţi cer iertare, se bâlbâi ea. Nu puteam să ştiu că vei face din asta o dramă. Te rog, David... nu-mi face rău !

Timp de o clipă, îi făcu cu adevărat rău : degetele lui parcă îi zdrobeau claviculele. Dar, la cuvintele ei, mâinile lui îi dădură brusc drumul şi îşi disimulă mânia sub o mască de dispreţ.

— Bună seara, spuse el cu brutalitate.

Şi fără să-i lase timp să răspundă, ieşi.

Când uşa de la intrare se trânti cu putere în urma lui, Jane îşi dădu drumul într-un fotoliu, şi-şi prinse capul în mâini. Începu să tremure într-un mod necontrolat, înainte de a începe să plângă.

Doamne... şi dacă se înşelase ? Dacă „ultima oară" contase într-adevăr pentru el ? Dacă nu, de ce se arătase atât de furios ? Mândrie rănită ? Doar asta ar fi putut declanşa o asemenea izbucnire de furie ?

Ah, cât de proastă am fost... cât de proastă ! gândi ea disperată.

De ce exagerase ajungând astfel într-o situație fără ieșire? Ar fi putut scăpa cu fața curată fără să meargă atât de departe... fără să-l facă pe David s-o privească cu dispreț, ca pe o fâșneață lipsită de sentimente.

*
* *

Din fericire, Jane nu avea fixată vreo întâlnire de afaceri cu David în următoarele două săptămâni. Ideea de a trebui să lucreze din nou cu el, ceea ce se va întâmpla în mod obligatoriu mai devreme sau mai târziu, o făcea să se simtă umilită.

Heather îi spusese că Margot îi telefona fără încetare lui David dar, după câte știa ea, nu se vedeau.

— Dar e într-o dispoziție îngrozitoare de câtva timp, îi mărturisi ea într-o seară, cam la o săptămână după întoarcerea lui Jane. Probabil că tipa exercită un soi de magie neagră asupra lui și îi vine greu să reziste.

— Și de ce ar rezista, acum că Margot e din nou liberă? întrebă Jane pe un ton neutru.

— Ei bine, cred că nu te înșelai spunând că, de data asta, îi va fi greu să pună lăbuța pe el. David nu e un imbecil, nu-și mai face iluzii asupra lui Margot. N-aș fi deloc surprinsă, să știi, dacă s-ar hotărî să se căsătorească cu vreo tânără oarecare, lipsită de șic, dar o adevărată femeie de interior, spuse gânditoare

Heather. N-ai remarcat că bărbații cei mai seducători aleg de multe ori soții șterse ? Presupun că viața lor de celibatar i-a făcut să se satur de vampe. Oricum, asta e în mod sigur în capul lui David.

Prima oară când Jane trebui din nou să lucreze cu David, se simți aproape bolnavă în orele dinaintea întâlnirii. La sosirea în studio, el o întâmpină cu un „Bună ziua", însoțit de o privire sub care se simți literalmente strivită. Și în tot timpul unei lungi și obositoare ședințe — era o căldură înăbușitoare și ea trebuia să poarte blănuri — nu-i adresă cuvântul decât pentru a-i da câteva scurte indicații.

La fiecare din întâlnirile care urmară, Jane încercă cu disperare să-i schimbe impresia pe care și-o făcuse despre ea. Dar era imposibil. David o trata acum cu o nemiloasă indiferență, în fața căreia era complet neputincioasă.

Heather, îndrăgostită serios de Bill Lancing, era prea absorbită de propria ei viață ca să mai acorde atenție stării din ce în ce mai jalnice în care se afla Jane.

Își ascundea durerea cum putea mai bine. Dar își pierduse pofta de mâncare și dormea prost. În curând, începu să slăbească.

Într-o zi, după ce lucraseră toată dimineața pentru fotografiile solicitate de o companie publicitară de produse cosmetice și machiaj, David îi spuse pe neașteptate :

— Poți să mănânci cu mine la prânz ?

Stupefiată, îl privi cu un aer nesigur.

– Da, bineînțeles, răspunse ea repede, încercând să-și ascundă mirarea.

În timp ce se schimba, simți că inima îi bate să-i spargă pieptul, nu alta. De ce vroia oare să mănânce împreună ? Sigur, tonul invitației nu fusese prea prietenos. Dar un asemenea avans putea să indice că nu mai e atât de supărat pe ea.

O duse într-un mic restaurant fără pretenții, nu departe de studio. Localul era frecventat mai ales de oamenii de afaceri. Tonul conversațiilor scăzu din intensitate când Jane și David fură conduși spre o masă liberă. Dar, în ceea ce o privea pe ea, ceilalți clienți ar fi putut foarte bine să nu existe. De mult timp se obișnuise să fie privită cu insistență, iar acum doar David conta pentru ea.

Făcu comanda fără s-o consulte și schimbară doar câteva cuvinte banale în timpul prânzului.

– O țigară ? o întrebă el, când îi se servi cafeaua.

Jane luă una și se aplecă spre bricheta întinsă. Pe sub masă, genunchii lor se atinseră din întâmplare și își simți obrajii în flăcări.

David nu reacționă însă în nici un fel. Rezemat de spătarul scaunului său, se juca cu bricheta.

– Presupun că îți dai seama, îi spuse el, că viața pe care o duci o să te distrugă complet.

— Nu... nu înțeleg, îi răspunse ea șocată.

— Ți-am mai spus-o, în această meserie nu poți să fugi după doi iepuri deodată. Ai ajuns ușor în vârf, dar să nu crezi că te vei putea menține în frunte fără efort. În ritmul ăsta n-o să reușești.

Cu un gest brusc, îi cuprinse între degete încheietura mâinii.

— Ai slăbit prea mult, îi spuse el, fără înconjur. Dacă continui așa, vei ajunge scheletică. La ce oră te-ai culcat aseară ?

— Nici n-am ieșit din casă.

O privi cu un aer sceptic.

— Ei bine, s-ar putea crede că te-ai întors în zori. Mie puțin îmi pasă, dar mă simt obligat să te avertizez.

— Mulțumesc. Mai ai ceva de comentat ? Dacă nu, ar fi mai bine să plec la următoarea întâlnire... de afaceri. Mulțumesc pentru masă. La revedere, David.

— Jane, așteaptă... nu face pe proasta.

Dar ea se ridicase deja în picioare. Cu bărbia sus, cu degetele încleștate pe poșetă, ieși repede din restaurant.

Tocmai trecea un taxi. Îi făcu semn și urcă. Ghemuită într-un colț, trebui să-și închidă ochii ca să-și poată reține lacrimile fierbinți de disperare care i-ar fi stricat machiajul. Era gata să-și anuleze cele două întâlniri planificate pentru după-amiază.

Ce ironie a soartei îl determina pe David să pună mîna ei proastă pe seama unei vieţi nocturne agitate ? Dacă ar şti adevărul !

Ziua era minunată, trotuarele erau pline de fete în rochii uşoare de vară şi sandale. Jane le privea cum se grăbeau să-şi reia lucrul, după pauza de prânz, şi îşi spunea cu amărăciune că cea mai mare parte din ele se distrau probabil mai bine decât ea. Multe ar fi invidiat-o, dacă ar fi recunoscut-o. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că un manechin celebru s-ar putea simţi atât de nenorocit şi singuratic pe piedestalul lui.

Eram mai fericită la Sarmouth, gândi ea amărâtă. Doamne, ce situaţie încurcată !

*
* *

Timp de vreo două săptămâni nu-l mai revăzu pe David. Dar aveau amândoi un angajament comun pentru sfârşitul lunii la Paris.

Jane ştia că trebuie să-şi ia câteva zile de concediu dacă nu vroia să clacheze complet. Se aranjă în aşa fel încât reuşi să-şi asigure o săptămână de libertate, după călătoria la Paris. Avea intenţia să rămână singură în capitala Franţei. Poate va încerca chiar să-şi găsească un post de manechin la unul din marii croitori francezi ; ar renunta atunci să pozeze pentru fotografi. Ştia că viaţa unui manechin

la o casă de lux ar fi mult mai obositoare decât cea pe care o ducea la Londra şi în acelaşi timp mai prost plătită. Dar poate la Paris va reuşi să-l dea uitării pe David.

*
* *

În ultima ei zi de lucru la Paris, poza pe Champs-Elysées, cu un tânăr şi frumuşel agent de poliţie în planul secund. Cu un scrâşnet ingrozitor de pneuri, o maşină sport frână la câţiva metri de ea.

— Jane !

Şoferul sări din maşină şi veni fugind spre ea.

— Tu... ce surpriză ! Ce faci ?

Îi luă mâinile şi i le sărută.

— Yves ! strigă ea.

Era încă un semn al stării proaste de spirit care o caracteriza în ultimul timp. Nici nu-i trecuse prin minte că venind la Paris îl putea întâlni din nou pe Yves Saint-Cyr.

— Dar e minunat, reluă el. Mă gândeam că ne-am despărţit pentru totdeauna, dar iată-te în Franţa... mai fermecătoare ca niciodată. Spune-mi, cât timp mai stai ? Poţi să cinezi cu mine astă-seară ? Unde locuieşti ?

Înainte ca Jane să poată răspunde la avalanşa de întrebări, David interveni.

– Mă tem că momentul e rău ales pentru reîntâlniri spectaculoase, Saint-Cyr, spuse el tăios francezului. Noi avem de lucru.

– Ah, Ransome... bucuros să te revăd.

Yves îl bătu pe umăr şi-i strânse mâna.

– Ah, abia acum observ că sunteţi ocupaţi. Vă aştept la cafeneaua de colo. S-o văd pe Jane, chiar de departe, va fi o plăcere pentru mine.

Îi făcu cu ochiul lui Jane şi se îndreptă cu un pas nonşalant spre o terasă din apropiere, aşezându-se la o masă de pe margine.

David mai luă unul sau două clişee, îl recompensă pe agentul de poliţie pentru ajutorul lui şi-i spuse lui Jane :

– Acum eşti liberă. Eu mă întorc la hotel.

Nu mai avu timp să obiecteze, fiindcă el deja se îndepărtase de ea cu un pas hotărât, luând-o spre maşina pe care o lăsaseră pe o străduţă alăturată.

Îl urmări o clipă din ochi, înainte de a i se alătura lui Yves.

– Regret, dar David n-a putut veni. Are... o întâlnire, îl scuză ea cu stângăcie.

– Ce păcat ! Sunt dezolat.

Ochii lui Yves spuneau însă contrariul.

– Băiete, adu te rog două cafele.

Stătură de vorbă aproape o oră. Yves o conduse pe Jane la hotel unde trebuia să se schimbe pentru seară. Fusese încântat să afle că va mai rămâne încă o săptămână la Paris,

timp de care va putea dispune după bunul ei plac.

— Am atâtea să-ți arăt, spuse el ajutând-o să coboare din mașină. Turiștii nu văd adesea cele mai fermecătoare colțuri ale Parisului. Ca să cunoști adevăratul Paris, trebuie să fii îndrăgostit.

După o oră, auzi din nou scrâșnetul cunoscut al elegantei limuzine și cobori în întâmpinarea lui. Când ieși din ascensor, el ajunsese deja în holul hotelului.

Îmbrăcase o rochie strâmtă din mătase naturală de culoarea șampaniei. Un singur șir de perle îl împodobea gâtul, iar părul îi era prins într-un coc din bucle, care o prindea de minune.

— Cât ești de frumoasă !

Yves îi sărută vârful degetelor înainte de a-și apăsa buzele în podul palmei.

★

★ ★

Era ora prânzului când Jane se trezi a doua zi. Dar Yves nu-i urase noapte bună decât pe la două dimineața. Gândindu-se că o dusese la Crillon, se întinse languros.

Își aminti atunci altceva. La această oră, David era probabil în drum spre Anglia. Poate nu-l va mai revedea niciodată.

Făcu la iuțeală un duș, se machie și-și îmbrăcă taiorul din bumbac, la care asortă o beretă din pai fin cu un enorm ciucure de mătase neagră. Mai avea câteva minute. Cobori să vadă dacă n-a primit cumva vreo scrisoare de la Heather.

Hotelul era mic și modest. O încăpere, în apropierea intrării, înlocuia tradiționala recepție. Ascensorul fiind oprit la etajele superioare, Jane coborî scara în fugă când auzi pe cineva întreținându-se cu portarul.

Era David.

— Bună ziua, domnișoară. V-ați distrat bine aseară ? o întrebă bătrânul portar într-o engleză impecabilă.

Yves îi strecurase un bacșiș gras ca să aștepte astă-noapte întoarcerea lui Jane.

— Da, mulțumesc. Aveți vreo scrisoare pentru mine ?

— Azi nu, domnișoară.

Se întoarse spre David și-i făcu cu ochiul.

— Ce frumos e să fii tânăr, domnule. Dormeați deja de mult când tânăra domnișoară s-a întors astă-noapte. Dar, după cum vedeți, nu e deloc obosită în această dimineață. Atât de tânără și atât de frumoasă. Ah, tinerețea, ce lucru minunat !

— Da, spuse scurt David.

După un semn din cap adresat bătrânului și fără a-i arunca măcar o privire lui Jane, se întoarse și părăsi hotelul.

Ea îl urmă în stradă.

– Credeam că pleci azi în Anglia !

O privi cu răceală.

– Nu. Mai rămân câteva zile.

Se întrerupse pentru a o privi cu insolență.

– Dar asta să nu te împiedice să strângi legăturile cu Saint-Cyr, adăugă el cu un ton zeflemitor.

Ea primi din plin lovitura.

– David, te rog.

– Ei bine ?

Și se uită la ceas cu un gest nerăbdător.

Jane își mușcă buzele. Ce-ar mai putea să-i spună ?

– Oh, nimic, șopti ea amărâtă.

– Distracție plăcută !

Și se îndepărtă, lăsând-o țintuită locului.

*
* *

Jane nu-l revăzu pe David în cursul celor patru zile care urmară... patru zile, în care încercă cu disperare să și-l alunge din minte și să se lase vrăjită de Paris.

În prima zi, Yves o duse să viziteze Pantheonul și Domul Invalizilor. În aceeași seară, luară masa la restaurantul din Turnul Eiffel și Jane putu să admire Parisul freeric iluminat noaptea.

Se urcară pe străzile în pantă până la Sacré-Coeur, pe înălțimile cartierului Montmar-

tre. Ieşiră chiar la un picnic în liniştita pădure Fontainebleau. Duminică dimineaţa se duseră la un târg de pescari, apoi luară prânzul într-un bistro, cu rumeguş pe jos şi cu faţa de masă din hârtie ; petrecură după-amiaza la o serbare câmpenească.

Într-o zi făcură un tur al magazinelor din foburgul Saint-Honoré şi Yves insistă să-i cumpere o pereche de mănuşi lucrate de mână. Se plimbară pe sub copacii grădinii Luxembourg şi căscară gura la un spectacol de marionete.

După ce-şi petrecură după-amiaza hoinărind prin cimitirul Père-Lachaise, cu mormintele lui fantastice, dansară toată noaptea la Sheherezada.

În seara celei de a patra zile, Yves o duse să mănânce la Tour d'Argent. În drum se opriră pentru a-i arăta Pont Carrousel, cel mai încântător din toate podurile care traversau Sena.

Se sprijiniră amândoi de parapet. Noaptea începea să cadă şi briza uşoară a fluviului unduia în mod graţios rochia de muselină galbenă a lui Jane.

– Vom numi acest moment ora fermecată... îi şopti Yves la ureche.

O întoarse apoi uşor spre el şi o sărută.

Un sărut rapid, prea fugar pentru a-i permite cea mai mică reacţie. Se îndepărtă de ea, o luă de braţ şi îi spuse :

– Şi acum să mergem la masă.

În timp ce Yves alegea vinul împreună cu șeful de sală, Jane privi prin sală și recunoscu doi celebri actori americani, un ministru britanic și un crainic foarte cunoscut de televiziune. Mai remarcă totodată trei rochii ale Casei Dior, una de la Valentino și o alta de la Givenchy. Făcuse fotografii pentru revista Moda cu unul din modelele de la Dior.

Femeia care o purta, împodobită cu o magnifică garnitură de safire, părea la prima vedere tânără și frumoasă. Dar privită mai bine, puteai să remarci că pe fața fără nici un rid, ochii erau lipsiți de strălucire, ochii unei femei vârstnice. Probabil că se supusese unei operații estetice, dar nimic nu putuse să-i întinerească privirea, sau mâinile uscate asemănătoare unor gheare încărcate de inele.

Jane fu scuturată de un fior.

— Ți-e frig ? o întrebă imediat Yves.

Ea dădu din cap și-i spune în câteva cuvinte ce observase la acea femeie.

— Ideea de a-ți pierde frumusețea nu te sperie ? o întrebă el curios.

— Nu mă gândesc niciodată la asta.

— Ești o fată ciudată, Jane, spuse el privind-o cu atenție. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de puțin preocupată de propria ei înfățișare. Nu-ți dai seama cât de dorită ești ?

Tonul vocii lui și modul în care o privea, o făcură să roșească ușor. Timp de patru zile se arătase un ghid și un tovarăș nespus de p'ă-

cut, dar nu intervenise nimic sentimental în relația lor.

Dar pe Pont du Carrousel o sărutase și acum, în mijlocul tuturor acestor oameni, îi făcea curte în mod deschis, cu ochii, cu vocea sa învăluitoare, cu surâsul ușor care-i plutea pe buze.

— Nu m-ai văzut când mă trezesc din somn, replică ea glumeț, întorcându-și privirea.

Genunchiul lui Yves îl atinse pe al ei pe sub masă.

— Nu încă.

Jane fu încercată de o ușoară teamă.

— Ce priveliște magnifică, spuse ea repede. De la ferestrele restaurantului puteai admira catedrala Notre-Dame, luminată de reflectoare.

Amuzat de încurcătura ei, Yves se aplecă spre ea.

— Sunt sigur că ești și mai fermecătoare dezbrăcată, spuse el cu o voce șoptită. Mi-ar place să te trezesc cu un sărut, dragostea mea.

Îi aruncă o privire surprinsă. O numise adesea „scumpo", dar asta nu însemna nimic. Era o exprimare curentă în anumite medii. Dar „dragostea mea" și pe acest ton, era cu totul altceva.

Băiatul le aduse vinul. Yves îl gustă și-și exprimă aprobarea. Când le umplu paharele, Yves îl ridică pe al lui privind-o în ochi.

— Pentru cea mai frumoasă femeie din Paris. În această seară nu vom dansa. Ne vom plimba la Bois de Boulogne și... vom vorbi.

Gustau din specialităţile casei, când şeful de sală conduse câteva persoane spre masa vecină.

Jane ridică ochii spre noii veniţi, nişte francezi, şi rămase surprinsă recunoscându-l printre ei pe David. El n-o observase. Se aşeză cu spatele la ea, în apropierea unei fete foarte tinere, îmbrăcată într-o rochie albă de ingenuă.

Yves nu părea să-l fi remarcat pe David ; Jane făcu toate eforturile ca să nu privească spre masa vecină dar, chiar şi aşa, îşi dădea seama că David îi vorbea mereu fetei şi o făcea să râdă.

O clipă cedă tentaţiei şi le aruncă o privire. Văzu că micuţa franţuzoaică îl sorbea din ochi pe David ; era în mod vizibil fermecată de acest străin înalt şi subţire, la fel cum o englezoaică de şaisprezece ani ar fi căzut pradă farmecului lui Yves.

Jane nu-şi dădu seama dacă David i-a văzut, când ea şi Yves au părăsit după vreo oră restaurantul. Se hotărî brusc să nu-i mai pese de nimeni şi nimic.

Yves putea s-o facă să-l uite pe David... dacă ea i-ar permite.

*

* *

O luară pe Champs-Elysées, se angajară într-un şir nesfârşit de maşini în jurul Arcului de

Triumf şi prin bulevardul Victor Hugo ajunseră la Bois de Boulogne. Luminile aşezate cu măiestrie împrăştiau ici şi colo umbra deasă a pădurii.

Imediat, Yves opri maşina.

— Vrei să ne plimbăm puţin pe malul lacului ? sugeră el.

O ajută să coboare şi-i aşeză mantia de seară pe umeri. Era copia unui model al casei Balmain, garnisită în întregime cu funde de catifea galbenă.

Se îndreptară, luând-o direct prin pădure, spre micul pavilion ridicat pe malul apei. Yves îşi scoase smochingul şi-l puse pe treptele acoperite cu muşchi pentru ca Jane să se poată aşeza.

Se instală lângă ea, dar spre marea ei surpriză, îşi aprinse o ţigară şi începu să-i vorbească despre domeniul lui din Touraine. La lumina lunii, nu mai distingeai urmele lăsate în jurul ochilor şi gurii de o viaţă prea agitată. Părea întinerit şi foarte seducător. Jane îşi dorea s-o ia în braţe şi s-o facă să uite de restul lumii.

Totuşi când el aruncă în stufăriş ţigara, nu-şi putu stăpâni o uşoară crispare.

— Am mai fost de două ori la Londra de la prima noastră întâlnire, spuse el întorcându-se s-o privească. Dar n-am fost tentat să te revăd. Şi ştii de ce ?

Ea clătină din cap.

O luă de mână.

– Au fost multe femei în viaţa mea, reluă el încetişor. Dar tu eşti diferită, Jane. Am ştiut-o din prima clipă. Am hotărât să nu te mai ştiut-o din prima clipă. Am hotărât să nu te mai Acum nu mai am de ales. Mă înţelegi ?

Ea nu-i răspunse şi, peste o clipă, el continuă cu o voce puţin răguşită :

– Pentru prima oară în viaţa mea iubesc. Şi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Înainte să-i poată răspunde ceva, o strânse la piept, îi sărută umerii, gâtul şi în cele din urmă buzele. Jane închise ochii şi se căzni să-i răspundă la sărutări.

Yves fu acela care în cele din urmă se îndepărtă.

– Deschide ochii, frumoasa mea, îi şopti el cuprinzându-i chipul în mâini. Deschide ochii şi priveşte-mă.

Genele lui Jane fluturară uşor şi ea suspină.

– Deci ne-am înţeles ? întrebă el repede.

Nu avu timp să-i răspundă : el îi luase ezitarea drept consimţământ.

– Acum trebuie să te conduc la hotel.

O ajută să se ridice.

– Yves... o clipă... începu ea cu o voce nesigură.

Scuturându-şi smochingul, îi surâse.

– Dacă mai rămânem aici, sunt capabil să dau uitării bunele mele intenţii. Mai bine hai să ieşim la lumină şi în mijlocul mulţimii, draga mea.

– Dar nu înțelegi...

O făcu să tacă cu un sărut. O ținea lipită de el, strângându-l între palme talia fină.

– Vezi ? îi spuse el după un moment. Mă faci să-mi pierd mințile.

Mâinile lui urcară și îi mângâiară spatele gol pe sub mantie. Apoi o îndepărtă hotărât de el.

– Dar acum să plecăm și să bem o cupă de șampanie pentru viitorul nostru comun.

O duse într-un mic local discret, unde nu exista ring de dans ; mesele luminate doar de lumânări erau izolate între ele de plante exotice. Un negru uriaș improviza la pian, în apropierea barului. În sală se mai aflau doar trei perechi.

Patronul le aduse șampanie într-o frapieră cu gheață. După plecarea lui, Jane îi spuse repede :

– Te rog, Yves, ascultă-mă. Eu... nu știu dacă mă pot mărita cu tine.

O privi îndelung.

– De ce ? o întrebă în cele din urmă stupefiat.

Ea se uita în jos, jucându-se cu fermoarul poșetei aurii.

– Nu mi-am închipuit că vrei să te căsătorești cu mine, spuse ea încet. Mă gândeam că vrei doar să... te distrezi.

– Te deranjează gândul că au mai existat și alte femei în viața mea ?

– Nu, nu asta. E greu să-ţi explic fără să te rănesc.

Îi cuprinse mâinile care tremurau.

– Spune-mi, e altcineva în viaţa ta ?

Ea dădu din cap.

– Da... într-un fel. Dar lucrurile au luat o întorsătură proastă şi încerc să uit totul.

– E căsătorit ?

– Nu.

– Atunci unde este problema ? Să nu-mi spui că nu te place. N-aş putea să cred asta.

– Te rog mult... să nu mai vorbim despre asta. S-a terminat... definitiv, spuse ea cu disperare în glas.

– În acest caz eşti liberă să te căsătoreşti cu mine.

– Oh, Yves, cum aş putea ? Nu sunt îndrăgostită de tine. Aş dori să fiu... ar fi minunat !

El o examină cu uimire.

– Ştii ce-ţi pot oferi ? o întrebă el pe un ton ciudat. Îţi imaginezi numai felul de viaţă pe care l-ai putea duce alături de mine ?

– Da, dar este fără importanţă pentru mine. N-aş putea accepta totul, fără să dau nimic în schimb. Dacă te-aş iubi, nici nu mi-ar păsa dacă ai avea sau nu bani.

– Te cred, şopti el dus pe gânduri. Eşti într-adevăr o pasăre rară, Jane. Nu, adăugă el văzând că ea vrea să mai spună ceva. Ascultă-mă, te rog, acum pe mine. O să te învăţ să mă iubeşti. Lasă-mă măcar să încerc, frumoasa

mea. Ascultă, am un plan. Înainte de a te reîntâlni, plănuisem o excursie în insulele grecești pe iahtul meu. De ce n-ai venit cu mine ? Nu ar fi nimic neconvenabil, fiindcă mă însoțesc mai mulți prieteni.

— Nu, nu voi putea merge, spuse ea după o scurtă ezitare. Chiar dacă aș avea vreo ofertă la Paris pentru această toamnă, aș fi obligată să mă întorc la Londra pentru a-mi onora toate angajamentele. Nu pot să le fac o figură urâtă celor care m-au angajat, Yves. Lasă-mă să mă întorc la mine și să mai reflectez puțin. În clipa de față lucrurile mi se par destul de încurcate. Dă-mi răgaz să-mi clarific sentimentele.

Cu sprâncenele încruntate, Yves ezita.

— Foarte bine... dar nu pentru mult timp. Sunt un bărbat nerăbdător și nu sunt obișnuit să aștept. Și dacă stăm despărțiți nu te pot învăța să mă iubești. Îți acord o săptămână, scumpa mea, și apoi vin la Londra să aflu răspunsul. Nu doresc o hotărâre definitivă. Doar consimțământul pentru logodnă. După care, te voi face să fii la fel de nerăbdătoare ca și mine.

— Ne-am înțeles, răspunse ea încă ezitând. Dar în acest caz ar fi mai bine să plec chiar de mâine, Yves. Nu pot să mă hotărăsc la Paris.

El protestă, dar ea rămase de neclintit. Se gândise deja să-și petreacă ultimele zile de li-

bertate la țară, în afara Londrei. Departe de Yves și de David, poate va reuși să vadă mai clar lucrurile.

Când ajunseră la hotel, Yves opri mașina la adăpostul unui grup de copaci. O luă din nou în brațe.

— Îți plac sărutările mele ? o întrebă după câteva clipe.

Cu capul sprijinit pe umărul lui, ea făcu un gest de încuviințare. El îi ridică bărbia și o sărută până își pierdu răsuflarea.

— O să te fac să mă dorești la fel cum te doresc și eu, îi șopti el cu pasiune. Te ador.

Îi dădu drumul cu regret din brațe și o conduse până la poarta hotelului. Acolo îi spuse că va reveni a doua zi de dimineață să rezolve împreună detaliile plecării.

— V-ați întors foarte devreme, în această seară, domnișoară, remarcă portarul.

Ieșise din cămărușa lui, imediat după plecarea lui Yves.

— În această seară, compatriotul dumneavoastră e cel care se lipsește de somn. Cred că s-a dus la Folies-Bergères. Noapte bună, domnișoară.

Ajunsă în camera ei, Jane se dezbrăcă și începu să se demachieze. Noaptea era foarte caldă. Deschise ușa care dădea spre micuțul balcon din fier forjat, deasupra curții interioare a hotelului. Toate celelalte ferestre erau întunecate. Abia trecuse de ora unsprezece.

După ce-şi scoase slipul şi sutienul, se studie în oglindă. Meniurile mai bogate în calorii din care se înfruptase în ultimele zile în compania lui Yves o făcuseră să se mai împlinească puţin, revenind la formele ei obişnuite. Măcar din punct de vedere fizic arăta mai bine ca la venire.

Îşi puse un kimono de mătase bleu şi-şi trase un fotoliu în apropierea balconului ; începu să-şi pilească unghiile, gândindu-se la Yves.

„O să te fac să mă doreşti la fel cum te doresc şi eu", îi spusese el. Iar sărutările lui îi răscoliseră simţurile.

Dar ce dovedea asta ? Contrariul ar fi fost de mirare. Era un bărbat seducător, plin de experienţă. Ce femeie ar fi rămas insensibilă în braţele unui asemenea expert ?

Ar fi putut chiar să se creadă îndrăgostită de el, dacă n-ar fi cunoscut sărutările lui David. Dar şi el o sărutase... şi era o diferenţă ca de la cer la pământ între ceea ce simţise în braţele lui şi reacţia pe care o avusese la mângâierile experte ale lui Yves.

Pe la ora unsprezece şi jumătate, cineva bătu la uşa ei.

Era David.

– Am văzut lumină. Pot să intru ? vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Eu... tocmai mă pregăteam să mă bag în pat. Nu poţi amâna pe mâine ?

– Nu.

Conştientă de goliciunea ei pe sub kimonoul uşor de mătase, îşi acoperi pieptul cu braţele.

– Foarte bine, făcu ea nervoasă, aşezându-se din nou pe fotoliu.

David închise uşa şi se sprijini de ea.

– Te-am văzut cu Saint-Cyr la Tour d'Argent. Cei cu care eram îl cunosc. Nu cred că presupunerile lor în privinţa relaţiilor voastre ţi-ar fi făcut plăcere, îi declară el pe un ton rece.

Jane desfăcu o cutie cu cremă şi începu să-şi maseze uşor mâinile.

– Şi ?

– Doamne, dar nu-ţi pasă deloc de reputaţia ta ? Vrei să-ţi vezi numele târât prin fiţuicile de scandal ?

– Nu... şi nici nu văd de ce ar fi.

– Atunci înseamnă că eşti nespus de naivă. Saint-Cyr e o mină de aur pentru cronicile mondene. Toate legăturile lui devin repede publice.

– Posibil. Dar nu e cazul meu. Suntem doar buni prieteni, răspunse ea calmă.

Râsul lui David nu avu nimic plăcut în el.

– Şi te aştepţi să te cred ?

– Poate că nu, dar e totuşi adevărat. Şi de ce te neliniştesti în această privinţă, David ? De curând mi-ai spus că nu-ţi pasă ce fac.

– Totuşi mă simt oarecum responsabil faţă de tine. Eu te-am determinat să vii la Londra. Eu te-am lansat, preciză el cu răceală.

– Nu sunt încă un suflet pierdut, ripostă ea ironică.

– Nu vei întârzia să ajungi, dacă continui să-l frecventezi pe Saint-Cyr. Doar nu-ţi închipui că are intenţii serioase ? Nu ştii ce urmăreşte, proastă mică ?

Jane se înroşi violent, ca pălmuită de tonul şi subînţelesul cuvintelor lui.

– Ba da, ştiu. Doreşte să se căsătorească cu mine, declară ea furioasă. Dacă tot vrei să ştii totul, mi-a cerut mâna în această seară.

Un timp îndelungat se priviră în tăcere.

Apoi David spuse :

– Înţeleg. În acest caz, îţi cer scuze. Nu mi-a trecut o clipă prin minte că vei reuşi unde atâtea altele au dat greş. Te-am subestimat. Felicitări, Jane. E o adevărată lovitură.

Nu mai avu timp să-i explice că nu acceptase încă cererea lui Yves ; el deschise cu brutalitate uşa şi se trezi singură.

Rămase întâi nemişcată, ca paralizată, apoi o luă la goană pe culoar ca să-l cheme înapoi pe David.

Dar el se urcase deja în ascensor şi nu-i rămânea decât să privească cum coboară cabina, dispărând curând din raza privirii ei. Nu putea să fugă după el în kimono.

CAPITOLUL VI

Până după ora două, Jane aşteptă să-l audă pe David intrând în camera lui care se afla la capătul culoarului. Dar, obosită de atâta aşteptare, luă două aspirine şi se băgă în pat.

Când se trezi era opt şi jumătate şi o durea groaznic capul. Îşi făcu repede toaleta şi se îmbrăcă. Dar când bătu la uşa lui David, o cameristă care tocmai trecea, o informă :

— Domnul a plecat. A luat un taxi spre Gara de Nord, cam acum o oră, domnişoară.

Pe la nouă, sosi Yves. Vorbise deja la biroul unei companii aeriene şi reţinuse pentru Jane un loc la zborul de după-amiază

O privi cum îşi face valizele.

— Nu sunt prea convins că e necesar să pleci, îi declară el încruntat. Celălalt bărbat... îl vei revedea la Londra ?

— Mă îndoiesc, spuse ea indiferentă. Yves, te superi pe mine dacă... spun nu ? Pentru moment sunt atât de tulburată, încât nici eu nu mai ştiu ce vreau.

— Eşti epuizată. Munceşti prea mult.

O cuprinse în braţe.

– Dar, dacă te căsătoreşti cu mine, toată viaţa ta se va schimba. Ne vom petrece iernile în Bahamas. O să te învăţ să faci schi nautic. Primăvara vom reveni în Europa şi-ţi vei putea alege toaletele de la Dior, Givenchy sau de unde îţi va place. O să fac monturi noi la toate bijuteriile de familie. Nimeni nu le-a mai purtat de la moartea mamei mele. Vei fi femeia cea mai frumoasă şi cea mai elegantă din înalta societate pariziană. Dacă doreşti, ne putem lua şi un apartament la Londra. Pentru vară, vom avea iahtul şi vila din Corsica. O să-ţi dau tot ce doreşti, minunata mea Jane.

– Yves, ne cunoaştem de atât de puţin timp. Cum poţi fi sigur că sentimentele pe care mi le porţi vor fi durabile ? De unde ştii că n-o să te plictiseşti repede de mine ?

– Ah, crezi... cum se spune... că lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba ? spuse el ironic. Dar n-am iubit niciodată vreo femeie aşa cum te iubesc pe tine, scumpa mea. Această dragoste va dura toată viaţa, îţi promit. N-am fost niciodată atât de sigur de ceva. Trebuie să mă crezi.

★

★ ★

Jane îşi lăsă la aeroport cea mai mare parte a bagajelor şi luă un tren spre Eastbourne.

Rămase acolo trei zile într-o modestă pensiune de familie. Își petrecea cea mai mare parte a timpului plimbându-se pe plajă sau stând pe o bancă și contemplând valurile.

Când ajunse la apartamentul lor din Londra, o găsi pe Heather strălucind de fericire ; tânăra purta un frumos inel de logodnă din epoca victoriană : o granată în formă de inimioară, înconjurată de perle.

— Bill vroia să-mi ofere diamante, îi explică ea. Dar mi s-a părut mult mai frumos acesta. Și o să mai avem nevoie de atâtea lucruri. Oh, Jane, simt că fac explozie de bucurie.

— Și pe când fericitul eveniment ? se interesă Jane.

— Cât mai curând posibil. Imediat ce vom găsi un apartament.

— Dar de ce să nu locuiți aici... sau intenționați să aveți imediat copii ?

— Nici chiar așa ! Dar ne-ar place să locuim în împrejurimile Londrei. Bill consideră că viața la țară e de preferat pentru copii. Dacă continui să lucrez încă vreo doi ani, ne vom putea cumpăra o casă. N-o să fim în stare, bineînțeles, s-o plătim cu bani gheață, dar o vom lua pe credit.

— Și atunci de ce să nu vă începeți aici viața în comun ? îi sugeră din nou Jane. Eu îmi voi găsi ușor altceva, Heather. Pentru o pereche însă e mai dificil.

După o scurtă pauză, adăugă cu indiferență.

– E posibil să mă mărit și eu în curând.

– Să te măriți... tu ? Și cu cine ? strigă stupefiată prietena ei.

Jane îi vorbi de Yves.

– Dar să nu spui la nimeni. M-aș putea răzgândi în ultimul moment, își sfârși ea mărturisirea.

Heather tăcu un timp, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Eu... nici nu-mi vine să cred, îngăimă ea în cele din urmă. Oh, Jane, dar e nemaipomenit ! Eu care îmi sparg capul să cumpăr o amărâtă de căsuță la țară, când tu ai perspectiva unui castel. Sigur, nu l-aș schimba pe Bill nici pe zece francezi seducători. Dar tu și Yves Saint-Cyr... e de necrezut. Vreau să spun, are tot ce-și poate dori cineva. Bani, farmec și un accent franțuzesc divin, presupun. Visul tuturor femeilor. Povestește-mi repede tot.

– Nu e prea mare lucru de spus, răspunse Jane rezervată. Ne-am reîntâlnit în Franța, m-a dus să vizitez Parisul... și pe urmă m-a cerut de nevastă.

– Și de ce n-ai spus imediat da ?

– Oh, Heather... doar după câteva zile ? Ar fi fost o adevărată nebunie. Îmi trebuie puțin timp să reflectez. De aceea m-am oprit la Eastbourne.

– Şi încă nu eşti sigură ?

Jane ridică din umeri.

– Poţi fi vreodată ?

– În ceea ce mă priveşte, sunt mai mult decât sigură în privinţa lui Bill.

– Dar, dar îl cunoşti mai demult şi Bill nu e ca Yves. N-a avut atâtea legături.

– Da, din punctul ăsta de vedere ai dreptate, conveni Heather. Dar se spune că cei ce şi-au făcut de cap înaintea căsătoriei, devin cei mai buni soţi. Şi doar Yves n-are în urma lui câteva căsătorii ratate. Asta ar fi fost într-adevăr un handicap.

★

★ ★

După întoarcerea la Londra, Jane primi în fiecare zi câte un cadou. Flori de la cea mai scumpă florărie. Ciocolată de la cea mai bună bomboneric. O cutie cu o duzină de ciorapi de mătase şi un fular de mătase naturală sosiră de la Dior. Un celebru magazin de vinuri îi trimise o casetă cu şampanie Perrier-Janet şi de la o băcănie de lux primi un coş cu mezeluri delicioase.

Văzând acest ultim cadou, Heather strigă :

– Doamne ! Iată ceea ce se cheamă a face curte unei femei. În locul tău n-aş sta aşa liniştită.

– Ce vrei să spui ? întrebă Jane.

– Ei bine, o fi vreo prostie, dar am o teorie care îmi este tare dragă : nu poţi avea totul în viaţă. Avere şi în acelaşi timp sănătate. Frumuseţe, dar şi inteligenţă. Dar dacă te căsătoreşti cu Yves, vei avea totul... aşezat chiar pe un platou de argint.

Nu chiar totul. Dragoste nu, gândi Jane cu disperare.

Se aştepta la un telefon de la Paris, dar nu avu nici un semn de viaţă de la Yves în afară de potopul de cadouri, până în ziua când primi o telegramă care îi cerea să vină la aeroport.

Cu o oră înainte de sosirea avionului, Jane nu era sigură de răspunsul pe care urma să-l dea.

Era un timp îngrozitor, rece, ploios, deprimant. Se hotărî să-şi pună un impermeabil negru şi pe cap fularul nou de mătase. Poate vor fi fotografi şi ziarişti la aeroport şi nu ţinea să fie recunoscută când îl va întâmpina pe Yves.

– Jane ! Această săptămână mi s-a părut că durează zece ani ! strigă el ieşind din biroul vămii.

În taxiul care-i ducea spre hotelul lui Yves, ea îi spuse :

– Nu ţi-am mulţumit încă pentru toate încântătoarele cadouri pe care mi le-ai trimis. Eşti teribil de extravagant, Yves.

– Nişte fleacuri, câteva flori, o cutie de ciocolată.

Își deschise pardesiul și scoase din buzunar o cutiuță de piele.

— Iată ce vreau să-ți ofer.

Își dădea seama că în cutiuță se afla un inel dar nu se aștepta la strălucirea unei flăcări verzi, atunci când el îi deschise capacul. Niciodată nu văzuse un smarald atât de mare, iar diamantele care-l înconjurau erau cât măciulițile unor bețe de chibrituri.

— Îl vei purta, Jane ? întrebă el încet.

Cu ochii fixați pe superbul inel, se simți cuprinsă de spaimă în fața hotărârii pe care era obligată s-o ia. Cursul întregii ei existențe depindea de un singur cuvânt.

Scoase un suspin lung.

— Da... da, Yves, mă voi căsători cu tine, îi promise ea.

★

★ ★

În mai puțin de patruzeci și opt de ore, povestea era pe prima pagină a ziarelor.

„Un manechin londonez se căsătorește cu un francez, proprietar a numeroși cai de curse... Neașteptata aventură dintre un milionar și un manechin... Istoria unei Cenușărese a zilelor noastre."

Fiindcă în acea săptămână nu erau greve și nici nu se anunțase vreo criză politică ce ar

fi putut constitui un subiect gras, ziariștii se aruncaseră cu frenezie asupra logodnei lor, căreia îi acordaseră un loc de onoare. Amestecau cu abilitate adevărul cu propriile lor invenții, ceea ce o înfurie la culme pe Jane.

– Jumătate din toate poveștile astea sunt o minciună sfruntată, se plânse ea lui Yves.

O istorisire picantă a primilor ei ani de viață lăsa să se înțeleagă că fusese crescută într-o cocioabă și că fugise de la Starmouth de adolescentă pentru a duce la Londra o viață de o moralitate dubioasă până ce fusese descoperită de David.

Dar Yves era obișnuit cu publicitatea ; câteva ziare scoseseră din nou la lumină câteva din vechile lui aventuri. El se mulțumi să surâdă, ridicând din umeri.

– Nu le mai citi dacă te tulbură într-atât, scumpa mea. Ne vor da repede uitării, când vor avea o moarte spectaculoasă sau vreun accident feroviar. Nu trebuie să le dai importanță acestor țicniți.

Dar Jane le acorda o mare importanță. Aceste fițuici făceau din ea o aventurieră, o femeie ușoară care își pusese în cap să pună mâna pe Yves Saint-Cyr și reușise. David citea și el aceste articole ? Asta era și părerea lui despre ea în prezent ?

Timpul era în continuare rece și Yves vroia să-i cumpere un mantou de zibelină.

— Oh, nu, te rog... lasă pentru când vom fi căsătoriți, spuse ea jenată.

Îi mai oferise o poșetă mare din piele de crocodil, cu o trusă de machiaj asortată, înăuntrul căreia găsise flacoane de argint și o pudrieră de aur. Știa că el își poate permite să-i facă asemenea cadouri, dar le accepta totuși cu regret. Ar fi preferat de departe modestele amintiri pe care Bill i le aducea lui Heather, după fiecare zbor.

— Când o să ne căsătorim ? o întrebă Yves sărutând-o. Lucrezi fără încetare. Nu te văd decât la masă. Aș vrea să fim tot timpul împreună.

— Trebuie să-mi onorez angajamentele. Dar nu mai e mult până atunci, îi promise Jane.

Îi aduse în culmea fericirii pe Heather și Bill oferindu-le vila din Corsica pentru luna de miere.

— Auzindu-l cum a descris-o, am impresia că e un mic paradis acolo, îi spuse Heather lui Jane. Ce drăguț din partea lui.

Era într-o seară când cele două perechi cinaseră și dansaseră la hotelul Dorchester.

— Sincer să-ți spun, aveam niște rezerve la început, când mi-ai vorbit de el, îi mărturisi Heather. Dar nu e deloc așa cum mi-l închipuiam. Știi că abia a aruncat o privire spectacolului de cabaret ? N-are ochi decât pentru tine.

Jane surâse pentru a-şi ascunde o neliniştе secretă. Yves îi repeta fără încetare cât este de frumoasă şi, de câtva timp, complimentele lui o agasau.

– Ştii că părul meu e vopsit şi că nu sunt aceeaşi fără machiaj ? îi spusese ea într-o zi. Dacă m-ai fi cunoscut anul trecut, n-ai fi dat doi bani pe mine.

El râse, spunându-i să lase prostiile. Nu era el un adevărat cunoscător în materie de frumuseţe ? Ea era cu adevărat fermecătoare. Singurul ei defect era altul : prefera să vorbească despre nimicuri, când el vroia să-i facă o curte înfocată.

După ce petrecuse la Londra aproape trei săptămâni, Yves trebui să se întoarcă la Paris pentru câteva zile. În timpul absenţei lui, Jane intră într-un restaurant „Expres". Vroia să mănânce repede ceva între două întâlniri.

Se obişnuise să se întâlnească cu Yves, la prânz la Caprice şi seara la Ritz şi încercă acum o senzaţie curioasă de uşurare aşezându-se pe un scaun înalt în faţa tejghelei unde se înghesuiau clienţii. Comandă doi hamburgeri şi o cafea.

Barul nu era prea departe de studioul lu David, dar el era acum plecat la Viena. Nu mai lucrase cu el de când se întorsese la Londra dar ştia că-l va întâlni la căsătoria lui Heather, peste două săptămâni.

Termină masa, plăti la casă, îşi consultă ceasul şi se hotărî să se ducă pe jos la urmă-

toarea întâlnire. Se îndreptă spre uşă când văzu o femeie în vârstă coborând de pe trotuar în spatele unui camion de cealaltă parte a străzii. Un alt camion sosea în mare viteză din direcţia opusă. Jane zări faţa îngrozită a şoferului, în momentul când acesta trăgea cu disperare de volan. Camionul făcu un salt, urcă pe trotuar şi intră drept în vitrina restaurantului.

Urmară strigăte, un zgomot de geamuri sparte. Jane simţi o durere îngrozitoare ; avu impresia că a primit o lovitură teribilă în cap. Apoi totul se scufundă în întuneric.

★
★ ★

Ca răspuns la telegrama lui Heather, Yves reveni imediat în Anglia şi o mută de la spital la o clinică luxoasă. Dar ei puţin îi păsa unde se află. Nu-şi dorea decât să doarmă.

De fiecare dată când deschidea ochiul drept – stângul era sub pansamente – îl regăsea la căpătâiul ei, ţinând-o de mână.

– Nu fi îngrijorată, micuţa mea. Ai suferit un accident uşor. Dar în curând vei fi vindecată. Îţi trebuie odihnă. Nu-ţi face griji.

Figura lui neliniştită, pe care ea n-o distingea încă prea bine, se apleca spre ea. El era cel care părea îngrijorat, îşi zicea ea vag, înainte de a cădea din nou într-un somn greu, populat de umbre.

În curând totuşi luciditatea îi reveni încetul cu încetul. Se trezea mai des şi dormea mai puţin profund. Zgomote uşoare, voci slabe o smulgeau în mod constant din starea de inconştienţă ; stătea cu ochii închişi, rămânând nemişcată dar nu se mai pierdea ca înainte.

Apoi interesul i se trezi şi întrebă :

– De cât timp sunt aici ?

Ca de obicei, Yves se afla lângă ea. Avea impresia că au trecut vreo trei zile de la accident.

– De opt zile. Dar nu te alarma. Ai suferit un şoc. Presupun că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. O să-ţi explic eu când te vei simţi mai bine.

Cu duioşie, îi mângâia obrazul nepansat.

– Îmi amintesc. Un camion a intrat în vitrina restaurantului. Au mai fost şi alţi răniţi ?

– Nu, scumpo, ai fost singura. Dar e un fleac, te asigur. Un cucui şi câteva tăieturi. Nu mai vorbi. Odihneşte-te.

– Bietul de tine ! Pari foarte obosit. Îţi cer iertare că ţi-am făcut atâtea probleme.

– Prostuţă mică ! Niciodată nu-mi faci probleme.

O infirmieră veni şi-i ceru să plece.

– Faţa mea e distrusă ? se interesă Jane.

Îşi ridică mâna şi pipăi pansamentele.

– Nu vă neliniştiţi, domnişoară Baron, îi răspunse tânăra pe un ton blând. Aveţi o tăietură pe obraz, dar se va cicatriza repede. Nimic grav.

Jane înțelese că minte ; dar nu mai lungi inutil discuția.

A doua zi de dimineață, veni s-o vadă și doctorul. Era roz și chel ca un bebeluș și parfumat cu un costisitor after shave.

— Mi s-a spus că vă simțiți mult mai bine, domnișoară Baron, spuse el surâzând.

Îi examină tăieturile de pe picioare și îi ceru apoi infirmierei să desfacă pansamentele de pe față.

— Mă pot privi în oglindă ? ceru Jane. Aș dori să văd cum arăt.

— Nu încă, domnișoară Baron.

— De ce ?

— Pentru că obrazul va arăta mult mai bine peste o zi sau două.

Doctorul încercă să-i distragă atenția întrebând-o dacă are grețuri sau dureri de cap.

Jane așteptă să i se refacă pansamentele, apoi spuse :

— Doctore, știu că este o tăietură urâtă. Dar aș vrea să cunosc adevărul. Vă promit că nu voi face o criză de nervi.

Timp de o clipă o privi gânditor, apoi își trase un scaun și se așeză în apropierea ei.

— Foarte bine, domnișoară Baron. Da, rana e destul de urâtă. O bucată de sticlă v-a tăiat obrazul de aici până aici.

Și trasă o linie imaginară de la tâmpla sa până la bărbie.

– Dar tăietura se cicatrizează bine, reluă el şi trebuie să vă consideraţi fericită că ochiul nu a fost atins.

– Cicatricea va fi permanentă ?

– Nu. Cu timpul, va deveni abia vizibilă.

– Cât timp ?

– Asta depinde, spuse el prudent. Unele epiderme se vindecă mai repede ca altele. Dar nu vă necăjiţi, domnişoară Baron. Vă înţeleg neliniştea, dar vă garantez că nici nu se pune problema să rămâneţi desfigurată pe viaţă.

Jane îşi ascunse faţa în pernă.

– N-are importanţă. Ţineam numai să cunosc adevărul. Mulţumesc, doctore.

Puţin mai târziu sosi Yves.

– Oh, Jane, e minunat să aud că te simţi mai bine.

Se aşeză pe marginea patului şi o îmbrăţişă uşor.

– Dar ce ai ? o întrebă el, îndepărtându-se cu un aer îngrijorat. Te doare capul ? Poate nu trebuia să te ridici încă.

Ea îşi întoarse faţa, în aşa fel încât el să nu-i mai vadă partea bandajată.

– Mă simt bine, Yves. Dar am ceva să-ţi spun.

– Să-mi spui ? repetă el fără să înţeleagă.

– Sunt fericită că a survenit acest accident, declară ea cu un ton scăzut. Curios, dar şocul pare să-mi fi limpezit ideile. Văd din nou lu-

crurile aşa cum sunt. Nu mă mai simt tulburată, nesigură. Îl privi în ochi. Îmi pare rău că te supăr, Yves. Dar trebuie. Ţi-aş putea strica viaţa, pe a mea de asemenea. Nu mai e cazul să ne căsătorim.

Un timp o privi fără să spună nimic. Apoi o luă în braţe.

— Dar ce-mi spui nu are nici un sens, scumpa mea. Nu ştii ce vorbeşti. Nu poate fi ceva serios.

— Ba da, Yves... şi trebuie să mă crezi. Sunt dezolată, te asigur, sunt extrem de dezolată.

— Din cauza chipului tău. Ţi-e teamă de reacţia pe care o voi avea văzând cicatricea. Dar medicul mi-a garantat...

— Nu, nu e vorba de faţa mea, interveni ea brusc. Te rog, Yves, ascultă-mă. Lasă-mă să-ţi explic.

— Nu, nu, făcu el pe un ton vehement, nu vreau să ascult nimic. Nu te simţi bine. Eşti deprimată. Nu mai eşti tu însăţi.

Dar veni ziua când Jane primi permisiunea să se scoale din pat şi să se aşeze la fereastră, unde stătură mai pe îndelete de vorbă. Şi după o scenă furtunoasă, înţelese că l-a convins.

— Dar trebuie să te măriţi cu mine. Ce poţi face altceva ? explodă el, într-o ultimă tentativă disperată de a o face să se răzgândească.

Nu poți să-ți reiei meseria de manechin. Vor trece luni până când cicatricea va fi mai puțin evidentă.

Își înțelese gafa și luă un aer consternat.

– Îți cer iertare. Nu asta vroiam să spun. Exageram.

– Nu mai face mutra asta disperată, Yves. Știu bine că mi-am ratat cariera de manechin. Am știut-o de la început, spuse ea încetișor. Se ridică și se apropie de oglindă. Cred că a sosit momentul să evaluez singură dimensiunile dezastrului.

– Nu, te rog... nu face asta, protestă el, văzând-o că ridică mâna spre pansament.

Pansamentul era în prezent doar o fâșie de tifon lipită de obraz cu câteva benzi fine de leucoplast. Jane le desprinse cu grijă și puse totul pe masa de toaletă. Cicatricea era mai puțin urâtă decât se temuse. O cusătură fină, roșie cobora de la sprânceană până la maxilar ; urmele copcilor se mai vedeau foarte puțin.

Totuși, când se întoarse spre Yves, îl văzu pălind.

– Doamne ! șopti el cu o voce răgușită.

În această clipă o infirmieră intră cu tava de ceai, pe care fu gata s-o scape din mână când văzu ce a făcut Jane.

– Domnișoară Baron, v-ați scos pansamentul ! Nu trebuia...

Când își sfârși dojana, Yves își recăpătase sângele rece. Încercă tot posibilul ca s-o facă

să-i uite reacția de spaimă, dar Jane se simți ușurată când îl văzu în sfârșit plecat.

Știa că a iubit-o, că o iubește încă. Dar mai știa că acum trebuie să facă un efort ca s-o privească în față. Era vorba de o aversiune necontrolabilă. Nu putea, pur și simplu.

Pe seară veni s-o vadă Heather. Dorea să-și amâne căsătoria până la ieșirea ei din clinică. Dar Jane refuză un asemenea sacrificiu.

— Știi când ți se va da voie să te externezi ? se interesă Heather la plecare.

Jane dădu din cap.

— Cât de curând, sper. M-am săturat să stau mereu închisă în camera asta.

— Îmi dau seama, sărăcuța de tine. Dar cine va pleca în curând în călătorie de nuntă ?

Jane reuși să surâdă. Nu vroia să-i spună lui Heather adevărul, înainte de revenirea ei și a lui Bill din Corsica. Fericirea și plăcerea prietenei ei ar fi fost stricate.

— David sosește mâine de la Viena. Cred că va veni să te vadă, îi mai spuse Heather. Ochii i se încețoșară. Mâine... ultima mea zi de celibatară. Mă întreb dacă o să mă simt nervoasă în ultima clipă. Oh ! Doamne, ce târziu e ! Trebuie să plec. Mai trec mâine pe la tine. Pa.

A doua zi de dimineață, Jane primi o scrisoare de la Yves.

„Scumpa mea prietenă.

Cu regret nespus mă supun hotărârii tale. Nu pot să cred că ai acceptat să te căsătorești cu

mine din interes. Te cunosc acum prea bine, nu eşti fata care să facă aşa ceva. Sunt convins că nutreşti pentru mie o sinceră afecţiune. Adevărul e însă că inima ta a rămas dată pentru totdeauna bărbatului despre care mi-ai vorbit.

Să nu regreţi, Jane, ceea ce s-a petrecut între noi. Eu nu regret nimic. Mă întorc la Paris. Dar, dacă vreodată te vei răzgândi, mă vei putea găsi la adresa de pe plic. Voi rămâne totdeauna la dispoziţia ta dacă vei avea nevoie de vreun ajutor."

Şi semnase simplu : Yves.

Puţin mai târziu veni medicul. Îi declară că nu mai e nevoie să-şi păstreze pansamentul de pe obraz. Dar când îi ceru voie să plece acasă, îi recomandă să mai rămână câteva zile la clinică.

— O să vă dăm o cremă specială care va ascunde cicatricea în primele două săptămâni, domnişoară Baron, îi explică el. Apoi, vă veţi putea servi de produsele cosmetice obişnuite.

Spre ora trei a după-amiezii, Jane îşi făcea unghiile când cineva bătu la uşă. Se aştepta s-o vadă pe Heather şi strigă „intră" fără să-şi întoarcă ochii.

În spatele ei, uşa se deschise şi se închise la loc. Dar... tăcere. Intrigată, se întoarse şi îl văzu pe David.

— Bună, Jane, spuse el calm.

Din instinct, mâna ei se ridică spre obraz şi

mişcarea făcu să cadă trusa de manichiură de pe braţul fotoliului.

— Oh, ce neîndemânatică sunt !

David se aplecă să strângă instrumentele răspândite.

— Îţi cer iertare, din cauza mea s-a întâmplat.

Aranjă totul la loc în trusă şi i-o întinse.

— Cum te simţi ?

— Oh, foarte bine. Tu ? Heather mi-a spus că te întorci astăzi, dar nu mă aşteptam să te văd, spuse ea roşind.

Îşi impuse să-şi lase mâna jos, astfel încât el să-i poată vedea obrazul distrus.

El îi examină o clipă cicatricea.

— Pot să stau jos ?

— Oh, desigur.

Vocea lui Jane tremura. Se simţea aproape bolnavă de uşurare. Niciodată n-ar fi putut suporta din partea lui David, reacţia de groază pe care o avusese Yves. Nu ştia ce simţise în sinea lui, dar nu manifestase nici cea mai mică repulsie.

— N-o să rămân mult timp. Probabil că oboseşti încă uşor, spuse el aşezându-se.

— Oh, nu, mă simt foarte bine. Sunt... fericită că te văd. În curând se va aduce ceaiul. Vrei să-l bei împreună cu mine ?

— Nu aştepţi pe nimeni ?

— Doar pe Heather. Dacă vrei, fumează. E o scrumieră lângă pat.

– Nu, mulţumesc, nu acum.

Îşi încrucişă picioarele lungi.

– Şi când ieşi din spital ?

– În cursul săptămânii viitoare.

Ea deschise un flacon şi începu să-şi lăcuiască cu grijă unghiile. Era incapabilă să susţină mult timp privirea cercetătoare a lui David.

– Şi o să te măriţi imediat ?

Jane dădu din cap.

– Ce planuri ai ?

Era obligată să-i spună adevărul. Îl minţise o dată şi regretase amarnic asta. Niciodată nu s-ar simţi în stare să-l mai mintă.

– Nu ştiu încă. Vezi, nu mai intenţionez să mă mărit cu Yves. Dar te rog, nu-i spune nimic lui Heather. N-ar înţelege motivul şi nu vreau ca asta să arunce vreo umbră asupra celei mai fericite zile din viaţa ei. N-o să-i spui nimic, nu-i aşa, David ?

El nu-i răspunse. Ea îşi ridică ochii spre el şi nu ştiu ce interpretare să dea expresiei lui.

– Vrei să spui că Saint-Cyr te-a părăsit ?

– Nu. Am rupt logodna de comun acord. Ne-am descoperit, înainte de a fi prea târziu, nepotrivirea de caracter. Te rog, promite-mi că nu-i spui nimic lui Heather.

– Îţi promit... dar mi-ar place să-mi cadă în mâini individul ăsta.

Şi, cu faţa schimonosită de furie, sări în picioare.

Nici în acea faimoasă seară, când prin spusele ei reușise să-și piardă tot respectul lui, nu fusese atât de furios.

— Nu înțelegi... începu ea.

— Înțeleg prea bine ! Ar fi trebuit să-mi închipui că totul se va termina așa, naiba să-l ia !

— Credeam că te vei bucura, îngăimă ea. Nu ți-a plăcut niciodată. Mă avertizaseși că fac o prostie.

— Îl cunoșteam prea bine. Știam că n-are nimic în cap, spuse el mânios. Presupun că, după prima privire aruncată chipului tău, a luat-o la goană.

— E adevărat că nu prea arăt bine.

El bombăni ceva nedesluşit şi-l auzi scrâşnind din dinți. După care, cu un efort vizibil, își stăpâni furia și se așeză în genunchi în fața fotoliului pe care stătea Jane.

Își puse mâinile pe umerii ei.

— Ascultă-mă, Jane. Suferința face parte din viață. Cu toții trebuie să suportăm niște lovituri dure. Dar vei ieși cu bine din această încercare. Poate, într-o zi, vei fi fericită că ai trecut prin ea.

— Nu mă înțelegi ! Nu sunt disperată, David. N-am fost îndrăgostită de bietul Yves. Sigur, a fost tulburat văzând asta, preciză ea atingându-și obrazul, dar eu sunt cea care a rupt. Nu trebuie să-l învinuiești pe Yves. Cauza răului sunt numai eu.

— În sfârșit, acum totul s-a terminat și trebuie să încerci să uiți, declară el. Și nu te ne-

îngrijorări în privința carierei tale. Se va scurge poate un timp până vei putea să-ți reiei activitatea... dar ți-o vei relua.

– Nu ca manechin... mă tem.

– Bineînțeles că da ! protestă el. Am văzut cicatrice mai rele ca a ta care au dispărut cu timpul. La toamnă nu va mai fi decât o linie fină albă pe care o vei putea ascunde cu ușurință sub machiaj. Îți vei relua cariera. O să mă ocup eu de asta.

Infirmiera aduse ceaiul și Heather nu întârzie să apară.

Când David și ea plecară împreună, acesta îi spuse lui Jane :

– O să trec mâine să-ți povestesc cum a decurs căsătoria.

Jane dădu surâzând din cap. Dar se simțea din nou teribil de deprimată. Timp de o clipă, când el se arătase atât de furios împotriva lui Yves, sperase nebunește că mânia lui avea un motiv personal. Dar înțelesese că se datora numai unui amestec de milă și loialitate profesională. Nu era genul lui să abandoneze pe cineva care avea nevoie de el... chiar dacă era vorba de o persoană pe care o disprețuia.

★

★ ★

A doua zi de dimineață părăsi clinica fără să mai întrebe pe nimeni. Și descoperi cu această ocazie că Yves achitase toate cheltuie-

lile până la sfârşitul săptămânii viitoare. Lăsă câteva cuvinte pentru David : îl informă că pleca în convalescenţă şi că-i va da de ştire când va reveni.

Se duse într-un sat din comitatul Berkshire, unde prezentase odată într-un castel din apropiere o colecţie de rochii de seară. Se găsea acolo un han vechi, cu o sală lambrisată în stejar, unde mânoaseră în seara aceea.

Un afiş anunţa că se puteau închiria camere şi servi micul dejun ; clienţii obişnuiţi erau voiajori comerciali. Dar, după ce discută cu soţia lui, proprietarul acceptă s-o ia pe Jane în pensiune completă.

În ajunul zilei când Heather şi Bill urmau să revină din călătoria lor de nuntă, tânăra îi scrise prietenei sale. Îi spunea unde se află dar îi interzicea totodată să dea cumva adresa.

De la plecarea ei din Londra, îşi tăiase foarte scurt părul la un mic salon de coafură numit „La Gladys". Părul ei îşi recăpătase tenta lui castanie naturală. Îşi cumpărase din oraşelul vecin câteva rochii de bumbac, lipsite de eleganţă. Datorită cicatricei, nimeni nu recunoştea în ea faimosul manechin care ocupase nu de mult prima pagină a tuturor ziarelor.

La început se temuse că presa se va lansa din nou pe urmele ei, aflând că Yves şi-a părăsit hotelul iar ea dispăruse din clinica londoneză. Dar degeaba frunzărise în fiecare dimineaţă ziarele, nu găsea nimic referitor la ea sau la Yves.

Deşi avea destui bani pentru a trăi liniştită mai multe luni, începuse să se gândească la viitor şi se hotărâse să se înscrie la cursurile unei şcoli de secretariat.

Într-o seară când se întorcea la han, după o plimbare prin pădurile de pini care înconjurau satul, îl văzu pe David aşezat pe banca de piatră din faţa clădirii. Bea un pahar de bere, stând de vorbă cu un ţăran bătrân.

Jane vru să se întoarcă şi să intre prin uşa din spate a hanului. Dar înţelese că prezenţa lui David nu poate fi întâmplătoare. Heather probabil că îi spusese unde se ascunde.

Se îndreptă spre el, afişând un calm aparent.

— David, ce surpriză !

Cu o figură de nepătruns, el o privi fără să-i răspundă. După care, puse pe masa de lemn halba pe jumătate plină şi spunând bătrânului „Vreţi să mă scuzaţi, domnule ?", se ridică.

O clipă mai târziu o conducea pe Jane, fără să ţină seama de împotrivirea ei, în spatele casei, pe o faleză care cobora într-o pantă dulce spre râu. Lângă un hangar care adăpostea bărcile, se opri în faţa ei.

— Îţi dau eu „surpriză" ! Îmi venea să te iau la bătaie, spuse el dintr-o suflare. De ce ai plecat aşa ?

— Aveam chef să fiu singură. Heather nu avea dreptul să-ţi spună că sunt aici, ripostă ea frecându-şi cotul amorţit de strânsoarea degetelor lui.

– Nu vroia să-mi spună. Dar când a auzit motivul... spuse el pe un ton sever.

– Ce motiv ? îl îngână Jane. Bărbați indiscreți, care-și bagă nasul peste tot... Oh !

Și îi întoarse spatele. Era o prostie, dar simțea că-i vine să plângă.

În spatele ei, David îi declară :

– I-am spus că te iubesc, atât.

Jane avu impresia că n-a auzit bine.

– Ce anume ? șopti ea, neîncrezătoare.

– I-am spus că te iubesc, repetă el cu o voce răgușită. I-am spus că am ajuns la limita răbdării și că trebuie să știu dacă îți merge bine. Că o să înnebunesc de îngrijorare.

– Oh, David... dragul meu.

Se aruncă în brațele lui. El o strânse cu putere și o întrebă peste câteva clipe :

– Trebuie să înțeleg că mă iubești și tu ?

Ea dădu din cap, cu fața ascunsă la umărul lui.

– Întotdeauna... de la început. De aceea am venit la Londra.

Atunci el o sărută, strângând-o atât de tare încât crezu că o să-i rupă coastele. Dar puțin o interesa. O iubea. Și i-o mărturisise. Era în al nouălea cer.

– Ce s-a întâmplat cu noi ? o întrebă el. În seara când m-ai invitat la masă, ai fost atât de apropiată... dar la întoarcerea ta...

– Nu mi-ai scris, nici nu mi-ai telefonat. Și Margot...

– Margot ? Ce legătură avea ea cu toate astea ?

– Oh, David, o iubeai. Şi credeam...

– Dar asta cu mulţi ani înainte. Nici nu te cunoşteam pe atunci. Cine ţi-a spus ? Oh, Heather, fără îndoială.

– N-a făcut-o dinadins. Nu ştia că te iubesc. Când am întâlnit-o pe Margot şi am văzut cât de frumoasă este, eu...

El o întrerupse.

– Ascultă-mă. N-am iubit-o pe Margot. Niciodată...

Trecu un deget mângâietor peste obrazul rănit.

– Prima oară când m-am îndrăgostit, s-a întâmplat pe digul le la Starmouth. Erai prima fată plină de naturalete pe ocre o întâlnisem de cel puţin cinci ani. Purtai un vechi impermeabil de uniformă, părul tău era într-o dezordine pitorească şi, când mi-ai zâmbit, am simţit că mă topesc. Te-am făcut să vii la Londra, te-am transformat într-o frumusete la modă şi totul s-a schimbat. Nu mai erai Jane a mea din Starmouth. Până în seara când m-ai invitat le tine.

– Dar, după acea seară, de ce nu mi-ai telefonat sau scris, David ? Eram atât de nenorocită că nu am veşti de la tine.

– Vroiam să reflectez, spuse el încet. Îţi modificasem o dată personalitatea şi regretam. Nu vroiam să mai comit încă o dată aceeaşi greşeală. Erai atât de tânără, atât de frumoasă.

Lumea îți aparținea, scumpa mea. Dar nu țineam să te împart cu lumea, te vroiam numai și numai pentru mine.

– Dar eu nu lumea o vroiam... ci pe tine.

O strânse din nou la piept.

– Când te văd că mă privești așa, îmi spun că am fost nebun de n-am luat primul tren ca să te urmez în Scoția. Să ne căsătorim mâine.

Cu ochii strălucitori, ea izbucni în râs.

– Ar fi posibil ?

– Dacă nu mâine, în curând. Nu vreau să risc să te mai pierd o dată.

★

★ ★

A doua zi de dimineață o luă la Londra.

– Te vei putea instala la mine acasă Doamna MacDonald va salva aparențele până la nuntă Apoi o vom expedia la Edinburgh pentru vreo două săptămâni și vom avea apartamentul numai pentru noi doi. Te supără faptul că nu vom pleca imediat în luna de miere ?

– Nimic nu mă poate supăra, cât timp sunt cu tine.

Își aminti brusc de profeția lui Heather : David se va căsători cu o fată simplă, care nu are nici o legătură cu lumea modei.

Și câtă dreptate avea, își zise ea cu un surâs ascuns.

De acum înainte tot ceea ce-și dorea — și va dori vreodată — era să se afle în inima lui David.

— SFÂRȘIT —

Dat la cules : 02.12.1994
Bun de tipar : 12.I.1995 ; Coli tipo 12
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1995

Tiparul executat sub cd. nr. 40131 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B-dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

Într-o zi viața îți pare cenușie, fără nici o speranță, iar a doua zi, printr-o fericită întorsătură a sorții, totul se schimbă, devine luminos.

Jane nu era decât o mică provincială la bunul plac al unei familii fără scrupule. Dar iat-o devenind un manechin celebru, datorită intervenției magice a unui cunoscut fotograf de modă, David Ransome. Bărbații roiesc în jurul ei. Sfâșiată de îndoieli, Jane va fi nevoită să aleagă între Yves Saint-Cyr, play boy internațional și David Ransome.

„Cu ochii fixați pe superbul inel, se simți cuprinsă de spaimă în fața hotărârii pe care era obligată s-o ia. Cursul întregii ei existențe depindea de un singur cuvânt... Dar se spune că cei ce și-au făcut de cap înaintea căsătoriei devin cei mai buni soți."

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-01-9

Lei - 1400